

GORNJA SOBA
PEDESETNICA NARODA

**GORNJA SOBA
PEDESETNICA NARODA**

Postal Address: ICCRS, Palazzo della Cancelleria, 00120 Vatican City, Europe

Offices: Piazza della Cancelleria, 1 - 00186 Rome, Italy

Tel.: +39 06 69.88.75.38 - 06 69.88.75.65 - Fax: 06 69.88.75.30

E-mail: info@iccrs.org - Fax Prayer Line: 06 69.88.75.74

Web site: www.iccrs.org

Predsjedatelj: Dark Jeziorny Urednik: Kees Slijkerman, e-mail: kees@stucom.nl

Web stranica za Europu, uključujući i stara izdanja Eucrcil-a: www.iccrs.org/europe.

Biblioteka «IZVOR ŽIVOTA», knjiga 7.

Priredila: sestra Svjetlana Rezo, Kći Božje Ljubavi

Korektura: Bračni par Štefica i Ante Protrka

Lektura: fra Franko Neimarević

Izdavač: Biblioteka Božje Providnosti
"IZVOR ŽIVOTA"

Tiskara: 2B multimediaPrint, Nova Bila

Kontakt: rezomilka@gmail.com

Web site: www.bozjaljubav.jimdo.com

Sponzori: Zajednica "Božje ljubavi"

KNJIGA JE POKLON. NE PRODAJE SE!

Ova knjiga sadrži tekstove preuzete iz informativnog listića Eucrcil i besplatna za svakoga tko želi. Možete nam poslati e-mail na adresu kees@stucom.nl – predmet: Eucrcil, s ovom porukom: yes, put me on the mailing-list of Eucrcil-English or/and Eucrcil-Francais.

Ovaj Informativni listić pokrenut je 1999. godine, a izdaje ga Europski pododbor ICCRS-a.

PITANJA ICCRS-ovoj DOKTRINALNOJ KOMISIJI

ICCRS prima mnogo pitanja o Katoličkoj Karizmatškoj Obnovi, i dajemo sve od sebe da bi odgovorili na što više pitanja uz pomoć članova ICCRS-ove Doktrinalne Komisije koji ljubazno odvajaju svoje vrijeme da provjere preporuke i iskažu povjerenje svome izvoru. Svako od pitanja i odgovora načinjenih u ovome odjelu Formacije Vodstva su izabrana zbog svoje važnosti i pomoći sveobuhvatno za sve one koji su uključeni u Katoličku Karizmatšku Obnovu. Ako imate pitanje o KKO-i, molim vas da pošaljete na newsletter@iccrs

GORNJA SOBA PEDESETICA NARODA

OSVRT

Da nam ne bi izgledao nerazumljiv naslov ove knjige, citarat ćemo Djela Apostolska kako bi nam bio jasniji, ne samo naslov knjige, nego i sadržaj koji će nas voditi kroz razmatranje u karizmatškoj obnovi po Duhu Svetom.

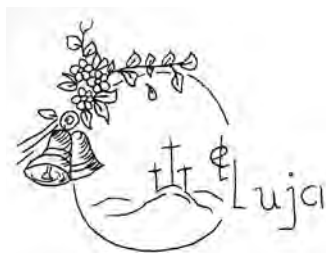
„Onda se vratiše u Jeruzalem s brda zvanog Maslinsko, koje je blizu Jeruzalema... I pošto uđu u grad, uspnu se u GORNJU SOBU... Kada je napokon došao dan PEDESETNICE, svi su bili zajedno na istom mjestu. I eto iznenada šuma s neba, kao kad se digne silan vjetar. Ispuni svu kuću u kojoj su bili Svi se napuniše Duha Svetoga... "(Dj. Ap.).

Kad je sveti Luka opisivao čudesan silazak Duha Svetoga, spominje karizmatške učinke toga događaja. Ako budemo sabrano čitali ovu knjigu, ona će i nas voditi prema karizmatškoj obnovi po Duhu Svetom.

Duh Sveti je ljubav i onda je jasno da on podupire ljubav u našim srcima. Ali, ljubavi nema bez milosti, a znamo da se milost Božja gubi teškim grijehom« Čuvajmo tu milost Duha Svetoga kako bismo ostali stalno povezani s Bogom u ljubavi. Postoji i posebna pomoć Duha Svetoga koja podupire naše duše na putu k Bogu, a to su darovi - karizme Duha Svetoga. Ima ih sedam, a oni stvaraju raspoloženje u našoj duši kako bismo ustrajali na putu prema Bogu...

Davno su bili prvi Duhovi, ali Duhovi neprestano traju, trajno se ponavljaju. A za sačuvanje toga trajnog događanja Duha Svetoga u nama pomoći će nam pouke i poruke ove knjige.

Fra Branko Neimarević

OSVRT

Postoje veliki Božji zahvati u svijetu do kojih svijet ne drži ili ih je potpuno zaboravio, što zbog nepoznavanja Božje nazočnosti i ljubavi, što zbog vlastite sljepoće srca. Događaj Duha Svetoga, tj. bolje rečeno dolazak Duha Svetoga je susret koji obnavlja svako srce koje se iskreno željelo susresti s ljubavlju Božjom. Dobar primjer su nam prvi učenici čije se slabosti pretvaraju u jakost a strah u hrabrost koja za cilj ima navijestiti Krista i ljubav koju su upravo i sami iskusili. Bitno je iskustvo Duha Svetoga bez kojega ni sami apostoli nisu mogli uvjerljivo prenositi ono zbog čega su poslani u Svijet, a to je navijestiti Radosnu vijest spasenja.

Ova knjiga, koju je priredila s: Svjetlana Rezo, dobra je pomoć svakom kršćaninu koji želi osjetiti iskustvo Duha Svetoga kojeg smo primili u svetim Sakramentima, često zasljepljeni dovoljno ne koristimo milosti Božje kao što su darovi Duha Svetoga. Mnogi, po kojima djeluje Duh Sveti, danas znaju nositi križ ismijavanja ili prezira. To je sigurno cijena predanja Bogu koju valja platiti. Jer kaže sv. Pismo - lude ovoga svijeta izabra Bog da posrami mudre.

Vjerujem da će ova knjiga na našem jeziku doprinijeti većoj pobožnosti prema Duhu Svetom u našem narodu kojemu je potrebna obnova duha koja je nemoguća bez nutarnjeg zahvata Duha Svetoga kojem se uvijek iznova treba otvoriti. Stoga neka ova knjiga svakoga koji je pročitata potakne upravo na otvorenost toj Velikoj Ljubavi Božjoj.

Don Marko Majstorović

PREDGOVOR

Hvaljen Isus i Marija, dragi čitatelju. Od Boga ljubljeni čitatelju, evo još jedna knjiga u našoj biblioteci „Izvor života“ koja će unijeti mnogo radosti u živote svih onih koji joj posvete pažnju. Zahvaljujem Bogu i svojim suradnicima, a posebno svećenicima i svima koji su dali svoje osvrte. Kao i sponzoru. Neka dragi Bog obilno svima uzvрати svojim blagoslovom. U ovoj knjizi je na jednom mjestu je mnogo toga što treba nama svima koji smo zainteresirani za duhovnu obnovu, teologiju darova i službu u Crkvi, kao i još puno zanimljivih tema, razlučivanje duhova, zagovornička molitva, mladi u Crkvi, Evangelizacija svijeta, primjeri djelovanja kao Christeen, Vodstvo i vizija vodstva, rast u duhovnom životu kao i razna pitanja i odgovori teološke komisije. Knjigu počinjem s molitvom i završavam s Božjom riječju i molitvom u "Gornjoj sobi" kao molitvenom pripremom za pedeseticu naroda. Sve čezne da uraste u Kristovu preobrazbu pa i sama priroda-kako nam kaže sam sv. Pavao. Liturgija časoslova na Duhove nas poziva riječima: „Aleluja, Duh je Gospodnji ispunio krug zemaljski: Dodite, poklonimo se, Aleluja! Uđimo u gornju sobu u molitvu hvale i slavljenja Stvoritelja svega stvorenoga sa čežnjom:

POŠALJI DUHA SVOJEGA,

GOSPODINE, I OBNOVI LICE

ZEMLJE I SRCA LJUDI!

Gospodine Isuse Kriste, Kralju slave i slugo patniče! Hvala Ti što je Tvoja smrt urodila Uskrsnućem. Hvala Ti što je Tvoje uskrsnuće i Uzašašće, urodilo poslanjem Duha Svetoga. Gospodine Isuse Kriste, obećao si nam poslati Duha Svetoga i to ne jednokratno, nego za svako vrijeme povijesti Crkve. Molimo Te da ga sada - opet pošalješ! Treba nam ljubav Božja, treba nam Ljubav – božanska osoba, Duh Sveti. Hvala Ti, Majko Marijo, koja si se s prvom Crkvom pripremala molitvom i bdijenjem, i postom za dolazak, za izlijevanje Duha Svetoga.

Duh Sveti jest onaj koji nas posvećuje, koji nas obnavlja, koji nas čisti. Isus, kad je uskrsnuo i kad se ukazao apostolima, rekao im je: "Mir vama!" Pavao govori: "Ne primiste Duha robovanja da se opet bojite nego Duha posinstva u kojemu kličemo 'Abba, Oče'. Molimo i za ostale darove, ali ponajprije za ljubav jer nam znanje može postati inficirano ohološću. Duh Sveti ponajprije je onaj koji nam daruje obraćenje. I to svakome. Daruje nam razumijevanje. Molimo ga za te darove. Molimo ga i za plodove. Zato, Gospodine Životvorče, Duše Sveti, molimo Te

uđi u podzemlje naših podsvijesti, nesvijesti i svijesti. Raščisti što treba raščistiti, preobrazi što treba preobraziti. Kako ne bismo bili uobraženi nego preobraženi kršćani.

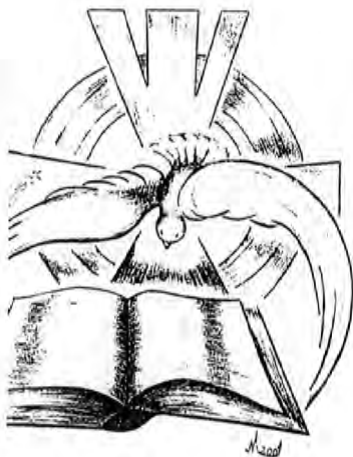
Daj nam snagu za novo stvaranje, umiranje sebi i rađanje Bogu po Tebi, u Tebi po Isusu, jer Ti si obnovitelj. Uđi u moj duh, dušu i tijelo. Sve Ti predajem. Daj mi dar molitve za umiranje samome sebi i rađanje Bogu za bližnje. Da služim bližnjima radi Boga, a ne kao bogovima. Da se oslobađam ugađanja sebi – da želim ugađati Tebi sa cijelim svojim bićem. Da se ne bojim tražiti potpuno razvlaštenje od samoga sebe – potpuno oslobođenje od samoga sebe. Da se oslobodim samoobožavanja i obožavam Boga jedinoga.

Bože nade, slavimo te za dar Večere Gospodnje, gdje se, u Duhu, nastavljamo susretati sa Sinom tvojim Isusom Kristom, živim kruhom s neba. Oprosti nam što nismo dostojni toga velikog dara – živimo u podjelama, u potajnoj sprezi s nejednakošću, samodopadni u razdvojenosti. Gospodine, molimo Te da pospješiš dan kada će čitava Crkva imati zajedništvo u lomljenju kruha, i da, čekajući taj dan možemo bolje naučiti biti ljudi koje oblikuje Euharistija za službu svijetu.

Duše Sveti, ljubavi Oca i Sina, Daru osobo, i osobni Dare, molimo Te da dođeš k nama. Da nas preuzmeš kao djecu Božju. Da osmisliš naše postojanje, naše služenje, naš boravak na zemlji. Da u nama usadiš duboku čežnju za putovanjem prema nebeskoj domovini, a da pri tom ne zaboravimo na svoje zemaljske zadaće. To Te molimo po moćnom zagovoru Marije iz Nazareta koja je bila Tvoja najposlušnija učenica i najvjernija zaručnica. To Te molimo po Kristu Gospodinu našem, amen.

Od svojih prvih početaka u Gornjoj sobi, rana kršćanska zajednica kuša izlivanje Duha Svetoga, koje ju osposobljava za rast u vjeri i jedinstvu, u molitvi i djelovanju, ne bi li uistinu postala zajednica Uskrsnuća, sjedinjena s Kristom u njegovoj pobjedi nad svime što nas dijeli međusobno i od njega. Crkva u Jeruzalemu tada postaje svjetionikom nade, predokus nebeskog Jeruzalema, pozvana da pomiri ne samo naše crkve već i sve narode. Ovim putom vodi Duh Sveti, koji prve kršćane privodi spoznanju istine o Isusu Kristu i koji ranu Crkvu ispunja znakovima i čudesima na udivljenje mnogih.

Porijeklo majke Crkve u Jeruzalemu, razjašnjavajući njen kontinuitet s Crkvom širom svijeta danas, podsjeća nas na srčanost rane Crkve u svjedočenju istine. Prva zajednica, sabrana na Pedeseticu okuplja unutar sebe ljude raznih podrijetla.

Riječ Božju prenošenu po nauku apostola. Jeruzalemska nas Crkva podsjeća na to da nas ovaj nauk, bez obzira na naše podjele, tjera da se posvetimo u međusobnoj ljubavi i vjernosti jednom tijelu koje je Crkva.

Upravo kao što su rani kršćani imali sve zajedničko, Crkva u Jeruzalemu poziva braću i sestre u Crkvi da dijele dobra i terete radosna i velikodušna srca, tako da nitko ne ostane u potrebi.

Jeruzalemska Crkva potiče kršćane da se ujedine u „lomljenju kruha“ danas, jer razdijeljena Crkva ne može s autoritetom govoriti o Pravdi i Miru.

Naročito Molitva Gospodnja poziva nas u Jeruzalemu, i sve širom svijeta, slabe i jake, da radimo zajedno na pravednosti, miru i jedinstvu ne bi li došlo Kraljevstvo Božje. Uskrsnuće Isusovo je za kršćane u Jeruzalemu danas nada i snaga koja im omogućava da ostanu postojani u svom svjedočenju, radeći za mir i pravdu u Gradu Mira.

KYRIE, KYRIE ELEISON!

DOĐI DUŠE SVETI!

EUCCRIL – INFORMATIVNI LISTIĆ EUROPSKE KATO- LIČKE KARIZMATSKE OBNOVE

IZDANJE 221 28. rujna 2009. godine

U ovom izdanju: Služba nacionalnog odbora Katoličke karizmatičke obnove (KKO) u Nizozemskoj organizirala je tri uzbudljiva dana s ocem prof. dr. Norbertom Baumertom, S.I. iz Beča. Njegova tema je bila "Karizma" i "krštenje u Duhu". On je objasnio obadvije ove ključne riječi, po svom neizmjernom poznavanju grčkoga teksta Novoga zavjeta i po svojim osobnim iskustvima sa Duhom Svetim i karizmama. Izvještava Kees Slijckerman i donosi sažetak predavanja oca Baumerta.

Otac Baumert je jasno razlučio dvije stvari: (1) značenje riječi "karizma" i "krštenje" u Novom zavjetu; i (2) što mi, u današnje vrijeme, imamo na umu kada koristimo ove riječi. Da bismo objasnili ključne izraze karizmatičke obnove za cijelu Crkvu, važno je jasno promisliti i jasno objasniti na što mislimo kada koristimo riječi "karizma" i "krštenje u Duhu". Otac Baumert je kazao da u teološkoj povijesti riječ "karizma" ima oko dvadeset pet različitih značenja.

* Ad. 1. Što, prema Novom zavjetu, znači "biti kršten u Duhu"?

Što su Ivan Krstitelj (u Lk 3, 16) i Isus (kako izvještava Luka u Dj 1, 5) imali na umu kada su koristili riječi "bit ćete kršteni u (ili sa) Duhom Svetim"?

Značenje riječi "kršteni" u to vrijeme, u židovskom kontekstu, bilo je nešto kao "umočeni u", "prekriveni sa" i "uronjeni". To nije bio samo striktno tehnički izraz, a riječ "sakrament" tada još nije postojala. Dakle, ne možemo kazati da je Luka u Dj 1, 5 napravio vezu sa sakramentima krštenja i potvrde, onakvima kako ih mi u današnje vrijeme shvaćamo.

Što je Isus mislio pod "biti kršten u Duhu" postaje jasno u Dj 2, 1-3. Ovdje su apostoli i 120 vjernika bili kršteni Duhom (i počeli su govoriti u jezicima), kako je Isus obećao nekoliko dana ranije u Dj 1, 5.

Da li je ovo obećanje bilo za svakoga? Da li bi svatko trebao iskusiti Duha na isti ovakav način? Iz nekog razloga, Luka nije izvještavao o tome da je i 3000 ljudi koji su bili kršteni u Dj 2, 41 također imalo isto iskustvo kao i 120 vjernika i niti da su govorili u jezicima. Otac Baumert je rekao da Luka spominje govor u jezicima tek onda kada je savladana nova prepreka: samarijancima, poganima (Kornelije i njegov dom), sljedbenicima Ivana Krstitelja itd.

* Ad. 2. Što, u 20. stoljeću, znači "biti kršten u Duhu"?

Pentekostalna i karizmatička obnova je počela u Topeku, 1. siječnja 1900. godine. Neki ljudi su počeli govoriti u jezicima i – da bi opisali to svoje novo iskustvo – nazvali su ga "krštenje u Duhu". U stvari, to je bio jedan specifičan način doživljavanja Duha Svetoga. Tijekom 20-og stoljeća, milijuni ljudi su, na gotovo isti način, primili novo izlivanje Duha. Međusobno su se susretali i upoznavali u pentekostalnim i karizmatičkim pokretima i da bi opisali svoje iskustvo koristili su riječi "krštenje u Duhu Svetom". Ali, ove riječi se nisu uvijek shvaćale i prihvaćale na isti način, jer – danas – kao katolici – mi ne možemo misliti niti razmišljati o "krštenju" a da pri tom ne mislimo i na sakrament.

* Ni jedan normativ, kao sakramenti, nije normativ.

Primanje sakramenata inicijacije (krštenje, potvrda i prva sveta pričest) je normalno i dostupni su svakome tko ih želi primiti. I u ovim sakramentima mi primamo Duha Svetoga. Ali doživljavanje svježeg izlivanja Duha Svetoga kakvo mi – u pentekostalnoj i karizmatičkoj obnovi – doživljavamo u "krštenju u Duhu Svetomu" nije normativ - svakome na isti način - kao što su sakramenti. Svježe izlivanje Duha Svetoga je uvijek nova slobodna inicijativa i milost koja dolazi od Duha Svetoga. Oni koji su ga primili mogu svjedočiti za njega na čast i slavu Božju. Oni koji žedaju za njim mogu moliti Gospodina za njega i mi možemo moliti za njih. Ali, do Gospodina je kako će odgovoriti na ovu molitvu. Mi ne smijemo kazati "ovo izlivanje Duha je otkrivanje onoga što ste vi već primili u sakramentima krštenja i potvrde".

Druga stvar – koju bi svakako trebalo uraditi – jeste pomoći svim ljudima koji su primili krštenje i potvrdu da prigrle milost koju su primili u tim sakramentima, da "obnove svoje krštenje i potvrdu" ili da obnove

svoja krsna obećanja. Ali ako mi ovo budemo nazivali ili nazivamo "krštenjem u Duhu" možemo stvoriti zabunu.

Otac Faumert je povukao horizontalnu crtu daljnjeg djelovanja Duha u povijesti. Ovo je počelo u Knjizi postanka, 1. i 2. poglavlje. Na ovoj liniji Crkva predaje Riječ Božju i podjeljuje sakramente. Ova horizontalna linija je kao korito rijeke.

Odozgor je, često padala kiša u ovo riječno korito. Vertikalne linije – na ovom Baumertovom crtežu – prikazuju slobodnu Božju inicijativu; Bog često, kroz povijest, izliva Svojega Duha kao kišu. Pogledajte u Br 11, 25, Ez 11, 5, Iv 7, 39; 16, 7, Dj 2, 4, 1 Kor 12 itd. Među ovim vertikalnim linijama – među ovim kišnim kapima – nalaze se iskustva onih koji su "bili ispunjeni Duhom", manifestacije karizmi (jednostavne i nadnaravne, nesvakidašnje), mistična iskustva, posebni pozivi, pokreti obnove, religijski redovi i duhovni pokreti. Sve ove milosti predstavljaju djelovanje Duha Svetoga, koji sve to čini onako kako On želi.

Samo nam Duh Sveti može kazati razliku između (a) njegove prisutnosti u nekoj osobi, koja proizlazi iz krštenja vodom i (b) njegove prisutnosti kada je netko "kršten u Duhu" kao što smo mi to doživjeli i iskusili ovdje u karizmatškoj obnovi, uz manifestacije – kao što je duboka nutarnja radost i/ili govorenje (molitva) u jezicima.

Iz spisa oca Killiana McDonnella znamo da ni prvaj Crkvi uopće nije bilo nepoznato iskustvo Duha Svetoga i primanje karizmi tijekom obreda inicijacije za odrasle. Međutim, prema dr. Baumertu, ova kombinacija nije normativ za svakoga. U mjesecu srpnju 2009. godine, Vatikan je objavio izvješće o katoličko-pentekostalnom dijalogu sa dvije katoličke škole o teološkom tumačenju krštenja u Duhu (v. 0228uk i 0228fr na www.stucom.nl).

Baumert, preteča KKO

Otac Baumert je profesor na Philosophisch-Theologischen Hochschule St. Georgen u Frankfurtu. Imao je dvadeset pet godina kada je imao iskustvo Boga (1957. godine), kada je svjesno iskusio i doživio prisutnost Duha Svetoga, na jedan sasvim nov način, što mu je do tada bilo potpuno nepoznato. Njegov duhovni upravitelj (koji je bio profesor duhovnosti i mistične tradicije Crkve) mogao je vidjeti da je ovo iskustvo bilo od Boga ali i da je bilo drugačije od mističnih iskustava. Petnaest godina kasnije, otac Baumert se po prvi puta susreo s ljudima koji su svjedočili da su imali isto iskustvo a koji su – da bi opisali svoje iskustvo – koristili

riječi "krštenje u Duhu". Nedugo nakon toga, otac Baumert postaje jedan od pionira KKO u Berlinu i u cijeloj Njemačkoj.

Riječ "karizma"

On je, također, počeo proučavati povijest značenja riječi "karizma". U Pavlovim poslanicama, riječ "karizma" znači "poklon" ili "dar" (na njemačkom, 'Gabe' ili 'Geschenk'). U Prvoj poslanici Korinćanima, 12. poglavlje, Pavao govori o riječima i ozdravljenjima koja Bog daje i čini, a ne o Bogom-danoj sposobnosti proročkog govora ili iscjeljivanja drugih osoba. Karizma proroštva je proročka riječ sama po sebi, koju prima neka osoba koja čuje da joj Bog govori tu riječ.

Na primjer, 1 Kor 12, 8-11 govori o nekim Bogom-danim manifestacijama Duha. Dr. Baumert to prevodi ovako: Doista, jednomu po Duhu (Bog) daje riječ mudrosti, drugomu riječ spoznanja po tom istom Duhu; drugomu snažno pouzdanje i vlast u tom istom Duhu, ali drugomu (su dani) dari liječenja u tom jednom Duhu; drugomu čudotvorstva / djelovanje u sili i snazi, drugomu prorokovanje, drugomu tumačenje/korištenje Duha/manifestacije Duha/drugomu razlučivanje duhova, drugomu različiti jezici, drugomu tumačenje jezika. A sve to djeluje jedan te isti Duh dijeleći (dajući) svakomu napose kako hoće.

Prošlo je i 1000 godina poslije Pavla, kada su ljudi počeli povezivati "karizmu" sa sposobnošću (na njemačkom, Be-gabung). Ne možemo vratiti povijest, ali kada čitamo Pavlove poslanice i kada koristimo riječ "karizma" moramo biti svjesni toga.

Njegov "prijedlog kako tu riječ danas koristiti" je: Karizma je sposobnost postupanja iz milosti Božje, koju nam daje Bog Duh Sveti. Ta milost je u svakom pojedinom slučaju specifična i poosobena; dodjeljuje se za život i služenje u crkvi kao zajednici spasenja i u svijetu." (v.0274uk na www.stucom.nl).

Sveučilište

Tijekom prva dva dana svoje posjete Nizozemskoj, otac Baumert je održao predavanja na Sveučilištu u Amsterdamu, za studente, svećenike i profesore iz različitih denominacija. KKO i ekumenski Charismatische Werkgemeinschaft Nizozemske ima izvanrednu katedru Teologija karizmatске obnove na ovom sveučilištu još od 1992. godine. Ova katedra pomaže da se akademski sagleda ono što se događa u karizmatскоj obnovi.

Krštenje u Duhu Svetomu je za cijelu Crkvu

Cyril John

Pozvani smo da se probudimo iz drijemeža i da iznova primimo silu i snagu Duha Svetoga. Postanimo ponovno usrdni klanjatelji Gospodnji i snažni instrumenti za zagovaranje za Crkvu i za svijet."

Krštenje u Duhu Svetomu je potrebno za življenje cjelovitim životom

U svojoj knjizi, "Oblik Crkve u budućnosti" (dosl. Oblik Crkve koji dolazi), otac Karl Rahner, SI, istaknuo je: "Ako smo poštteni, moramo priznati da smo, do zastrašujućeg stupnja, duhovno beživotna Crkva." Ono što je mislio s time jeste da mnogi današnji kršćani nisu doživjeli nutarnju prebivajuću prisutnost i snagu Duha Svetoga u svojem životu. Kao rezultat ovoga, izgleda da sve više nalikujemo Crkvi bez Pedesetnice (Duhova). Izgleda kao da smo, bez Duha Svetoga, postali ljudi bez sile i snage. Crkva je rođena u sili i snazi Duha Svetoga, na Pedesetnicu (Duhove) i Duh Sveti je bio jedini pokretač za cijelu Crkvu. Iz Djela apostolskih i kroz povijest Crkve, shvaćamo da je prva Crkva bila uistinu Duhom ispunjena i Duhom Svetim vođena. Ozdravljenja, čudesa, znakovi i čudesna djela bili su sastavni dio njihovog života i zajedništva. Ovo nas dovodi do shvaćanja da je svim vjernicima, bez izuzetka, potrebna sila i snaga Duha da bi svoj život živjeli u punini i da bi ispunili svoj zavjet i poslanje u Crkvi.

Kardinal Leon Joseph Suenens je zasigurno bio jako hrabar kada je istaknuo da "smo svi prosječni kršćani, ali to ne znači da smo svi normalni kršćani. Mi smo nenormalni kršćani, hendikepirana djeca Božja, jer ne dopuštamo Duhu Svetomu da u potpunosti izvrši Svoje djelo u nama. Ali ako želimo živjeti normalnim kršćanskim životom – životom u punini, sila i snaga koju smo primili na krštenju mora izaći iz zamrzivača. Trebamo osloboditi Duha koji je u nama." Iz zamrzivača – ravno u oganj – to je ono što je Krštenje u Duhu Svetomu učinilo milijunima katolika širom svijeta u protekle četrdeset dvije godine – od Duquesne-ovog vikenda. Nema ništa izvanredno u Krštenju Duhom Svetim jer je to ono bitno što se dogodilo 120-orici učenika kada je Duh Sveti sišao na njih na dan Pedesetnice (Duhova).

Žalosno je da se krštenje Duhom Svetim ograničava samo na jednu skupinu ljudi

Katolička Karizmatska Obnova je svakako uspjela u uvođenju novog

proljeća u Crkvu protekla četiri desetljeća. Od male skupine ljudi u jednoj učionici u Sveučilištu Duyuesne u Pittsburgu, koji su imali zbunjujuće iskustvo u veljači 1976. godine, danas je izrasla u pokret širom svijeta koji praktično utječe na život 125 milijuna ljudi u 235 zemalja. Međutim, svatko treba imati na umu da je krštenje u Duhu Svetomu "kao kad žena uzme kvasac i zamijesi ga u tri mjere brašna dok sve ne uskisne" (Lk 13, 21). Trebamo si neprestano postavljati pitanje: do koje mjere je Krštenje u Duhu Svetomu proželo cijelu Crkvu? Ostaje činjenica da je 'milost' koja se spominje za cijelu Crkvu bila ograničena samo na oko 12% vjernika. Isto kao što ni prva Pedesetnica (Duhovi) nije bila samo za jednu odabranu skupinu, tako je i Nova Pedesetnica namijenjena svima.

Papa Pavao VI je slavno izvješćivao o Obnovi kao o "prigodi za Crkvu i za svijet". U 1996. godini, kardinal Suenens je pisao: "Kako vrijeme prolazi, fraza koju je izrekao Pavao VI o Obnovi da je ona 'dobra sreća za Crkvu' još uvijek ostaje samo želja koja se djelomično ispunila, jer ova milost nije bila prihvaćena na svim razinama Crkve ili nije bila srcem prihvaćena. Tumačiti Obnovu kao 'pokret' među ostalim pokretima znači krivo shvatiti njezinu narav, prirodu; to je pokret Duha koji se nudi cijeloj Crkvi i koji je predodređen da pomladi svaki vid crkvenog života. Duša Obnove – Krštenje u Duhu – je osvježavajuća milost Pedesetnice (Duhova) koja se nudi svim kršćanima". Komentirajući ovo, otac R. Cantalamessa je istaknuo: "S neizmjernom tugom i žalošću vidim da se Karizmataska obnova na koncu ograničila samo na jedan dio Crkve, i dok ostali na nju gledaju kao na nešto strano, nešto tuđe, stoga se oni, što je potpuno opravdano, nastoje držati što dalje od nje." Krštenje u Duhu Svetomu je milost – što znači da se treba prenijeti u svako područje i djelatnost Crkve. Slavljenje i pjevanje u jezicima, prorokovanje i ozdravljenje bi trebali postati dio svakodnevnog života u svakoj župnoj zajednici i obitelji. Stoga bismo, u svoj svojoj poniznosti, trebali priznati da je Katolička Karizmataska Obnova – u stvari – tek počela.

Gornja Soba

Moćno izlivanje Duha Svetoga u dvadesetom stoljeću bilo je rezultat ove obnovljene pobožnosti Duhu Svetomu koja je uvedena u Crkvu. Ponovno su, u proteklim godinama, u mnogim zemljama Europe, Latinske Amerike i Azije nacionalni pododbori i službe počeli s promicanjem Devetnice Duhu Svetomu. Imajući u vidu ovaj cilj, ICCRS je pokrenuo Gornju Sobu: "Pedesetnica naroda – Za novu kulturu Pedesetnice", kao prioritetni projekt. To je apel, poziv nacionalnih pododbora širom svijeta da se kao prioritet proslavi 10 dana "Gornje Sobe u Jeruzalemu", kao jed-

no srce, i u neprekidnoj molitvi (Dj 1, 12-14), te tako postanemo "gorući grmovi" u klanjanju i zagovaranju.

Osjećao sam znatno opterećenje da Duh Sveti poziva cijelu Crkvu da se vrati ponovno u Gornju Sobu u molitvu i u iščekivanju nove Pedesetnice! Kao što je netko s pravom rekao, Krštenje u Duhu Svetomu je "duhovni šok" za cijelu Crkvu, što znači prenijeti poticaj "trenutačne milosti". To bi trebalo polučiti rezultate koji će biti identični onima iz prve Pedesetnice, prije oko 2000 godina: "Gospodin je danomice zajednici pridruživao spašenike" (Dj 2, 47). Pomolimo se i bez prestanka nastojimo obnoviti Crkvu do njezinog izvornog karaktera. Pogledajmo očima vjere i vidimo kako Duh Božji već stvara "novo nebo i novu zemlju" (Otk 21, 1)

Kardinal Suenens nas potiče: "Svojim prijateljima u Obnovi širom cijeloga svijeta, htio bih kazati da je Obnova određena za cijelu Crkvu, i da bi njezina neprekidna preokupacija trebala biti da riječne vode utječu u more vjerne svome izvoru." Papa Ivan Pavao II je rekao Vijeću ICCRS-a, kada se susreo s njima 1979. godine, kratko nakon što je postao Papa: "Svjestan sam da je ovaj pokret vrlo važna komponenta u potpunoj obnovi Crkve." Ovo ne implicira da bi se svatko trebao formalno evidentirati kao "član" Obnove. To jednostavno znači da bi, kao kvasac, milost Krštenja u Duhu Svetomu trebala prožeti cijelu Crkvu. Zbog toga će, Katolička Karizmataska Obnova izgubiti svoj poseban identitet i cijela Crkva će jednom iznova postati "Crkva Pedesetnice (Duhova)" ponovno oživljavajući Djela apostolska. To je milost i to znači milost koja preobražava postojeće svećeničke strukture kao što su župno vijeće, male kršćanske zajednice, katoličko udruženje i druga udruženja – i jača ih u njihovoj vjeri.

Potrebna nam je vječna Pedesetnica (Duhovi)

Blažena Elena Guerra je apelirala papi Leu XIII: "Sveti Oče, pozovite vjernike u Cenakul, bez odgađanja! Nasljedujući svetoga Petra koji je išao naprijed da pripremi Gornju Sobu, pođimo svi u Cenakul! Obratimo se Duhu Svetomu tako da se Duh Sveti može obratiti nama." Crkva se neprekidno mora vraćati u Cenakul, u Gornju Sobu, da bi uvijek iznova bila prosvijetljena i postala gorući grm, kao što je to bilo na dan Pedesetnice (Duhova). Jer, Pedesetnica nije jednom doživljena i završeni događaj. Crkva treba neprekidnu Pedesetnicu. Više nego ikada, Crkva i svijet trebaju da se čudo Pedesetnice nastavi i danas. Svugdje po svijetu čujemo zvuk trublje koji oglašava potrebu naroda Božjega da se vratimo u Gornju

Sobu, u intenzivno slavljenje, klanjanje i zagovaranje. Pozvani smo da se probudimo iz drijemeža i da iznova primimo silu i snagu Duha Svetoga. Postanimo ponovno usrdni klanjatelji Gospodnji i snažni instrumenti za zagovaranje za Crkvu i za svijet. Pedesetnica (Duhovi) je neprekidno iskustvo i mi bismo trebali željno iščekivati i početi žarko moliti za Novu Pedesetnicu (Duhove)!

Tumačiti Obnovu kao 'pokret' među ostalim pokretima znači krivo shvatiti njezinu narav, prirodu; to je pokret Duha koji se nudi cijeloj Crkvi i koji je predodređen da pomladi svaki aspekt crkvenog života. Duša Obnove – Krštenje u Duhu – je osvježavajuća milost Pedesetnice (Duhova) koja se nudi svim kršćanima

KKO, Crkveni Pokret ili Struja Milosti?

Piše Maria Eugenia de Gongora

U Djelima Apostolskim nalazimo potvrdu kako je Crkva u svojim počecima jačala s pomoću Duha Svetoga. Prve zajednice, gdje „radost i prostodušnost srca“ vlada (Dj 2,46), su bile bogate u dinamičnosti, otvorenosti i neprekidnom revnošću. Ove su zajednice dijelile lomljenje kruha u bratskom raspoloženju, svijetlili Riječju, služeći jedne druge u uzajamnoj poniznosti – jedno autentično svjedočenje koje je izazivalo divljenje onih koji su promatrali učenike – i potaknuli u mnogima želju za obraćenjem i za sudjelovanjem u ovom novom životu. Evanđelje Sv. Ivana nam pokazuje sliku ove nove duhovne obitelji koja je predana ljubavi i koja donosi život i koja je svjedok nove zapovjedi: „...ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio“ (Iv 13,34).

Ova braća su u ono vrijeme svjedočili snagu i djelotvornost Riječi: ozdravljenja, oslobođenja, znakovi i čudesa su se događala u izobilju. U ovakvome ozračju je bilo normalno živjeti pod snažnim Božjim djelovanjem, koje je proizvelo obnovljenu hrabrost u suočavanju sa progonima sa dubokom inspirirajućom i rastućom ljubavlju; a sve je ovo bio plod Njegove prisutnosti. U Djelima 1,8 daje određene upute Isusovog obećanja što se tiče izljeva Duha i čudesnim rezultatima Njegovog djelovanja u našoj braći u tom periodu. Zato je ispravno očekivati da se ovo djelovanje nastavi i u Crkvi danas: cijela se Crkva treba obnoviti.

Kada usporedimo zajednice prve Crkve i ove danas, uočavamo da se ljubav i intenzitet iz toga perioda izgubio, vjerovatno je to posljedica što smo postali buržujski i povećao se osjećaj samodopadnosti.

Autentična pristranost prema našem duhovnom idealu je progresivno oslabio, zamijenjen je hladnom skepticizmu koji otupljuje, ograničava i koči i u najgorem slučaju ubija. Zar ne trebamo obnoviti svoju vjeru u obećanje Isusovo koji nam je poslao Svoga živog Duha na početku povijesti Crkve, također nas uvjeravajući: „Ja sam s vama sve do konca svijeta“ (Mt 28,20)? Pokazalo se da su se ove Isusove riječi obistinile u mnogim različitim fazama povijesti Crkve, posebice u teškim trenucima sukoba i situacija kada je izgledalo da će se brod Sv. Petra razbiti: božanska pomoć nikada ne manjka i uvijek uspješno potiče nove duhovne darove, kroz obnavljanje poticaja Duha. Danas smo i mi sudionici i protagonisti snažnog djelovanja obnove u Crkvi, živeći u blagoslovljenoj „struji milosti“ koja se zove Karizmataska Obnova, novi poziv od Gospodina za Kršćanstvo koja se očituje kroz jasne znakove i vladanje kao plod naše otvorenosti čudesnom dje-

lovanju Duha. Ovaj tijek obnove obuhvaća cijelu Crkvu: ne možemo to jednostavno smanjiti na „Pokret“ ili „Udruženje“; to je snažni udisaj Duha koji je buknuo u Crkvi da nas prodrma iz naše ravnodušnosti i obamrlosti. Mi moramo obnoviti iskustvo prvih zajednica, tako da potvrdimo Isusovo obećanje: „Onaj koji vjeruje u mene činit će djela koja ja činim čak i veća od njih“ (Iv 14,12).

Onima koji kažu da će KKO umrijeti, možemo sa uvjerenjem odgovoriti da se to neće dogoditi: Crkva je kroz cijelu svoju povijest dobivala dar obnove Duha odgovarajući na potrebe svijeta u svako doba... i tako će biti i u buduće! Naravno, da bi surađivali sa ovom „strujom milosti“ u ovome povijesnom vremenu trebaju nam strukture koje će garantirati primjerenu službu Crkvi i društvu. Zbog toga Crkva u svojoj mudrosti smatra ovaj „tijek karizmatičke milosti“ također kao „Crkveni pokret“, kanonski priznat i odobren. Tako je Sveti Otac Ivan Pavao II rekao u svojoj poruci Crkvenim Pokretima i Novim Zajednicama u večeri Pedesetnice 1998 (30. Svibanj) na Trgu Sv. Petra: „Iz ove ponovno otkrivene milosti Crkvene karizmatičke dimenzije koja je prije i poslije Koncila postala jedan potez razvoja Crkvenih Pokreta i Novih Zajednica.“ Zbog toga naziv „Pokret“ se odnosi na bitnosti koje su često drugačije jedne od drugih čak i u svome kanonskom obliku. Ovaj naziv nije kruta definicija niti izražava bogatstvo oblika koji se pojavljuju iz životne kreativnosti Kristovog Duha. Dalje, također upućuje na određenu crkvenu bitnost oblikovane od laika, koja sadrži staze vjere i Kršćanskog svjedočanstva koji su osnova za njihov određeni razlog života u osobitoj karizmi odobrenoj od njihovog utemeljitelja u određenim okolnostima i kroz određene metode. Duh je taj koji gradi i daje identitet KKO-u. Nema sumnji sada kada smo potvrdili da je On taj koji vodi KKO stazom, koja je dovela do priznanja od strane Crkve preko papinskog priznanja statuta i službe ICCRS-a 14. Rujna 1993. na dan Svetkovine Uzvišenja Svetog Križa. Ne možemo a da ne naglasimo da je ovaj statut pomogao mnogim zemljama da odrede svoje statute, tako da mnoge lokalne zajednice KKO-a danas mogu vjerno činiti i misiju evangelizacije—kroz svjedočenje bratske ljubavi koju nas je naučio Isus— i širenje i promoviranje „kulture Pedesetnice“ tako žarko željene od našeg ljubljenog Pape Ivana Pavla II i Benedikta XVI. Zbog toga potvrđuje da je KKO „struja milosti“ nije u suprotnosti sa tim da je „Pokret“. U stvari to jeste pokret...Duha Svetoga. Stoga, dragi čitatelji, draga braćo, pozivamo vas da dopustite sebi da budete preplavljeni božanskom milošću, da bi živjeli i služili Crkvi koju je utemeljio Isus sa duhom obnove: Crkva je jučer, danas i uvijek; Crkva koju je Isus povjerio posvećenom djelovanju Njegovog Duha.

Kultura Pedesetnice

Michelle Moran

Neka se „Duhovnost Pedesetnice“ raširi u Crkvi za novu „Kulturu Pedesetnice“

Tijekom Pontifikata Ivana Pavla II (Svibanj 2004.) i Benedikta XVI (Rujan 2005.), postoji jak poticaj prema Crkvi da proširi Kulturu Pedesetnice. Jasno da je ovo širok pojam sa mnogo dimenzija ali bez sumnje ovaj poziv nalazi dom kod nas u Karizmatškoj Obnovi. Na svečanosti 40-te obljetnice KKO-a, govorio je Kardinal Rylko, Predsjednik Papinskog Vijeća za Laike, o iskustvu Krštenja u Duhu ili Izlijevanju Duha. On je rekao da ovo iskustvo koje je središnji dio Karizmatške Obnove i koji je obuhvatio milijune Katolika na svim kontinentima može biti početna točka Kulture Pedesetnice.

Milost Pedesetnice je Misionarska Milost

Zato je bitno da prigrlimo svoj mandat. Mi nismo pozvani da budemo samo oni ljudi koji su iskusili „osobnu Pedesetnicu“, iako je i to veoma bitno, već zajedno s ovim iskustvom ide i odgovornost. Pozvani smo da budemo kanali milosti Pedesetnice u našoj Crkvi i u svijetu. Kada se Duh Sveti spustio na apostole u Gornjoj sobi oni su se svi ispunili Duhom Svetim. Nisu iskusili samo osobnu obnovu nego su bili ispunjeni sa darovima kao što su govor/glasolalija i hrabrost koja ih je osposobila da snažno izađu pred kulturu koja ih je tada okruživala. Bili su preobraženi, i Petar, koji je bio neškolovan čovjek laik, bio je u stanju da tako uvjeri mnoštvo svojim argumentima da su oni prihvatili njegovu poruku i bivali kršteni. Tog prvog dana priključilo im se oko 3 000 novo obraćenika. Svuda u Djelima Apostolskim Luka bilježi mnogo primjera gdje su apostoli djelovali u snazi Duha Svetoga i kao posljedica toga je da je Crkva počela brojčano rasti (npr. Dj 2,47; 4,4; 5,14; 6,1,7,11,21,24). Dakle milost Pedesetnice je zapravo misionarska milost. Sada kad smo to prepoznali u Karizmatškoj Obnovi mi nemamo pravo potpuno prisvojiti Duha Svetoga. Čini se da mi imamo određeni poziv da budemo veleposlanici Svetog Duha šireći Kulturu Pedesetnice. Ovo je naglasio Papa Ivan Pavao II 2002.god., kada je rekao:

„U ovom vremenu, koje je tako gladno nade, učinite Duha Svetoga poznatim i ljubljenim. Pomozite da oživite 'Kulturu Pedesetnice', da učini plod civilizacije ljubavi i prijateljskog suživota među narodima. Sa revnim inzistiranjem, nikad se ne umarajući moleći 'Dodi Duše Sveti! Dodi! Dodi!'“ (Obraćanje izaslanicima Obnove u Duhu).

Kretanje od Duhovnosti Pedesetnice ka Kulturi Pedesetnice

Izazov za KKO nije zadržati Duhovnost Pedesetnice zatvorene u molitvenim susretima ili ograničene samo na Karizmatsku Obnovu. Evangelizacija mora biti za nas prioritet, kao što je bila za apostole kada su napustili Gornju sobu. Već 1992., Papa Benedikt XVI (Kardinal Ratzinger) je napisao:

„Hoćemo li otkriti tajnu prve Pedestnice u Crkvi? Hoćemo li se ponizno ponuditi snazi obnavljajućeg Duha Svetoga tako da nas može osloboditi siromaštva i naše potpune nesposobnosti da izvršimo zadaću najveštanja Isusa Krista našim bližnjima?... **Gornja soba je mjesto gdje su kršćani radosno dopustili Duhu Svetomu da se preobrazu u molitvu. Ali također i mjesto odakle se polazi da se donese vatra Pedesetnice braći i sestrama**“ (časopis New Covenant/Novi Savez).

Jasno je da je Pedestnica za cijeli svijet. Radi se o preobraženju društva kroz snagu Duha Svetoga. Kultura Pedestnice tvori društvo koje podržava ljudsko dostojanstvo kroz potvrdu da je čovječanstvo stvoreno na Božju sliku i priliku. To je društvo u kojoj neograničeno vlada nada i gdje svjetlost svijetli jače od bilo koje tame. To je upravo suprotno kulturnom relativizmu koji toliko prožima naš svijet. Na konferenciji u Luccai, Italija 2005., Salvatore Martinez je označio Kulturu Pedesetnice kao „lijek protiv mračnog zla u svijetu“. Kao odgovor tomu Kardinal Rylko je rekao: „mi moramo naučiti postupak Duha Svetoga koji djeluje u povijesti i obnavlja lice zemlje, da ne budemo obuzeti zlom“.

Na svima nama je odgovornost i kao pojedinca i kao skupine da razlučimo putove na koje nas Gospodin poziva da budemo promicatelji Kulture Pedesetnice. Jedan od načina da se to učini je da se pojača Duhovnost Pedesetnice u Crkvi. Možda možete ovo učiniti tako da potaknete što je više moguće ljudi da učestvuju u molitvi Devetnice za Pedesetnicu i da se priključe svjedočenju Pedesetnice Naroda širom svijeta. Iz ovoga mjesta zagovora biti ćemo osposobljeni da dosegnemo u svijet promovirajući kulturu Pedesetnice kroz svjedočenje našim životima i kroz djelo milosrđa i pravde.

Alleluia

Dar Proroštva

Piše Robert Canton

U I Kor 12,4-11 Sv. Pavao piše, "Različiti su darovi a isti Duh; i različite službe a isti Gospodin; i različita djelovanja koji čini sve u svima. A svakomu se daje očitovanje Duha na korist. Doista, jednomu se po Duhu daje riječ mudrosti, drugomu riječ spoznanja po tom istom Duhu; drugomu vjera u tom istom Duhu, drugomu dar liječenja u tom jednom Duhu; drugomu čudotvorstva, drugomu prorokovanje, drugomu razlučivanje duhova, drugomu različiti jezici, drugomu tumačenje jezika. A sve to djeluje jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose kako hoće".

Svrha Duhovnih Darova

Ove darove, koje mnogi zovu „Karizme ili Karizmatski darovi“, daje Duh Sveti pojedincima za službu ili služenje da uzdigne i izgradi, da ohrabri i da utješi tijelo Kristovo (pogl. 1 Kor 14,3-5). Riječ „dar“ na Grčkom je „karizmata“, što znači „dar slobodno dan od Gospodina po Njegovoj volji“. To nije nešto što se može zaraditi ili zaslužiti. U Katekizmu Katoličke Crkve 799, Crkva tvrdi, „Bilo da su izvanredne ili jednostavne i skromne, karizme su milosti Svetog Duha koje izravno ili neizravno koriste Crkvi, određene kakve jesu za njenu izgradnju za dobrobit ljudi i za potrebe svijeta“. Darovi Duha očituju Božje prisustvo i snagu među nama. Isus nam u Djelima 1,8 kaže: „Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje“. Grčka riječ za ovu vrstu snage je „dunamis“ što znači „dinamit“. Božja snaga je definitivno moćnija od svih drugih snaga u svijetu zajedno jer Božja snaga je nadprirodna i neusporediva u prirodi. Kada Gospodin pusti Svoju moć uvijek je to da ispuni Svoju namjenu i uspostavi Svoje Kraljevstvo. Vjerujem da Duh Sveti traži ljude na koje može računati da će poduprijeti Božje Kraljevstvo i izvršiti Njegovu namjenu na Njegovu čast i slavu. U dokumentima II Vatikanskog Koncila u Dekretu Apostolata za laike kaže: „Iz primanja ovih karizmi. Čak i onih najizvanrednijih, proizlazi pravo vjere za svaku od njih i dužnost za njihovo korištenje u Crkvi i svijetu za dobro ljudi i razvoj Crkve, korištenjem u slobodi Duha Svetoga koji „gdje želi“. U svojoj propovjedi na Misi Susreta mladih u Sidneju Australija i Lipnju 2008. Papa Benedikt XVI je rekao: „Što je to snaga Duha Svetoga? To je snaga Božjeg života! To je snaga onog istog Duha koji je lebdio nad vodama u početku stvaranja i koji, u punini vremena, uskrsnuo Isusa od mrtvih. To je snaga koja pokazuje nama i svijetu dolazak Božjeg Kraljevstva“.

Dar proroštva

Pošto je prostor u ovome Biltenu ograničen ja ću se obazrijeti više na dar proroštva. Sveti Pavao kaže „težite za ljubavlju, čeznite za darovima Duha, a najvećma da prorokujete“. (I Kor 14,1). U Djelima 2,17-18 čitamo kako je Petar ustao sa Jedanaestoricom i neprestano ponavljao riječi proroštva Proroka Joela: „Poslije ovoga izlit ću Duha svoga na svako tijelo, i proricat će vaši sinovi i kćeri, vaši će starci sanjati sne, a vaši mladići gledati viđenja. Čak ću i na sluge i sluškinje izliti Duha svojeg u dane one“. Prorokovati znači govoriti ili pjevati poruku od Boga pod pomazanjem ili vodstvom Duha Svetoga.

Jednostavno rečeno, prorokovati je biti Božji glasnogovornik. Međutim, nisu svi koji prorokuju proroci ali svi proroci moraju prorokovati. Oni koji su pozvani od Gospodina u službu prorokovanja stalno se koriste darom proroštva i drugim darovima objave kao što su riječ mudrosti, riječ spoznanja i razlučivanje duhova u svome životu i u službi. Proroštvo može objaviti ili predskazati istinu od Boga. Proroštvo koje objavljuje znači da poruka se ne odnosi neophodno na budućnost. Jedan primjer ovoga je kada Isus sa Križa govori „dobrome razbojniku“: „Zaista, zaista, Kažem ti još danas ćeš biti sa mnom u raju“ (Lk 23,43). S druge strane, proroštvo koje pretkazuje se odnosi na stvari ili okolnosti koje će se zbiti u budućnosti. Jedan primjer ovoga se nalazi u Djelima 11,28: „Jedan od njih imenom Agab, usta i po Duhu pretkaza da će uskoro nastati velika glad po svem svijetu. Ona i nastala za Klaudija.“ Jednom sam primio ovakav tip proroštva koji je pretkazivao budućnost. Nakon što smo moja supruga i ja iskusili krštenje u Duhu Svetomu 11. Studenog 1984. počeli smo zajedno moliti. Dok smo molili 8. Prosinca 1984. moja supruga je došla i počela prorokovati: „Sine moj, ne boj se. Moje ime je Isus i govorim ti kroz tvoju ženu. Iskoristit ću te da ozdravim milijune u moje Ime. Vjeruj sine moj da će se ovo dogoditi i budi uvijek ponizan. Propovijedat ćeš Evanđelje u moje Ime. Mnogi će doći i tražiti ozdravljenje. Ozdravi ih u moje Ime jer je ozdravljenje radosna vijest. Putovat ćeš daleko i širom. Tebi je ovo teško povjerovati ali zapamti, za mene ništa nije nemoguće“. Uskoro nakon toga, upitao sam ju što ju je nagnalo da mi kaže one riječi. Ona je rekla: “Ja sam samo ponovila ono što sam čula da Gospodin govori u mojoj „nutrini“. Do danas bio sam u 39 zemalja, propovijedao i naviještao Evanđelje i ozdravljao u Ime Isusovo bez obzira na moja mnoga ograničenja. Gospodin je otvorio za mene vrata da počnem putovati i služiti međunarodno u godini 1991. točno sedam godina nakon što sam dobio proroštvo u svezi moga djelovanja koje je Gospodin želio da činim za Njega i Njegovo Kraljevstvo.

Proroštvo može također doći i od nekoga tko govori u „jezicima“. U 1 Kor 14,5 Sv. Pavao kaže: „A htio bih da vi svi govorite drugim jezicima, ali većma da prorokujete. Jer veći je tko prorokuje, negoli tko govori drugim jezicima, osim ako protumači Crkvi radi izgrađivanja.“ Na primjer, kada netko govori u jezicima na molitvenom susretu treba da se koristi dar tumačenja jezika da bi oni koji slušaju razumjeli.

Osoba koja govori u jezicima može dati tumačenje po poticaju Svetog Duha ili netko drugi u skupini može dobiti poticaj da to učini.

Treba obratiti pozornost da tumačenje nije neophodno i prijevod poruke izgovorene kroz molitvu u jezicima.

Kako čuti Božji Glas

Gospodin želi da razgovara s nama i On nam uvijek govori! U Knjizi Postanka više puta čitamo: „Onda reče Bog...“ U Iv 10,27 Isus kaže: „Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom“. Isus također kaže: „Zaista, zaista, kažem vam, mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli“(Mt 13,17).

Naš Bog želi da bude u zajedništvu s nama. Isus je umro na Križu za nas ne samo da nas oslobodi ropstva grijeha i smrti nego da nas dovede u osobni odnos i zajedništvo s Njim. Ushićeniji je Gospodin da nam govori nego što smo mi da Ga čujemo. Većinu vremena Gospodin s nama komunicira kroz tihi mali glas našeg duha. Osoba može primiti neočekivani dojam ili „osjet“ nečega što Bog govori ili misao. Ako se otvorimo, naša srca, naša sjetila i naš um Bogu i budemo poslušni Njemu, tada ćemo sigurno čuti Njegov glas. Gospodin nam može dati dojam, ili viziju ili misao. Može, također, komunicirati s nam kroz snove, kroz Bibliju, kroz naše okolnosti, kroz druge ljude i čak i kroz Njegov zvučni glas što je veoma rijetko. On je vladar i On nema granica. Prije par tjedana imao sam priliku da vodim Misiju Župe u Sarasoti na Floridi. Dok sam govorio o „Pokajanju i Praštanju“ Gospodin je „progovorio“ mome srcu da je tu jedna osoba u zajednici pokušala samoubojstvo i da ga Gospodin oslobađa osjećaja krivice i samo-osuđivanja. Kada sam primio riječi bio sam duboko uvjeren u mome srcu da su to riječi od Gospodina. Ja sam izrekao naglas što je Gospodin rekao i čovjek koji se zove John je došao ka Oltaru sa suzama u očima da prizna sve što sam rekao. Ja sam „osjetio“ da John je ne samo jednom nego dva puta pokušao učiniti samoubojstvo i on je priznao kada sam ga upitao za to. Taj dan on je primio i psihičko i duhovno iscjeljenje i uvjerenje da ga Gospodin u svojoj milosti i ljubavi

nije osudio nego mu je oprostio. Nedavno mi John rekao da se od tada njegov život brzo mijenja na bolje jer je postao bliži Gospodinu.

Razlučivanje Duhova

Postoje četiri izvora glasova koje možemo čuti u duhovnom carstvu, a to su Duh Sveti, ljudski duh, zli duh i sveti Anđeli. U 1 Iv 4,1 Riječ Božja kaže: „Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga, jer su mnogi lažni proroci izišli u svijet“. U 1 Sol 5,19-21 Sv. Pavao kaže: „Duha ne trnite, proroštava ne prezirite! Sve provjeravajte: dobro zadržite“ I onaj koji „daje“ proroštvo i onaj koji „prima“ ili koji sluša trebaju da razluče riječi. Veoma oprezno i temeljito treba da bude razlučivanje posebice u slučajevima kada proroštvo upućuje treba biti siguran da su riječi od Boga a ne od lažnih proroka. Da bi razlučili pravo i točno treba nam mudrost i pomoć Duha Svetoga koji nas „vodi ka istini“. Slijede samo neke od uputa u prosudbi i razlučivanju proroštva:

1. Mora da uzdiže i izgrađuje i daje utjehu. Ako je proroštvo negativno i osuđujuće to je siguran znak da nije od Boga.
2. Mora nositi dobar plod. „Svako stablo koje ne rađa dobrim plodom, sječe se i u oganj baca. Dakle: po plodovima ćete ih njihovim prepoznati“ (Mt 7,19-20).
3. Mora biti biblijski. Isus kaže: „Moje su riječi Duh i život“ (Iv 6,63).
4. Mora biti u skladu sa magisterijem Katoličke Crkve. Magisterij je naučavanje o autoritetu Crkve.
5. Mora proizvesti mir. Sv. Pavao kaže: „Bog nije Bog nesklada nego mira“ (I Kor 14,33).
6. Mora prvotno dati slavu i čast Bogu. Sv. Pavao izjavljuje: „Dakle ili jeli ili pili, ili drugo što činili, sve na slavu Božju činite“ (I Kor 10,31).
7. Mora osnažiti vjeru i u onome koji „daje“ proroštvo i u „slušatelju ili slušateljima“. „Dakle: vjera po poruci, a poruka Riječju Kristovom“ (Rim 10,17).

Zaključak

Dar proroštva, ako se ispravno koristi, ima moć promijeniti živote ljudi. Vjerujem da nas je Gospodin izabrao i postavio, usprkos samih sebe, da budemo Njegovi instrumenti. Svijet čeka da iskusi snagu Duha Svetoga, onoga koji mijenja živote i daje životnu snagu. Želite li da kažete „DA“ Gospodinu i da budete Njegova posuda da mijenjate svijet oko vas?

Practiciranje karizme proroštva u Karizmatskoj obnovi

María José Cantos de Ortiz

"Sadržaj proroštva je Božja poruka za taj trenutak, i njegova svrha je da prosvijetli zajednicu, da utješi dajući mir i radost, da ohrabri, ojača, ispravi i potakne."

Proroštvo je Božja poruka, očitovanje Duha koje se treba koristiti za opće dobro, jer oni koji prorokuju izgrađuju, potiču i tješe zajednicu (1 Kor 12, 7; 14, 3). Može se izraziti kroz osjećaj, viziju (objavu) ili biblijski tekst.

U molitvenim skupinama u KKO imamo mnogo intervencija koje su nadahnute Duhom Svetim: ponekad, neki ljudi osjećaju poticaj Duha da svjedoče svoje iskustvo, da izreknu molitvu ili pročitaju tekst pod očiglednim Božjim vodstvom; drugi puta, primljena ideja, objava ili prosvjetljenje se priopćava drugima. Kada izgovaramo "proroštvo" mi upućujemo na priopćenja Gospodnja. Ona se mogu izraziti na jednostavan i izravan način, na primjer: "Ne bojte se, Ja sam s vama" ..., kroz poruku u jezicima i njezino tumačenje, kroz proročko pjevanje ili kroz primljenu objavu.

U primanju proroštva, uključena su dva vida: osjećaj da nas Bog potiče da govorimo i prosvjetljenje uma da izrazimo poruku, to su vidovi koji se mogu očitovati jedan za drugim ili istovremeno. Osjećaj da nas Bog potiče ili vodi da govorimo može se očitovati u tjelesnim znakovima, kao što je pojačano lupanje srca, težina koja traje ili kao lagani poticaj da nešto kažemo. U svakom slučaju, uvijek moramo voditi računa o tome da niti jedan božanski poticaj nije za naše uništenje niti je izvan kontrole: "proročki su duhovi prorocima podložni" (1 Kor 14, 32). Po redosljedju, prosvjetljenje uma se događa kroz ideje, riječi, rečenice koje nam padaju na pamet, vizije ili iznenadno nadahnuće. Ponekad osoba prima kompletnu poruku, ali je sasvim uobičajeno da osoba primi poruku onako kako je izgovori. Sadržaj proroštva je Božja poruka za taj trenutak, i njegova svrha je da pouči zajednicu, utješi dajući mir i radost, ohrabri, ojača, ispravi i potakne.

Iako je proroštvo Božja poruka, ono se daje preko osobe koja govori na poticaj Duha. Zbog toga se zahtijeva razlučivanje kako bismo znali

da li je istinito. Što se osoba više preda Bogu, to će i poruka biti čistija i transparentna. Zato se dano proroštvo mora razlučivati unutar zajednice: "neka govore dvojica ili trojica, drugi neka rasuđuju." (1 Kor 14, 29). Kriteriji za razlučivanje se mogu grupirati, vodeći računa pri tom da Božja poruka mora imati "Kristov miomiris ... miris života koji vodi u život" (2 Kor 2, 14-16). Allan Panozza uzima u obzir pet kriterija za razlučivanje istinskog proroštva: ono daje dobar plod; ono je u skladu sa Svetim Pismom; ono ohrabruje, poučava, potiče, ono donosi mir a ne strah; ono daje slavu Bogu i prorok je pod Božjim pomazanjem.

"Sadržaj proroštva je Božja poruka za taj trenutak, i njegova svrha je da prosvijetli zajednicu da utješi dajući mir i radost, da ohrabri, ojača, ispravi i potakne."

Kroz proces razlučivanja možemo jasno opaziti istinsko proroštvo, izvještačeno proroštvo i lažno proroštvo. Istinito proroštvo ima prethodno navedene atribute. Izvještačeno proroštvo se ne javlja često, ono obično – u nekim svojim dijelovima – proturječi onome što izražava Božja Riječ ili Crkveni nauk; izražava se agresivnim riječima ili riječima osude; njegove posljedice su negativne, a njegov plod je zabrinutost, ljutnja ili tjeskoba.

Postoje situacije koje pokazuju naklonost izvještačenom proroštvu, kao što su: ljudi koji su bili u dodiru s okultnim, podjele u skupini, grešne situacije ili želja za izvanrednim karizmama. Lažno proroštvo nam pripočava poruku koja dolazi od osobe, poruku koja nastaje u mislima, osjećanjima i emocijama te osobe; to je poruka koja ničemu ne šteti, ali joj nedostaje sila i snaga i pomazanje koje dolazi od Boga. Konačno, također postoje poruke koje se daju kao proroštvo, ali u kojima je izmiješano ono što dolazi od Boga i ono što dolazi od osobe koja ga izgovara. Ovo se obično događa kada jedna osoba počne prorokovati. U ovom slučaju, ljudi koji su odgovorni za tu skupinu ili zajednicu moraju pripomoći tako da se ovaj dar pročisti u bratu ili sestri koji ga očituju.

Proroštvo je dar koji je sveti Pavao vrlo cijenio. "Težite za ljubavlju, čeznite za darima Duha, a najvećma da prorokujete." (1 Kor 14, 1). Ne prezrite ga, inzistira on u svojim poslanicama (Sol 5, 19-21), stoga ga moramo cijeniti i promicati u molitvenim skupinama dajući odgovarajuću pouku o tom pitanju, potičući, vodeći i pomažući braći i sestrama koji očituju imanje ovoga dara u sebi i njegov rast u sebi, ohrabrujući i poučavajući skupinu da s radošću prihvate i iskažu proroštvo koje se obično javlja u trenutcima prisjećanja, klanjanja, dugotrajne šutnje i nakon pjevanja u jezicima.

Konačno, moramo imati na umu da mora postojati neka vrsta vlasti kojoj se to proroštvo predaje; u molitvenoj skupini to su voditelji koji ga razlučuju; u drugim situacijama kao što su seminari ili molitveni susreti, razlučivanje obavlja molitveni tim.

Ukratko, pošto je proroštvo poruka nadahnuta Duhom Svetim, ono predstavlja dar koji se visoko cijeni u KKO i u molitvenim skupinama, zato bi se trebali na prikladan način ohrabrivati u svezi s njim. Kada skupina moli i zaziva Duha Svetoga, On djeluje poučavajući, potičući ili tješeći zajednicu, i to tako što daje proročke riječi jednostavnim ljudima koji su se otvorili Njegovom djelovanju. Međutim, razlučivanje je bitno za razlikovanje istinskog pravog proroštva od ostalih poruka koje ne dolaze od Boga.

Postoji mnogo Karizmi

Karizme izgrađuju duhovni život, uzdižu slavljenje i uvode u zagovorničku molitvu.

A. Molitva u Jezicima ili Glasolalija

Ovo je najmanja karizma jer „ali se sam Duh zalaže za nas neizrecivim uzdasima“ (Rim 8,26-27). To je također i molitva slavljenja Boga kada nam manjka riječi da izraze zahvale srca. Najčešće je to prva karizma koja se dobije od Boga. Često korištenje ovoga dara može otvoriti put za tijek drugih karizmi, zato što moli za više jednostavnosti, pravu poniznost, temeljito odricanje i pažljivu uporabu po Svetome Duhu. Ova je karizma veoma korisna u zagovorničkoj molitvi, molitvi oslobođanja i iscjeljenja. To je jedna od rijetkih karizmi koja se može koristiti za vlastiti interes.

B. Pjevanje u Jezicima

To je pjevanje melodije koja nije komponirana nego je nadahnuta Svetim Duhom. Ponekad se dogodi da je melodija na nekom razumljivom jeziku i može se prevesti dok u drugom slučaju može biti čisto dječji govor koji nitko ne razumije osim samoga Boga. Slično psalmima koji su dati čovjeku od Boga da s njim razgovara tako je pjevanje u jezicima nadahnuto od Svetoga Duha gdje On osobno se zalaže za nas u uzdisajima koje riječi ne mogu iskazati. „Tako i Duh potpomaže našu nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima“ (Rim 8,26).

Sveti Augustin je u svojoj propovjedi o Psalmu 32 rekao: „Ne tražite

riječi koje bi vam objasnile što je Bogu milo. Samo radosno zapjevajte...“

Dogodi se da osoba primi dar molitve i pjevanja u jezicima i zbog raznih razloga kao što su „strah da ne izgleda smiješno, stid, neodlučnost da se primjenjuje, neznanje o postojanosti karizmi itd...“ osoba prestaje da primjenjuje molitvu u jezicima. U takvoj situaciji da bi se pomoglo drugoj braći i sestrama u skupini veoma je potrebno da se oslobode karizme. Ponekad je dovoljno samo da se otvore usta kao u pjevanju aleluja i da se slušaju drugi kako pjevaju u jezicima. „Kvaka“ se pokrene i karizma se oslobodi.

C. Govor u Jezicima: Xenolalija

Ovo je govor na jeziku koji postoji ali nije poznat u datom kontekstu tako da je potrebno tumačenje, ova karizma je rijetka i kada se pojavi postoji i treća osoba osim osobe koja govori u jezicima, osoba koja je primila tumačenje onoga što je rečeno. U 1 Kor 14,13 Sv. Pavao: tko govori drugim jezikom, neka se moli da može protumačiti.

„A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti“ (Mk 16,17).

„Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti“ (Dj 2,4).

Neka nas ovaj isti Duh Sveti ispuni svojim karizmama tako da se bolje naoružamo za novu evangelizaciju. Dodajmo još našim karizmama djela ljubavi tako da promijeni naše živote u plamen ljubavi koja nikad ne izgara jer „ljubav je vječna“ (1 Kor 13,8).

Karizma molitve u jezicima: Glosolalija

Darek Jeziorny

Dar jezika (dar molitve u jezicima) je sasvim normalan fenomen za ljude koji su uključeni u Karizmatsku obnovu. Ali, osobe koje se prvi put susreću s karizmatskom vrstom molitve mogu se osjećati razočaranima zbog nečega što im kao glosolalija za njih izgleda nepoznato. Sveti Pavao je upozoravao korinćane da bi im se ovo moglo dogoditi. "Ako se dakle skupi sva Crkva zajedno i svi govore drugim jezicima, a uđu neupućeni ili nevjernici, neće li reći da mahitate?" (1 Kor 14,23) A i ovo upozorenje dolazi iz iskustva. Apostoli, koji su govorili u jezicima na dan Pedesetnice su bili ismijavani. Ljudi su gledali na njih sumnjajući da su "se napili slatkog vina" (Dj 2, 13)

I one koji govore u jezicima mogu okriviti da su fanatici ili mentalno neuravnotežene osobe. Takva optužba se može ticati svih ljudi koji su duboko uključeni u molitvu koja izlazi iz konvencionalno zamišljene molitve. Ovo potvrđuje i primjer kralja Davida. Njegova kćer ga je prezrela kada ga je vidjela kako pleše i igra pred Kovčegom saveza (1 Ljet 15, 29).

Usprkos svemu, potrebno je istaknuti da je govorenje u novim jezicima (molitvu u jezicima) obećao i sam Isus prije svojega Uzašašća: "A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti" (Mk 16, 17) Stoga, nema ničega nepoznatoga, stranoga, tuđega u korištenju ove karizme. Problem se može pojaviti među ljudima koji ne poznaju biblijski nauk o tome. Potrebno je istaknuti da postoje tri vrste govorenja (molitve)u jezicima, koji se spominju u Bibliji:

1. Proroštvo u jezicima se događa kada jedna osoba govori nepoznatim jezikom a ostali sudionici ostaju u tišini. Takvo proroštvo je plodono ako druga osoba ima dar tumačenja i objašnjava što se govori. "A htio bih da vi svi govorite drugim jezicima, ali većma da prorokujete. Jer veći je tko prorokuje, negoli tko govori drugim jezicima, osim ako protumači Crkvi radi izgrađivanja. A sada, braćo, kad bih došao k vama govoreći drugim jezicima, što bi vam koristilo kad vam ne bih pripočeo bilo otkrivenje, bilo spoznanje, bilo proroštvo, bilo nauk?" (1 Kor 14, 5-6)

2. Nakon primanja Duha Svetoga, apostoli su govorili jezicima koje ranije nisu poznavali a ove jezike su mogli razumjeti židovi koji su pripadali različitim narodima koji su došli u Jeruzalem na svetkovinu (v. Dj 2, 4-13). To je začudilo ove ljude koji su slušali o "čudesnim djelima Božjim" na svom materinjem jeziku. Zato je ova vrsta karizme, karizma molitve u jezicima, znak za ljude koji ne vjeruju.

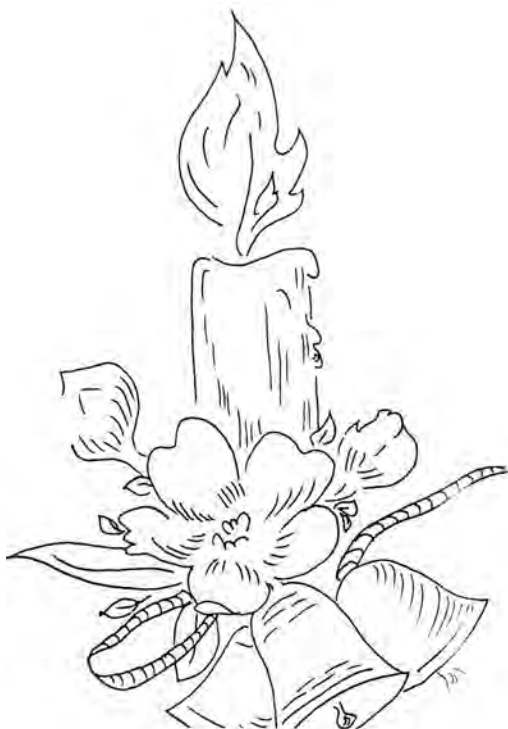
3. Spontano slavljenje Gospodina, nakon primanja i izlivanja Duha Svetoga (Dj 10, 44-46; 19, 1-7). Tijekom takve molitve, mnoge osobe govore ili pjevaju u jezicima, nekada i istovremeno i to je istinski dar glosolalije. Takav dar je sasvim uobičajen za karizmatičke skupine našega vremena. Najčešća uporaba ove karizme događa se tijekom zajedničkog slavljenja Boga. Ljudi istovremeno mole svojim riječima, u jezicima i pjevajući pjesme. Vrijedi spomenuti da se žarko proslavljanje Gospodina obnovilo u crkvi kroz Karizmatičku obnovu i vrlo je važan doprinos ove struje milosti za današnju suvremenu crkvu. Karizma molitve u jezicima je, također, neka vrsta "ledolomca" u osobnom kontaktu s Gospodinom koji bi mogao biti otežan kada se neka osoba usredotoči na samu sebe i svoje probleme. Slavljenje Boga prisiljava ljude da se usredotoče na osobu Gospodina i ono ih otvara za sljedeće karizme koje bi se mogle pojaviti tijekom karizmatičkog molitvenog susreta.

Dar glosolalije je također prisutan tijekom zazivanja Duha Svetoga i zagovorne (zastupničke) molitve. Ali, moglo bi se zamijetiti da tijekom proslavljanja Gospodina u jezicima, ljudi obično pjevaju. A moleći ga za nešto oni češće govore nego što pjevaju u jezicima. Takva karizma je vrlo korisna tijekom zastupničke molitve koja je, također, jedna vrsta karizmatičke službe u Karizmatičkoj obnovi. Često se događa da ljudi koji služe drugim osobama koje su ih zamolile za pomoć, u duhu osjećaju da izneseni zahtjevi nisu ono što je uistinu potrebno ljudima koji su iskazali tu potrebu. Ljudi koji služe obično ne znaju točno za što trebaju moliti, stoga oni mole u jezicima. Zatim, prema Riječi Božjoj (Rim 8, 26-27) Duh "potpomaže našu nemoć". "A Onaj koji proniče srca zna koja je želja Duha - da se on po Božju zauzima za svete." Ponekad Duh Sveti, tijekom molitve u jezicima, otkriva što je stvarni problem osobe koja moli za pomoć. Zatim se razumijevanje može navijestiti kao dar spoznanja. Ponekad se to i ne dogodi, ali Duh Sveti razumije za što mole ljudi koji su u toj službi i odgovara na tu molitvu.

Ukratko govoreći, vrijedno je istaknuti da je dar molitve u jezicima nadnaravni način komunikacije s Bogom u Duhu Svetomu, koji je Sam Darivatelj ove karizme. Glosolalija izgrađuje molitvu kada se neki ljudi

okupe na zajedničku molitvu na istom mjestu da bi se susreli s Bogom. Obično, tijekom slavljenja Gospodina, on nas otvara za nove karizme i ujedinjuje članove u jednom Duhu. Ali, on također izgrađuje pojedine osobe jer se ovaj dar može koristiti i tijekom pojedinačne (osobne) molitve. "Tko govori drugim jezikom, sam sebe izgrađuje, a tko prorokuje, Crkvu izgrađuje." (1 Kor 14, 4).

Svaka osoba može ovu karizmu koristiti kad osjeti veliki zanos i želi proslaviti Boga ali njegov um nije sposoban slijediti i "proizvesti" prave riječi da izrazi svoje osjećaje. Dar molitve u jezicima je vrlo koristan u takvim prigodama, jer on ne dopušta da se blokira sav taj zanos (entuzijazam). Ali, također je dobro podsjetiti da ovaj dar ne vlada nad osobom nego osoba kontrolira dar. Zato se ljudi ne osjećaju zarobljenima kada prime bilo koju karizmu Duha Svetoga. Nego – oni je mogu slobodno koristiti kad god požele. Ovo pravilo se, također, primjenjuje i za dar glosolalije. Zato se na karizmu molitve u jezicima ne bi trebalo gledati kao na neku vrstu ekstaze.

Karizma jezika

Piše Julienne Mesedem

Pisati o karizmi jezika je jako osjetljivo pitanje zato što: može biti uzbuđljivo, uznemirujuće i ponekad varavo jer izbacuje iz ravnoteže naše stare navike, našu ljudsku sigurnost i našu lažnu veličinu. Što god mi osjećali, otvorimo naša srca Duhu Svetom u kojeg svi vjerujemo da iscijeli naše predrasude i strahove prepustimo se Njegovoj ljubavi i milosti. Karizma je pokret milosti koji daje primatelju izvanrednu snagu za djelovanje. To je jedan od plodova nadahnuća Duha Svetoga; ovo nadahnuće je nutarnje izlivanje prepoznavanja, u novom susretu i na osoban način, Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja. To nije novi način života nego proces koji omogućuje da se stari život u nama rasprsnje, oživljujući krštenjem milosti koje je uglavnom otupjelo u dubini naše duše.

Karizme su vidljivi znakovi Božje ljubavi. To su posebne milosti koje daju sposobnost i uporabljivost da se preuzmu razne dužnosti i službe koje su korisne za obnovu i razvoj crkve. Općenito, karizme se daju pojedincima polaganjem ruku: „Ne zanemari milosnog dara koji je u tebi, koji ti je dan po proroštvu zajedno s polaganjem ruku starješinstva“. (ITim 4,14).

„Poradi toga podsjećam te: raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku“ (2Tim 1,6).

Karizme nisu nužno ovisne o svetosti onoga koji ih upotrebljava dakle ne dopusti da te stanje grijeha odvuče od njihove upotrebe.

Međutim, karizme bi nas trebale voditi ka svetosti. Ispravno je željeti darove uz uvjet da se prihvati volja Božja u pogledu da se ne ograničava Božja ponuda time da namećete koliko darova želite i kako da ih upotrebljavate. Za sigurnost vjere je tako neophodno da se karizme pojavljuju kao izvanredne, smiješne ili apsurdne u očima ljudi.

Zagovor: Poziv za KKO

Piše: Julienne Mesedem

Prema Katekizmu Katoličke Crkve Br: 2632, po molitvi svaki kršćanin radi na dolasku Božjeg Kraljevstva i pozvan je na zagovor.

Zagovor je molitvena prošnja koja nas dovodi u bliskost sa Isusovom molitvom, Njega koji je jedini posrednik između Boga i čovječanstva, i kao što čitamo u Rim 8,34, „Tko će ih osuditi? Isus Krist koji je umro – još bolje: koji je uskrsnuo – koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas“ i također u 1 Tim 2,5 „Jer istina je ovo: Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus...“

Zagovarati znači moliti u korist druge osobe, koja je jedna od karakteristika milosrdnog srca i karakteristično za zajednicu svetaca. Zagovornik je više usredotočen na dobrobit i korist drugih. Član Karizmatске Obnove koji se moli Bogu je pozvan na evangelizaciju i automatski postaje zagovornikom kako je Isus preporučio Sv. Petru u Lk 22,31 „ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću“. U Dj 20,28 Sv. Pavao kaže „Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom.“

Molitva obuhvaća tri aspekta: Bog, drugi i mi. To znači da svaka osoba koja se moli Bogu je prinudno zagovornik. Sam nam Isus daje dobar primjer ovoga u jedinoj molitvi koju nas je naučio: On kaže „Oče naš“ a ne „Oče moj“ što znači da smo mi svi djeca jednog oca, prema tome mi moramo biti u međusobnoj solidarnosti. Papa Ivan Pavao II je znao reći da jedinka ne može biti Kršćanin sam za sebe, jer osamljen Kršćanin je Kršćanin u opasnosti.

Na način na koji nas molitve vode na zagovor je isto kao što nema evangelizacije bez molitve zagovora, jer na putu evangelizacije se dolazi u kontakt sa ljudskom patnjom, bijedom i jadom. Zagovor, što je ključ evangelizacije, je hitna potreba u našem vremenu. Sv. Benedikt opominje: „radi 8 sati, odmaraj 8 sati a ostatak svog vremena provedi moleći za druge“.

Zagovornička molitva je snažnija od bombe. Može promijeniti sudbinu zemlje, kao dokaz tomu je zagovornička molitva Sv. Faustine, kada je politička stranka dosegla do Skupštine porazivši većinu, suprotno mi-

šljenju izbornih anketa i zemlja je bila očuvana od propasti. Zagovor uništava zle sile. Grupa Kršćana je jednom molila zagovor za zatvaranje noćnog kluba gdje su se činila mnoga nemoralna djela i na opće javno iznenađenje državne vlasti su ga odlučile zatvoriti. Zagovornom molitvom se spriječio susret Sotonista. Čitamo u Jošui 6 da su se nakon sedam dana molitve i obilaska oko grada zidovi Jerihona srušili.

Za koga se treba moliti zagovor?

Zagovor nema granica. Molimo se za sve: 1 Tim 2,2-1 kaže „Tako prije svega, molim da se upravljaju prošnje, molitve, zazivi, zahvaljivanja za sve ljude, za kraljeve i za sve koji su na višem položaju, da mognemo provoditi tih i miran život u punoj pobožnosti i dostojanstvu“. Molimo za svaku situaciju u životu čak i za one koji nas progone kao što piše u Rim 12,14 „Blagoslivljajte one koji vas progone; blagoslivljajte, a ne proklinjite!“. U 2 Sol 1,11 Sv. Pavao kaže: „Zato se uvijek i molimo za vas da vas Bog naš učini dostojnima poziva i da snažno dovede do savršenstva svako nastojanje oko dobrote i svaku vjersku djelatnost“. U Kol 1,9 on kaže: „Zato i mi od onoga dana u koji smo to čuli ne prestajemo moliti za vas i prositi da vas Bog napuni potpunom spoznajom svoje volje sa svakovrsnom mudrošću i duhovnim razumijevanjem“. Moramo moliti zagovor i dok smo u duhovnom boju jer od trenutka kada postanemo Kršćani mi smo izvrgnuti i neprijateljstvu i ljubavi drugih stoga uključen je i duhovni boj.

Kako moliti zagovor?

Da bismo molili zagovor važno je da budemo pozorni, s ljubavlju i suosjećanjem prema drugima i prema situacijama. Mora se biti dobro informiran, slušati druge pažljivo i s ljubavlju dok oslušujemo Boga, u isto vrijeme biti pažljivi na nutarnje poticaje, osjetila i ganuća. Može se zagovarati i postom i da se prikaže Misa na tu naknu. Uporaba karizmi je uglavnom od velike pomoći kao što nam opisuje u Rim 8:26 „Jednako i duh pritiječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba, ali sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima“.

Kada moliti zagovor?

Zagovarati se može u svako doba, dok vozimo, u taksiju, u vlaku ili dok čekamo nešto. Netko može moliti na nečiju nakanu prema danima u tjednu ili u određenom dijelu dana.

Dar svećeništva

Biskup Joseph Grech

GODINA SVEĆENIKA

Tijekom ove godine posvećene svećeništvu pitajmo Boga za milost zagovora za naše svećenike. Oni su Božiji predstavnici na zemlji. Oni su naš plemeniti Krist na zemlji kako ih je Sv. Katarina Sijenska voljela zvati. Molimo se za njihovo ispunjenje i produktivnost njihove pastoralne službe. Povjerimo ih Mariji koja ima posebnu majčinsku brigu za sve svećenike. U skladu sa mišljenjem Svetog Oca i uz ovaj članak o zagovoru predlažem sljedeću molitvu uzetu iz „Pastores dabo vobis“ Br.82:

BUDUĆI DOGAĐAJI

Godina svećeništva koju je proglasio Papa Benedikt XVI je pri kraju. Službeno se završio 19. lipnja 2010. Ova nam je godina omogućila da se osvrnemo i razmislimo o službi svećeništva baš u prikladno vrijeme. Postali smo svjesniji snage i nadarenosti mnogih svećenika, a isto tako postali smo svjesniji da svećenici nisu imuni na grešnosti i slabosti.

Što je bit svećeništva? Zavirimo u Bibliju! Pisac Poslanice Hebrejima kaže: “Svaki veliki svećenik, zaista, od ljudi uzet, za ljude se postavlja u odnosu prema Bogu da prinosi darove i žrtve za grijeh.” (Heb 5,1). Prvo, očito je da je svećeništvo poziv. To je posebno zvanje sa jako specifičnom službom u crkvi. Posebna služba svećenika čini vezom između Boga i ljudi; on treba da posreduje u ime ljudi. Što bi ovo značilo?

O tome govori jedna vrlo poučna priča iz Knjige Postanka. 24. odlomak te Knjige nam može pomoći da ovo bolje razumijemo. Abraham je stario i vidio je da se njegov sin Izak ne ženi. On je želio da ga vidi oženjenog. Tako je jednog dana poslao po slugu u kojeg je imao najviše povjerenja i rekao mu je da ide u zemlju njegovih predaka s ciljem da nađe ženu za njegovoga sina. Kako de on ovo ispuniti?

Kada je sluga stigao u grad iz kojeg dolazi Abraham sjeo je u predvečerje blizu sela i molio: „Gospodine, Bože moga gospodara Abrahama, molim Te, izidi mi danas u susret i mome gospodaru Abrahamu milost iskaži! Evo me kraj studenca, a kćeri onih iz grada dolaze crpsti vodu... Reći ću jednoj od djevojaka: „Daj mi malo vode iz svoga vrča!“ Ako ona

odgovori: „Pij, gospodine,... nalit du i tvojim devama da se napiju!“... neka to bude ona koju si odredio za svoga slugu Izaka“ (Post 24:12-22).

Upravo tako se i desilo. Rebeka, čiji je otac bio rođak Abrahamov, došla je na izvor i kada ju je vjerni sluga zamolio da mu da piti ona je odmah dragovoljno ponudila da dâ vode i devama. Sluga je bio pozvan da ostane u Rebečinom domu i ispriповjedio je njenom ocu i bratu pravu nakanu svog poslanja. On je tako lijepo govorio o svome gospodaru da se Rebeka osjećala veoma ugodno i bila je spremna da ostavi svoju obitelj i ide upoznati svoga budućeg muža, iako ga nikada prije nije sreala.

Uloga sluge je bila veoma jasna. On je morao nevjestu dovesti mladoženji. Mogao je lako biti u iskušenju da mladu zadrži za sebe. Uostalom, Biblija nam govori da je „djevojka bila krasna, djeвица koju muškarac nije dirnuo“ (Post 24:16). Ipak, on je ostao vjeran svome poslanju. To je poslanje svećenika. Kao svećenici mi smo pozvani da dovedemo nevjestu tj. ljude koji čine crkvu ne sebi, nego mladoženji-Kristu.

Svećeništvo je jedno fantastično zvanje. Poziv nas kršćana je da mijenjamo svijet na temelju Isusovih vrjednota i načela. Naš poziv je da pomognemo svim ljudima da žive istinski uravnotežen i ispunjen život koji se temelji na Isusovu učenju i nauku Njegove crkve. Mi ovo ne možemo učini sami. Previše je teško i mukotrпно. Treba nam prisustvo životvornog Isusa da nas nadahnjuje, njeguje, osposobljuje i omogućuje da živimo dostojni svoga poziva. Kroz svoju službu predvodnika slugu, svećenik je pozvan da uprisutnjuje snagu i dodir Isusa Krista tako da svi nastavimo Isusovo poslanje.

Uloga svećenika je da omogućuje i osposobljava crkvu-narod da bude ono što treba da bude, narod Božji. Njegova uloga je u službi cijele crkve. Pozvan je omogućavati svim članovima crkve da žive svoje krštenje dostojanstveno, a to znači da imaju potpuni, svoj udio u misiji Isusa svećenika, proroka i kralja. Svećenik treba da omogući svim kršćanicima da budu svećenički narod, tj. da budu vođeni u slavljenju Boga i da provode vrijeme s Bogom u molitvi u svim okolnostima svoga života; da budu proroci, tj. da budu ohrabreni govoriti, živjeti i djelovati prema istini i pravednosti i da odbace sve ono što je suprotno Isusovoj misli i srcu; da budu kraljevi služeći drugima poput Isusa.

Kako će svećenik ovo postidi? Prvo, usklađujući svoje misli i srce s Isusovim. To zahtijeva vrijeme za molitvu, za osobno razmatranje, za čitanje i dobro poznavanje Božje riječi i nauka Crkve. Takav Božji rad treba Božjeg Svetog Duha. Svakodnevno slavljenje Euharistije i drugih sakramenata je drugi bitan način koji omogućuje svećeniku da vrši svoju službu. Ipak, „Ovo činite meni na spomen“ ne znači samo da se nastavlja sa slavljenjem Euharistije, to znači i živjeti Euharistiju, biti Euharistija! Isus je bukvalno prelomio svoje tijelo na službu drugima. Od nas se traži da se isto tako postavimo na prvu crtu, čak i ako bi to značilo smrt, da bi drugi mogli živjeti dostojanstveno. I propovijedanje Riječi je snažno sredstvo učenja i usađivanja želje u srcima naših ljudi da u potpunosti prigrlje svoju službu. Sveto Pismo sadrži priču našeg života.

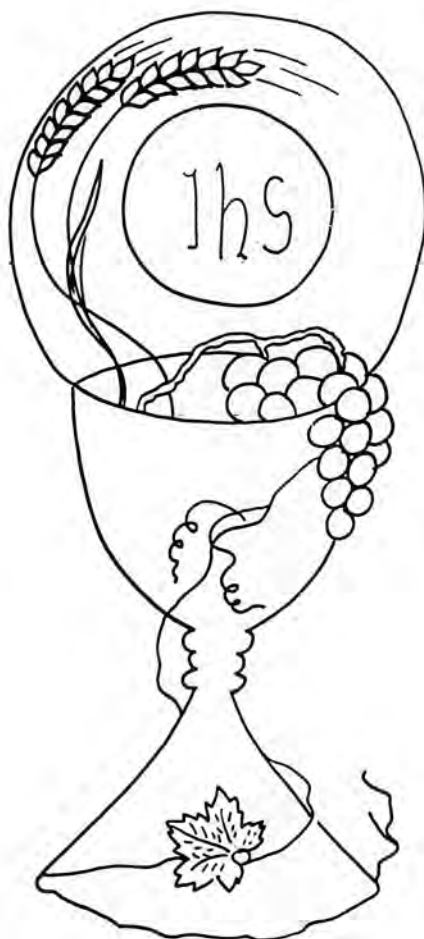
U Božjoj Riječi pronalazimo Božji plan za svakoga od nas. Kao svećenici pozvani smo da pomognemo našim ljudima da protumače ono što se događa u njihovim životima i u svijetu oko nas prema životvornoj nazočnosti Isusa koja je sadržana u Njegovoj Riječi. Uvijek kad Bog govori srca se mijenjaju, misli podižu i duše se rasplamsavaju. Kao svećenici, mi smo pozvani da tumačimo i prenesemo Riječ Božju na takav način da bismo postigli ove rezultate. Zahvaljujem Bogu za sve svećenike koji su unatoč poteškoćama, razočarenjima i tjeskobama snažni svjedoci uskrslog Gospodina. Zahvaljujem Bogu na mnogim osobama koji podržavaju svećenike svojom velikodušnošću, mudrošću, dobrotom, brigom i molitvom. Svećenici i laici koji su predani svome pozivu u crkvi, i koji su čvrsto vezani svojom vjerom za Isusa Krista su živi svjedoci koji uspijevaju dodirnuti živote mnogih i probuditi u njima kvalitetu.

Potičem mnoge naše mladiće na molitvu i ozbiljno razmišljanje o pozivu svećenika. Ja sam i više nego sretan ako pomognem koliko mogu. Možete me kontaktirati na: chancery@sand.catholic.org.au

U ovome duhu pomolimo se za sve svećenike:

Blagoslovi ih u njihovoj službi!
Oснаži one koji su ranjeni ili zburnjeni;
njeguj usamljene, okrijepi revne,
oduševi one koji teško rade i
budi uz bolesne i umiruće!
Neka nastave ljubiti kao Ti,

misliti kao Ti, osjećati kao Ti,
razumjeti kao Ti i
govoriti kao Ti!
Neka naša Majka,
njeгује u srcima svih svećenika
istu onu ljubav koju ona ima za
svoga sina Isusa.
Amen

Duh Sveti, životvorac

Piše Otac Emmanuel Tusiime

Duh Sveti je treća Osoba Božanskog Trojstva i životvorac. U Nicejskom Vjerovanju mi činimo naše zvanje vjere u Duhu Svetomu tako što naviještamo „Vjerujem u Duha Svetoga, Gospodina i Životvorca“. Duh se zove „svetim“ zato što proizlazi od Oca i Isusa i On je izvor posvećenja vjernika.

Od postanka

U postanku Božji Duh je bio uključen u stvaranju života u svijetu kao što piše u Knjizi Postanka 1,2 „...i Duh Božji je lebdio nad vodama“. Snaga Božjeg Duha (daha) izvlači iz kaotičnih voda jedan metodičan postanak novog života. To je Duh koji daje život, i fizički i duhovan. Da bi čovjek imao vječni život Isus kaže da se mora roditi kroz vodu i Duh. „Odgovori Isus: „Zaista, zaista kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje“ (Iv 3,5). Prema Sv. Pavlu „... Duh oživljuje“ (2 Kor 3,6). Pošto je Sveti Duh taj koji izijeva ljubav u srca vjernih On je izvor istinskog života u Bogu. „Nada pak ne postiduje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan!“ (Rim 5,5). Zato Isus potvrđuje, „Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život.“ (Iv 6,63).

U prvotnoj Crkvi

Sv. Pavao piše Crkvi u Rimu naviještajući Isusove riječi „...postavljenu Sinom Božjim, u snazi, po Duhu posvetitelju uskrsnućem od mrtvih, o Isusu Kristu, Gospodinu našem.“ (Rim1,4). Duh Sveti, „životvorac“, je duboko uključen u tajnu utjelovljenja. Kada se Marija uplašila kako će se dogoditi taj novi život, anđeo joj odgovara: „Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji.“ (Lk 1,31-36).

Na Krštenju

Na Krštenju smo primili novi život u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Sv. Pavao nas naučava da; „Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što i Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasiti i po sličnosti njegovu uskrsnuću. Ovo

znamo: naš je stari čovjek zajedno s njim raspet da onemoća ovo grešno tijelo te više ne robujemo grijehu. Tako tko umre, opravdan je od grijeha. Pa ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njime.“ (Rim 6,4-8).

Na Isusovom krštenju na Jordanu, duh sveti životvorac uvodi Isusa u novu fazu života. Isus je pomazan Duhom kao Mesija i ovaj duhovni događaj obilježava početak njegovog javnog djelovanja (Lk 3,21-22). Svi mi koji smo primili krštenje u Duhu Svetom će se složiti sa mnom da od tog trenutka naši životi više nikada nisu bili isti. Rodila se nova životna misija u našim životima.

Danas

Duh Sveti je neizmijerna ljubav između Oca i Isusa, Ljubav koja život daje. Ja živim u svećeničkoj zavjetnoj zajednici koja se zove Yesu Ahuriire Communit (Isus je Živ); i sve ove godine iskusio sam Božju ljubav koja je donijela novi život meni, članovima naše zajednice i onima koji nam dolaze, kada smo se predali snazi Duha Svetoga u ljubavi.

Sjećam se jedne gospođe koja se zvala Kasande koja je bila psihički bolesna i koja je živjela na ulicama našeg grada Mbarara. Prvog dana kada je dovedena u našu zajednicu bila je prljava, smrdila je i jedva se mogla nasmiješiti ili pričati. Jedan članica naše zajednice je osjetio duboko suosjećanje i ljubav prema njoj. Ona ju je okupala, obukla je u čistu odjeću, nahranila je i uistinu je voljela a mi smo se stalno molili za nju. Počela se polako mijenjati, počela je jesti tijekom dana i počela se i smješiti; nakon tri godine ljubavi i brige ona je postigla novi život. Prije četiri tjedna tražila je da se krsti i da postane katolkinja tako da može primiti Isusa. Bilo je to prekrasno iskustvo Božje ljubavi među nama.

Karizmatiski divovi

Peter Thompson

"Kao muškarci i žene, kao laici i mi također možemo upasti u napast i povjerovati kako su ove karizme samo za nekolicinu odabranih. Ovo je greška. Katekizam katoličke Crkve, koji se usredotočuje na karizme Duha Svetoga, pokazat će vam da njih treba očekivati i da su one normalne za sve kršćane. (v. KKC #2003)."

Kroz povijest Crkve, od vremena prvih Duhova do današnjih dana, ohrabrivala su nas i poticala izvješća o životu istinskih duhovnih divova, koji su s ljubavlju slijedili Isusa Krista. Njihovo posvećenje je bilo i još uvijek jeste snažno svjedočenje za nas, da i mi činimo isto tako. Ovi muškarci i žene su bili ispunjeni Duhom Svetim i živjeli su dan Pedesetnice u svoj njegovoj punini. Mnogima je Bog, zbog njihove podložnosti Duhu, povjerio snažne manifestacije karizmi, u svoj njihovoj raznolikosti.

Karizme Duha Svetoga su daleko širi pojam od onih devet koje su nabrojane u Pavlovoj poslanici u 1 Kor 12, 8-11, ali zbog jasnoće, u ovom članku ćemo se ograničiti na ovih devet i na to kako se one manifestiraju (očituju) u životima nekolicine karizmatiskih divova.

Obzirom je jako veliki broj onih između kojih možemo odabrati, teško je i započeti s odabiranjem samo nekolicine. Ako to i uradimo, to ni u kom slučaju ne znači da negiramo imena onih koji nisu spomenuti. Pripremajući se za ovaj članak, počeo sam praviti jednostavnu tabelu s imenima svetaca a onda sam nabrajao devet izvanrednih darova i bilježio sam pored svakog imena različite darove za koje znamo da su se očitovali u životu toga sveca. Uzmimo na primjer život sv. Petra apostola i prvoga pape.

Svih devet darova.

Pregledavajući biblijske navode vidimo silu Duha Svetoga na djelu u životu sv. Petra.

Riječ mudrosti: Dj 2, 14-40 - nadahnuto propovijedanje s mudročću

Riječ spoznanja: Dj 5, 11 - Ananijino i Safrino izvješće

Vjera: Dj 9, 36-42 - priča o Tabitinom oživljavanju (uskrснуće od mrtvih) (Ovo je također Dar čudesa koji prati vjernika koji poznaje Božju volju.)

Ozdravljenje: Dj 3, 1-10 - ozdravljenje bogalja izvan hrama

Čudesna: Dj 5, 15 - Petrova sjena koja prelazi preko naroda - ozdravljenja i čudesa

Proroštvo (vizije): Dj 2, 39 - Ovo obećanje je za vas, vašu djecu i za sve koji su daleko. Dj 10: vizija koja Petra priprema za odlazak poganima

Razlučivanje duhova: Dj 5 - Ananija i Safira koji su slagali (zatajili) Duhu Svetomu

Jezici: Dj 2 - Pedesetnica

Tumačenje jezika - posebno se ne spominje ali na Duhove je bilo tumačenja jezika.

Vi možete isto uraditi i za sv. Pavla i jako je važno da dok vježbate napravite popis devet darova i istražujete pisma kako biste pronašli odgovarajuće retke i izvješća o tome gdje je sv. Pavao koristio ove karizme. U stvari, pobožno čitanje Djela apostolskih će pokazati čitatelju kako su se ovi darovi očitovali u životu Crkve u to vrijeme. Kako ne bismo pomislili da se ovi darovi sve manje koriste ili da nam sada nisu potrebni, trebamo pročitati živote svetaca kroz stoljeća; vidjet ćemo potrebu za ovim karizmama u svim generacijama.

Kao muškarci i žene, kao laici, možda ćemo upasti u napast da povjerujemo kako su ove karizme samo za nekolicinu odabranih. To je netočno. Čitanje KKC, koji se usredotočio na karizme Duha Svetoga, pokazat će vam da se oni očekuju i da bi ih trebali normalno prihvatiti svi kršćani - v. KKC 2003.

Pravi duhovi našega vremena zasigurno je papa Ivan Pavao II koji je živio svetim životom, ispunjen Duhom i koji je očitovao veliki broj karizmatičkih darova. Možda i sve njih, jer imamo zapisana izvješća o ozdravljenjima, čudesima, molitvi u jezicima i, naravno, velikoj duhovnoj mudrosti tijekom njegovog života. On je bio istinski proročki glas u ovome svijetu tijekom svoga pontifikata; njegove riječi i dalje odjekuju u svijetu.

Jedno nezapisano čudesno djelo ozdravljenja svjedočilo nam je na molitvenom susretu svećenik koji je imao dijagnozu moždanog tumora, tumora koji se nije mogao ni operirati. Tijekom posjete Rimu, on je sudjelovao na općoj audijenciji i stajao je tik uz prolaz kojim je Njegova Svetost trebao proći. Papa Ivan Pavao II je stao pored njega; nitko mu ništa nije govorio o zdravstvenom stanju toga svećenika; položio je ruke na njegovu glavu a zatim išao dalje. Nakon povratka kući imao je zakazan termin za snimanje tumora na mozgu, ali nalazi su bili negativni. Tumora više nije bilo. Ovaj svećenik nam je s velikom radošću pokazao

snimke prije i nakon molitve. Nesumnjivo je da postoji nebrojeno mnogo slučajeva u kojima je Duh Sveti koristio Ivana Pavla II na ovakav način.

Otac Raniero Cantalamessa, propovjednik Papinskog doma, također je izvješćivao kako je Ivan Pavao tražio posebnu molitvu kako bi primio dar molitve u jezicima; nedugo nakon toga on je s velikom radošću izvijestio oca Raniera da je primio ovaj dar. Tijekom proteklih četrdeset godina, ovaj nezaustavljivi val Duha Svetoga koji je posebno zahvatio duhovne divove, neprekidno je povećavao očitovanje darova Duha. Gospodin je silno upotrijebio oca Emiliana Tarfifa u području ozdravljenja, čudesa, razlučivanja duhova i u drugim karizmama. Sestra Briege McKenna još uvijek ne prestaje služiti Gospodinu i On je neprekidno upotrebljava u službi ozdravljanja. Interesantno je zabilježiti da su obadvoje započeli svoju službu nakon što su i sami čudesno ozdravili. Dok čitate o životima svetaca, zabilježite karizme koje se spominju i vidjet ćete da nikada nismo oskudijevali u karizmatiskim divovima.

Ljubav na djelu: Iscjeljenje

Christof Hemberger

Potaknut temom „Ljubav na djelu“ sa skupa ICCRS-a održanom u Kkottongnau 2009. godine želim pisati o važnosti ljubavi i korištenju darova u našem svakodnevnom životu i služenju.

Isus nas poziva da živimo život koji je usmjeren na srce puno ljubavi. Kada su Ga upitali za najvažniju zapovijed, odgovorio je: “Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom, a bližnjeg svoga kao sebe samoga“.

Isus je jasno istaknuo da ljubav mora biti pokretač svega onoga što radimo. Najvažnija je prvenstveno ljubav prema Bogu. Naše djelovanje mora biti utemeljeno na povezanosti s Bogom. On zaslužuje svu ljubav i slavu. Trebamo živjeti i raditi s ovim ciljem: živjeti i raditi prema volji Njegovoj i samo Njemu dati slavu.

Druga je ljubav prema bližnjemu koja nas treba pokretati. Lako je kada su nam odnosi s drugima neopterećeni, ili postaje složenije ako se nađemo u situaciji s nekim kojega ne poznajemo ili tko nam se ne sviđa. Treći vid ljubavi je ljubav prema samome sebi. Isus nas poziva da ne zanemarimo naše nutarnje biće. Naša služba i djelovanje ne smiju postati veći od potreba našega tijela, duha i duše!

Svojim odgovorom o najvažnijoj zapovijedi Isus je istakao što znači živjeti prema Božjoj volji: Predaj svoju volju i odustani od svojih prava (ljubi Gospodina i Njegovu volju više od svega drugoga) i brini se za svoga bližnjega (što god to značilo u određenoj situaciji) kao i za sebe samoga!

Da budem iskren - poznavajući sebe moram priznati da sam po tom načelu nastojao živjeti cijeli svoj život kao predani Kršćanin. Ali ne mogu niti nabrojati koliko puta sam morao shvatiti kako u tome ne uspijevam. Stoga postavljam pitanje: Kako možemo živjeti po ovako visokom idealu? Kako možemo ispuniti Isusove zapovijedi u svakidašnjem životu? Sigurno ne svojim snagama, moći i sposobnostima! Ne možemo i nećemo uspjeti sami već po Duhu - Sam Bog nam nudi Svoju pomoć izlijevajući Svoga Duha i karizme na naše živote!

Karizme nam nisu dane kako bi nam učinile život ugodnijim niti su

nagrada od Boga jer je netko veoma skromna ili duhovna osoba. Oni su dani na izgradnju Božjeg Kraljevstva. A znamo: Kraljevstvo Božje je sve o ljubavi jer Kralj je Ljubav. Stoga, darovi su dati da služe Ljubavi. Ne zaboravimo ovu jednostavnu istinu. Na primjer dar iscjeljenja nije dan jer je netko postigao veću razinu svetosti - niti je dar tumačenja jezika znak vrsnih učenika! Dani su na korištenje u poslušnosti Božjoj volji. Kao ponizni sluga volji Božjoj možeš razumjeti poštivanje i ljubav učenika prema našem Gospodinu. Samo kao takve ponizne sluge Božje volje možemo pokazati svoje poštivanje i ljubav prema bližnjemu - tko god da to bio i u bilo kojem trenutku u našem životu.

Ovdje želim jasno istaknuti: Nitko osim Boga samoga ne može uistinu pogledati u naše srce i ne može „pročitati“ i vidjeti našu istinsku namjeru. Da li je to zato da bi dao slavu Bogu i da pokažem ljubav ljudima oko sebe ili je to zato da predstavim sebe kao „dobrog Božjeg učenika/voditelja/čovjeka? Da li je to zato što sam poslušan i ponizan ili pak želim pokazati kako sam obdaren? Volim li i poštujem druge ili se samo želim dobro osjećati jer činim neko dobro djelo? Pokazuje li se ljubav na djelu ili se samo otkriva moja ljudskost?

Svi smo pozvani tražiti Njegovu volju i živjeti prema Njoj. Pretpostavljam da to svi znamo već u svom srcu. Ipak se često upitam: “Što me je dovelo do ovakve odluke”? Jesam li to bio ja i moja htijenja ili se uistinu pokazala ljubav na djelu?

Je li to bilo istinsko djelo ljubavi u određenoj situaciji? Je li to bila istinska riječ ljubavi u tome trenutku? Je li bolje pristupiti osobi ili ostati po strani? Je li bolje ovo ili ono? Darovi razlučivanja, mudrosti i spoznanja postaju jako bitni odgovarajući na ovo pitanje. Da bi dopustili da ljubav postane djelatna u našim životima važno je usredotočiti se na dvije stvari:

Prvo, tražimo ljubav!

Usredotočimo se na ljubav prema Gospodinu svim srcem svojim, svom dušom i svom snagom svojom. On je „veliki Ja jesam“ i Emanuel, „Bog s nama“. On zaslužuje svu vašu ljubav i čast, ako ništa onda samo zato jer On je Ljubav. Usredotočimo se također na ljubav prema braći i sestrama, našoj obitelji, našim susjedima, kolegama, osobi koja sjedi u autobusu svakog dana, čovjeku koji stoji ispred nas u redu u trgovini i beskućniku koji se ne uklapa u naše društvo. Ponekad će to biti lako, ponekad neće. Sam Bog će izliti Svoju ljubav u naša srca - kako bi je mi mogli prenijeti na druge! Stoga je jako važno živjeti blisku i osobnu vezu

s Bogom kada pokušavamo doprijeti do drugih i dijeliti ljubav i život s njima - možemo dijeliti istinsku ljubav samo ako smo primili istinsku ljubav.

Drugo, čeznimo za karizmama!

Ne pokušavajmo iskazati ljubav svojim snagama ili na onaj način na koji mislimo da je ispravan. Tražimo volju Božju i koristimo se karizmama da bi je spoznali i ispunili! Budimo otvoreni Njegovom vodstvu, pratnji i ohrabrenju. I najvažnije od svega: budimo otvoreni Njegovoj ljubavi jer će to postati pokretač i stav našega srca!

Duh Sveti nam nije dao karizme samo da radimo u okvirima Kraljevstva Božjega (iscjeljenje, znaci i čudesa, proroštvo, itd); on također daje karizme (razlučivanje, mudrost, itd) kako bi rasudili kako i kada se njima koristiti!

Zagovor: Razlučivanje Duhova

Dariusz Jeziorny

Zagovor je posredovanje pred Gospodinom u korist drugoga. To znači da osoba koja zagovara iznosi Gospodinu probleme osobe koja je u potrebi. Najvažnija stvar u tom je imati suosjećajno srce i ljubav za svog bližnjeg. No, prijateljske riječi nisu dovoljne. Sveti Pavao kaže: “jer evanđelje naše nije k vama došlo samo u riječi nego i u snazi, u Duhu Svetome i mnogostrukoj punini“(1Sol 1.5). Ova snaga je vidljiva u različitim karizmama kojima se služimo u posredovanju; ozdravljenje, proroštvo, riječi spoznanja itd. Dar razlučivanja duhova je ključna u takvoj službi. Dopušta ljudima razumjeti problem koji osoba možda ima i kako moliti. Također im pruža mogućnost potvrditi kako je razumijevanje koje dolazi proroštvom i riječi spoznanja istinito. U određenom trenutku moramo se upitati što nam je činiti ako smo zamoljeni da zagovaramo, a nije nam dan takav dar Duha Svetoga. Možemo li nastaviti? Ili da uopće ne započinjemo s molitvom?

Sveti Ignacije Loyolski, koji je bio vrstan u razlučivanju duhova, daje nam nekoliko načela koja mogu biti veoma korisna ljudima koji nemaju dar razlučivanja ali bi voljeli moći rasuđivati na duhovnoj razini. On je živio u 16. stoljeću i u to vrijeme u Crkvi nije bilo poučavanja o darovima. Tada je bilo važnije biti poslušan Papi od bilo čega drugoga. Ova pravila razlučivanja dostupna su u njegovim duhovnim vježbama pod brojem 313-336. Želim navesti tri kako bi prikazali koliko nam od velike pomoći može biti Sveti Ignacije, unatoč staromodnom jeziku.

Načelo 12. kaže: „Neprijatelj se ponaša poput žene koja je preslaba pred snagom i jačinom moći. Jer, kao što žena koja u svađi s muškarcem gubi hrabro srce u trenutku kada muškarac pokaže svoju hrabrost; isto tako kada muškarac gubi hrabrost i povlači se bijes, osveta i okrutnost žene je ogromno i tako bez granica; na isti način neprijatelj gubi hrabrost i slabi, njegova iskušenja nestaju kada osoba sebe jača duhovnim vježbama koje se hrabro suprotstavljaju iskušenjima neprijatelja i radi upravo suprotno. I oprečno tome, ako osoba koja pokazuje strah i gubi hrabrost tijekom iskušenja, nema tako divlje zvijeri na kugli zemaljskoj kao što je neprijatelj koji sprovodi svoje zle namjere s tako puno pakosti“. Znajući da takva usporedba nema ništa s političkom ispravnošću mišljenja danas, odlučio sam citirati Svetog Ignacija. Njegovo opažanje iz svakodnevnog života svog vremena je vrlo korisno svakom zagovorniku u mnogim situacijama. Kada je netko u potrebi i ne vidi plodove svoje molitve, brzo

dođe u iskušenje da odustane od duhovne borbe. Nije važno ako nas neprijatelj želi prestrašiti raznim čudnim ponašanjima osoba za koje se moli ili nas obeshrabruje time što nema znakova nikakvog poboljšanja. To je još uvijek ista borba nesretne osobe koja ne može sama izaći na kraj s tom situacijom. Pravilo Svetog Ignacija kaže da se ništa drugo osim „dalje nastaviti“ ako ste sigurni da se ne molite protiv Božje volje.

Ponekad nismo uspješni u svom zagovoru jer su uzroci slabosti ili bolesti skriveni i ne znamo za što treba moliti. Sveti Ignacije to na zanimljiv način iznosi: „Isto tako on (sotona), se ponaša kao razuzdan ljubavnik koji želi ostati u tajnosti i ne razotkrivati se. Jer, kao razuzdan čovjek koji, govoreći u zloj namjeri, nagovara kćer dobrog oca ili ženu dobrog muža i želi da njegova nagovaranja ostanu tajna jer ga suprotno čini nezadovoljnim, a dogoditi se da kći otkrije ocu i supruga mužu njegove razuzdane riječi i iskrivljene namjere; on će lako zaključiti da neće uspjeti u tom naumu. Na isti način kada neprijatelj iznosi svoje prijevare i nagovaranja pravednoj duši, on želi da one budu primljene i zadržane u tajnosti; ali kada to sve bude izneseno pred dobrog Ispovjednika ili neku duhovnu osobu koja poznaje njegove obmane i zle nakane, to mu je jako mučno jer zna da ako se njegove zle nakane objelodane da neće uspjeti u svojoj zloj nakani.

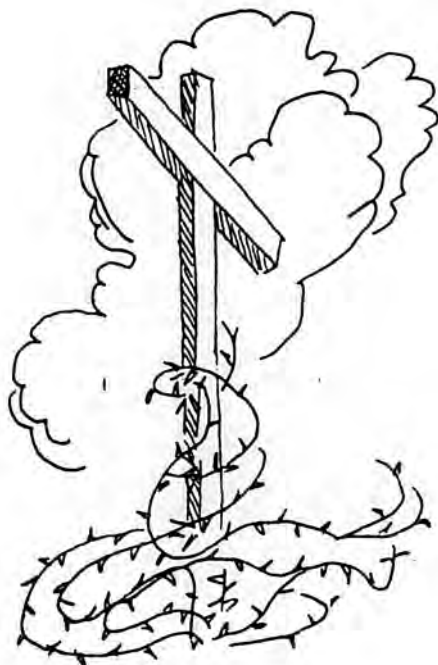
(13. pravilo). Kada se nađemo u takvoj situaciji potrebno je iznova razgovarati s osobom za koju se moli kako bi otkrili više. Naravno, moramo biti jako pažljivi i delikatni jer se to pitanje često dotiče grijeha te osobe.

Ponekad osoba ne može ništa konkretno reći iz različitih razloga. Tada nam jedino preostaje moliti u jezicima u nadi da će nam za vrijeme takve molitve Duh Sveti dati dublje razumijevanje situacije. Vrlo često se dogodi da dobijemo nekakav uvid dok slavimo i hvalimo Gospodina u jezicima. Duh Sveti uvijek pomaže onima koji traže Isusovu volju. Obično na kraju svakog zagovora zazovemo Duha Svetoga na osobu za koju molimo. Važno je ne ostaviti nju/njega bez osnaženja za svakodnevni život. No, najvažnije je zazvati Duha Svetoga u najslabije sfere života te osobe.

Sveti Ignacije nas poučava: “Jednako tako, on se ponaša kao poglavar naučen osvojiti i orobiti ono što želi, kao kapetan i vođa svoje vojske, koja podiže logor i promatrajući snage obrane upravo napada najslabiju stranu, isto kao što i neprijatelj koji tumara uokolo i promatra naše teološke, osnovne i moralne vrline i napada tamo onu najslabiju od njih i koja je u najvećoj potrebi za naše vječno spasenje te nas želi pokoriti. Iz

tog razloga dobro je znati koja je to najslabija točka naše obrane u borbi protiv zla. Međutim, mi nismo pristalice Freudove psihologije koja kaže da je poznavanje problema ujedno i njegovo rješenje. Stoga ljudi trebaju u isto vrijeme biti svjesni i svojih slabosti i biti opremljeni odozgor. Nije moguće preživjeti svakodnevicu oslanjajući se samo na našu volju i vrline.

Ignacijanska duhovnost uvelike pomaže ljudima. Omogućava nam razviti stav pronicljivog srca i korisna je vježba u životu. Osoba koja je u službi zagovora također prima prekrasno oruđe kojim će na bolji način služiti ljudima. Iznio sam samo nekoliko primjera, ali su mogućnosti puno šire. Vježbajući pravila duhovnog razlučivanja postaje se učinkovitiji pa i bez karizmi koje su uvijek milost. Pravila nam kazuju da duhovno bojište postoji bez obzira je li netko svjestan te činjenice ili ne. Imati pomoć kako djelovati u duhovnom svijetu Karizmatske obnove može biti učinkovito i u službi zagovora.

Sedam darova Duha Svetoga

MarcosVolcan

Isus, Jedinorođeni Sin Očev, Pomazanik! On je došao k nama, kaže Evandjelje svetog Ivana jer je "Bog tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga sina, da svaki koji u njega vjeruje ne pogine nego da ima život vječni. Jer Bog nije poslao svoga Sina u svijet da osudi svijet, nego da se svijet po njemu spasi." On se rodio u utrobi Djevice Marije, silom i snagom Duha Svetoga; Isusov javni život je počeo kada je Duh, u obliku goluba sišao na Isusovu glavu. Vođen Duhom Svetim, Isus odlazi u pustinju, i pun Duha Svetoga – On odlazi u Nazaret, gdje je ustao da pročita sljedeće riječi: "Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje."

Kroz Svoju krv i žrtvu na križu, Isus je otkupio za Boga ljude iz svakog plemena i jezika, ljude i narode, i učinio ih kraljevima i svećenicima za Boga našega. Pjevaju oni pjesmu novu: "Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti pečate njezine jer si bio zaklan i otkupio, krvlju svojom, za Boga ljude iz svakoga plemena i jezika, puka i naroda; učinio si ih Bogu našem kraljevstvom i svećenicima i kraljevat će na zemlji." (Otk 5, 9-10).

Ova milost se udjeljuje i nama po Sakramentu krštenja (baptizen, u grčkom jeziku, što znači uranjanje, podlaganje). "Ili zar ne znate:" pita apostol Pavao u Poslanici Rimljanima te nastavlja "koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasiti i po sličnosti njegovu uskrsnuću."

Sakrament Krštenja je izvor posvećujuće milosti, proces u kojem se Duh Sveti "nastanjuje" u nama, stvarajući od nas – gradeći u nama – Svoj Hram!

To je Duh Jedinorođenoga Sina Očevog koji u nama proizvodi krik, vapaj: "Abba, Oče." Usredotočimo se, međutim, u Rim 6, 5: "Mi smo doista s njime srasli!"

Duh sjedinjenja (pošto on pripada Jedinorođenom Sinu Očevom) daje se nama i mi postajemo "nakalemljeni na Istinski Trs". Mi se izjednačujemo, sjedinjujemo s Kristom, što nas preobražava u Jedno Tijelo s

Njime. Sve što On jeste i sve što je On postigao postaje naša baština zahvaljujući Njegovom Duhu koji živi u nama!

Apostol Ivan, u Knjizi Otkrivenja (Otk 5, 6), kaže: "I vidjeh: posred prijestolja i četiriju bića i posred starješina stoji, kao zaklan, Jaganjac sa sedam rogova i sedam očiju, to jest sedam duhova Božjih, po svojoj zemlji poslanih." Ovaj Duh, koji je nastanjen u Jaganjcu, povezuje nas s Isusom Kristom, s njegovih sedam milosti i njegovih sedam darova (glavno poslanje Duha).

"Isklijat će mladica iz panja Jišajeva, izdanak će izbit' iz njegova korijena. Na njemu će duh Jahvin počivat", kaže prorok Izaija, i nastavlja nabrajati sedam Duhova Božjih; "duh mudrosti i umnosti, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjeg. Prodahnut će ga strah Gospodnji". U Vulgate verziji Biblije, navodi se šest darova; grčka verzija - poznata kao Starozavjetna - dodaje dar pobožnosti. Zbog toga imamo ukupno sedam Darova Duha Svetoga, zanemarujući dvaput spomenuti strah Gospodnji. Zato, kada primamo sakrament Krštenja, nama se podjeljuju i darovi ovoga "naseljenja" koji se zbog toga i nazivaju Darovi Posvećenja. Mi primamo Kristovog Duha koji djeluje u nama u procesu preobraženja u Osobu Jedinorođenog Sina Očevog, djelovanjem Njegovih sedam darova.

Znanje

Među darovima Duha Svetoga, dar znanja (spoznanja) dolazi prvi, zbog važne uloge koju on igra u našem duhovnom životu. Dar spoznanja zamjenjuje (mijenja) ovozemaljski mentalitet, to jest, i samo čovječanstvo, Božjim znanjem (spoznanjem). Duša zatim počinje suditi (prosudivati) sve stvari u svjetlu vjere i jasnog razumijevanja nadnaravne svrhe zbog koje postoji ljudsko biće i potrebu da njoj podloži sve zemaljske stvarnosti.

Savjet

Dar savjeta pomaže u poboljšanju kreposti obazrivosti, osposobljavajući dušu da odmah razluči što bi trebala a što ne bi trebala činiti; oboje u odnosu prema njezinom vlastitom vodstvu i vodstvu drugih. To je proces našeg ljudskog rezoniranja (razmišljanja) koji je osvjetljen Božjom milošću, koja nam jasno pokazuje što bismo trebali činiti ili izbjegavati činiti u određenim okolnostima. Ova precizna "objava" proizlazi iz procučavanja i razmatranja (razmišljanja), ali – ona je također i "nadnaravni instinkt" koji dolazi po daru savjeta.

Razum

Dar razuma je nadnaravno raspoloženje duše koje ju osposobljava da razumije s nevjerojatnom jasnoćom i intuicijom, određena otajstva vjere ili, štoviše, i poglavlja Svetog Pisma. Prosvijetljena djelovanjem Duha Svetoga, duša duboko i jasno prodire u otkrivena otajstva, dubinski oslikava istine vjere i dopušta sama sebi da je vodi molitva koja se u njoj sve više razlijeva.

Mudrost

Dar mudrosti se može definirati kao nadnaravno raspoloženje našega intelekta koji nas potiče da činimo Bogu vrijedne stvari i proslavljamo Njegovo ime. "... Jer mudrost je vrednija od biserja i nikakve se dragocjenosti ne mogu uporediti s njom." (Izr 8,11) Dar mudrosti se ne uči iz knjiga, nego ga duši podjeljuje Sami Bog, koji prosvjetljuje i ljubavlju ispunjava naš um, naše misli, srce, naš intelekt i volju.

Pobožnost

Dar pobožnosti se sastoji od nadnaravnog raspoloženja duše koju taj dar vodi, pod djelovanjem Duha Svetoga; da se u svome odnosu s Bogom ponaša na isti način kao što se vrlo brižno dijete ponaša prema svom ocu, pored koga se on osjeća silno ljubljen.

Jakost

Dar jakosti je sposobnost koju nam Duh Sveti daje da izdržimo iskušenja i ujedini ih s Kristovim trpljenjem. Duša koja se potpuno podlaže Duhu Svetomu, kroz dar jakosti, uočava se s nadnaravnim raspoloženjem koje je osposobljava da se uhvati u koštac s najtežim iskušenjima i da podnese najteže patnje iz ljubavi prema Bogu i na slavu Njegovog Imena.

Strah Gospodnji

Dar straha Gospodnjega je nadnaravno stanje duše koje joj pomaže da doživi duboko poštovanje prema Bogu i beskonačno predanje u Njegovu beskonačnu dobrotu, Očevu dobrotu. To nije strah koji zarobljava, niti, štoviše, strah koji nije Njemu ugodan, nego strah koji nastaje zbog preobilnog poštovanja: Njegovo veličanstvo i Neizmjernost su toliko veliki i toliko snažni da Mu želimo služiti i ljubiti Ga svim srcem svojim, jer On nama znači sve u životu. "Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist. A što sada živim u tijelu, u vjeri živim u Sina Božjega koji me ljubio i predao samoga sebe za mene." (Gal 2, 20)

Ljubav na djelu – Evangelizacija

María José Cantos de Ortiz

Evangelizirati znači navijestiti Radosnu Vijest spasenja koja dolazi čovječanstvu kroz beskrajnu ljubav i božansku milost: „Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.“ (Iv 3:16).

Isus je po svojoj Riječi, svojim djelima i dajući život svoj, pokazao koliko nas On ljubi. Također u navještaju Radosne Vijesti Kraljevstva Božjeg On ozdravlja bolesne, izgoni zloduhe, oprašta grijeha, uskrisuje mrtve i na Kalvariji daje Svoj život za nas.

Današnjem svijetu, koji je tako udaljen od Boga, je potrebno da se iznova razveseli Radosnom Viješću Evandelja navještenog riječju i svjedočanstvom, kao što je Isus činio a kasnije i prve Kršćanske zajednice. To je razlog zašto oni koji se identificiraju kao Isusovi učenici i misionari trebaju nositi njegov pečat. Trebamo naviještati Riječ i dati svjedočanstvo svojim životima.

Imao sam milost da učestvujem u ICCRS-ovom događaju u Kkottongnae 2009., u Južnoj Koreji, tema je bila „Ljubav na djelu“. Ova tema nije samo puka želja nego pokazuje što Kkottongnae uistinu jest i pokazuje svijetu kako se treba naviještati Evandelje, sa Riječi i svjedočenjem promjene života. Sada želim opisati osobita gledišta evangleizacije u Kkottongnae gdje se tako jasno očituje da je Evandelje Riječ i Život.

Vjera Oca Johna Oh, utemeljitelja Zajednice Kkottongnae, duboko nas se dojmila i njegova poslušnost i povjerenje u božansku providnost koja će osigurati hranu i donijeti pozornost svih onih koji dođu u to mjesto. Od svoga osnivanja do danas u Zajednici je 12 000 ljudi primilo skrb i brigu potpuno besplatno. To uključuje skitnice, napuštene, mentalno poremećene i invalide. Otac John Oh je vjerovao Bogu kao što je Abraham vjerovao i Bog je ispunio što je obećao. Potrebno je da svatko od nas vjeruje Bogu i da će se svako obećanje koje je nam je On dao u Bibliji ispuniti. To je Radosna Vijest koju nam je On dao da Mu vjerujemo i tako ćemo imati život u punini.

U ovome mjestu se primijeti duboka molitva i očigledan je bogat plod tako smo bili svjedoci mira i radosti svih ljudi koji to svojim služenjem žive. Velika ljubav koju volonteri pokazuju njegujući bolesne, posebice prema onima koji su najbespomoćniji. Njihov stalni osmeh i pozornost

su zarazni kao i velikodušnost u materijalnim stvarima onih koji služe.

Ova radosna vijest se također prenosi i kroz toplo, srdačno i ljubazno ozračje koje se tu živi i u načinu na koji oni uče ljude da mole, posebice one malene. U svijetu u kojem su ljudi tako individualistički nastrojeni i gdje mnogi misle da ono što Riječ Božja govori je nemoguće živjeti, impresivno je vidjeti kako se u Kkottongnae Evanđelje živi.

Vjerovatno je to razlog da je tamo obilje svećenika i časnih sestara, i možete vidjeti plod ljubavi i Božje prisustvo u svemu što se ondje radi. To je razlog zašto je Otac John Oh rekao da bez navještanja i življenja Božje riječi ništa što je učinjeno u Kkottongnae ne bi bilo moguće, što je i razlog zašto je tamo potreba da se svi poduče molitvi, prisustvovanju Misi i sakramentalnom životu.

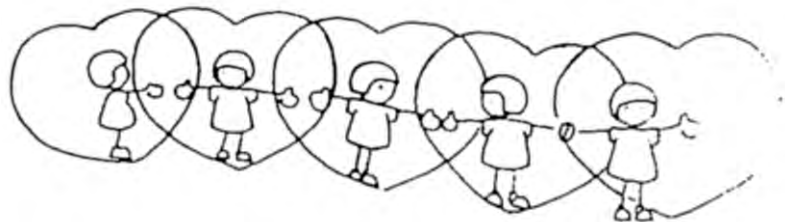
Kada je Bog na prvom mjestu onda je ono što On uči ispunjeno. On nas uči da „prvo tražimo kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, i sve druge stvari će vam se nadodati“ (Mt 6,33). Zato što je Bog na prvom mjestu sve materijalne stvari kao što su golema građevina i velika količina materijalnih stvari su se ispunile u kratko vrijeme – samo 34 godine od svog osnivanja.

Sve ovo što je rečeno može se sažeti u Blaženstva jer sve i jedan je ispunjen u njima „Blago onima koji tuguju, jer će se utješiti... Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji... Blago progonjenima zbog pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko“ (Mt 5,3-11).

Isus je bio čovjek i pokazao nam je svojim riječima i životom što je Prorok Izaija navijestio kada je rekao: „Duh Gospodnji na meni je, jer me Gospodin pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima; da navijestim godinu milosti Gospodnje i dan odmazde Boga našega; da razveselim ožalošćene na Sionu i da im dadem vijenac mjesto pepela, ulje radosti mjesto ruha žalosti...“ (Iz 61,1-3). Kada je Isus ušao u sinagogu, ustao je da čita ovaj odlomak, nakon čitanja zatvorio je svitak i rekao: „danas se ovo Pismo koje ste čuli ispunilo“ (Lk 4,16-21).

Ovakva evangelizacija se događa u Kkottongnae jer Gospodin iscjeljuje srca slomljena kada se ljubav obilno daje. Onima koji dođu potišteni oslobađaju se kroz molitvu, ožalošćeni mijenjaju pepeo za vijenac kada se s njima ophodi sa dostojanstvom djece Božje, bolesni i lišeni su „namirisani“ kada su primili blagotvornu brigu i pozornost kao ljudska bića, djeca istog Oca. Svijet danas treba da vidi da se umnažaju drugi

Kkottongnae kao što je u Južnoj Koreji da bude primjer i odraz prvih Kršćanskih zajednica, koji se prepoznaju po međusobnoj ljubavi. Kkottongnae Zajednica je izvor ljubavi, izvirući iz Isusove ljubavi koja tamo živi i koja se daje drugima. Zajednica sa svojim svjedočenjem pokazuje nam lice Isusa – biti pun radosti, pažljiv u službi, brinuti se za druge – to je kad se živi i pokazuje Božja ljubav. Životna iskustva u Duhu, kao što su ova, su ona koja su potrebna danas tako da današnji čovjek može vjerovati i otvoriti se da primi Isusa kao Gospodina u svome životu.

Kršteni u Duhu, više od jedanput?

Kako bi dobili odgovor na ovo pitanje razmotrimo slučaj Marije, Isusove Majke koja je zajedno s učenicima u Jeruzalemu molila „jednodušno“ za silazak Duha na Pedeseticu. (Dj 1,14). U katehezi o ovom odlomku (28. svibnja 1997.) Papa Ivan Pavao II. je istaknuo kako je Duh Sveti već počivao na Mariji prije mnogo godina tijekom Navještenja njenog božanskog majčinstva. Pošto je već iskusila dar Duha Svetoga, sada u gornjoj sobi, „bila je u stanju cijeliti *ovaj dar više nego bilo tko drugi.“ Uistinu, njeno iskustvo do tog vremena „učinilo je da žarko čezne za dolaskom Duha“. Ipak je, kako Papa kaže, molila „u dubokoj povezanosti s Apostolima (i drugima) za dar Duha za sebe i za zajednicu“. Zašto njoj treba dar Duha kada je već bila ispunjena Njime? Kao prvo, Papa ističe kako je bilo „prikladno da prvotno izlivanje Duha na Nju bude ponovljeno i osnaženo“. Drugo, nekoliko tjedana prije toga, u podnožju križa, Marija je dobila novo poslanje: da bude Majka svim Isusovim učenicima - a takvo nešto traži obnavljanje dara Duha Svetoga.

Upućivanje Ivana Pavla II. na Mariju u gornjoj sobi nam pruža korisne temelje za razmatranje nečega što bismo mogli nazvati dopunskim krštenjem u Duhu.

Marija je znala cijeliti dar - više nego itko drugi

Mnogi ljudi kršteni u Duhu mogu posvjedočiti jedinstveni i neponovljivi susret s Duhom, onaj koji dijeli cijeli njihov život na „prije“ i „poslije“. U ovom smislu to je i jedinstven događaj kao što je Pedesetica u vrijeme rane Crkve. Međutim, to ne isključuje mogućnost ponovnog dolaska Duha kakav se dogodio u ranoj Crkvi. (Dj 4,31). Sudeći po tome, možemo zamisliti kako je čitava perspektiva Blažene Djevice Marije bile duboko uvjetovana krštenjem koje je primila kao mlada djevojka u Nazaretu i plodom koje je donio taj Duh (Isus!) koji je osvijetlio cijeli njen život. Očito je Navještenje bilo najveće prije - i - poslije izlivanje Duha svih vremena. Iz njene duboke zahvalnosti za ovo osobno iskustvo Marija moli sa „žarkom čežnjom“ za dolazak Duha u jednoj drugoj povijesnoj - epizodi-Pedesetnici. Svatko kršten u Duhu Svetomu je pripremljen osobnim iskustvom kako bi cijenio to neizrecivo i radosno iščekivanje Duha koji donosi nove promjene u životima.

Marija je žarko čeznula za onim što slijedi

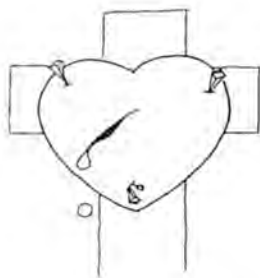
Krštenje u Duhu tako jako jača želju osobe za Gospodinom da sva daljnja „traženja, molbe i kucanja“ postaju normalni suputnici u životu u

Duhu. Prorok Izajija je pojasnio ovakvu vrstu potrebnosti kada je rekao „svako jutro on mi uho budi da ga slušam kao učenici“ (Iz 50,4). Čežnja potaknuta u nama Duhom ne razočarava, jer „...sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima u skladu s voljom Božjom“ (Rim 8,27), tako da uistinu možemo računati s Božjom pomoći u ispunjenju Njegovog plana.

Isus također ukazuje na takvu dinamiku u Njemu Samome govoreći svojim učenicima kod samaritanskog bunara „Moja se hrana sastoji u tom da vršim volju onoga koji me poslao i dovršim njegovo djelo“ (Iv 4,34). Isusov život i služba ovise o moći Duha koji počiva na njemu kao stalno pomazanje. Kada Duh njeguje u nama žarku želju „da ispunimo Božje djelo“ to zahtijeva božansku pomoć na način koji mi ne možemo ni zamisliti - dolazeći iz duboke Božje tajanstvenosti. Potrebna nam je Božja snaga da obavimo Božje djelo, a ta snaga je Duh Sveti koji se izljevna na nas! Bilo da ova iznimna moć dolazi neprestano ili u izljevima i povremenim strujanjima kroz naše živote, ona jeste nešto što „pripada Bogu“ i što nitko drugi ne zna „osim Božjeg Duha“ (1 Kor 2,11).

Marija je bila zabrinuta za buduće plodove

Volja je Božja da naš život u Duhu bude neizmjereno plodonosan, donoseći božanske plodove koji „ostaju“ (Iv 15,1-17). Jedini put plodonosnosti u ovom svijetu je stalna prisutnost Duha Svetoga koji djeluje iznutra. Najbolji način na koji možemo izraziti našu želju da donosimo plodove po Božjoj volji je stalna otvorenost Duhu Svetomu. Prije Pedesetnice Isus je rekao svojim učenicima da očekuju Duha koji de doći na njih u snazi (Dj 1,8). Djevica Marija ja bila s njima i, kao što kaže Papa Ivan Pavao II, ona predvođeci ostale u posvećenoj molitvi iščekivanja, očekujući plodonosnost njezinog idućeg poslanja - onog koji se nastavlja do danas. Neka svi mi, koji nastavljamo moliti kao što je ona molila, nikada ne posumnjamo u Božju spremnost da podari darove Duha bez obzira kakvo je osnaženje potrebno jer „On daje Duha bez mjere“ (Iv 3,34).

U POTRAZI ZA KARIZMAMA

Mnogi katolici vjeruju da ne bi trebali tražiti ili moliti za karizme, ali je ovo osnovano na zbunjenosti u svezi toga što su to karizme. Pogledajmo što nas Crkva uči o karizmama. Prema Katekizmu (799) karizme su milosti koje Duh Sveti dijeli onima koji vjeruju a u cilju izgradnje Tijela Kristova. Katekizam nam također kaže da su karizme „čudesno bogatstvo milosti za apostolsku životnost i za svetost cijelog Tijela Kristova“ (800). Karizme su tako odvojene od izvanrednih mističnih milosti (na primjer: zanosi, vizije i privatne objave) koje su date za korist pojedinca. Duhovni pisci često s pravom upozoravaju da se moli Boga za takve izvan-naravne fenomene jer oni mogu dovesti do samo-zaokupljenosti ili usredotočenosti na Božje darove a ne na samoga Boga. Ako su vjerodostojne treba ih sa zahvalnošću prihvatiti ali ne da se traže. Karizme, u suprotnosti, su za služenje drugima i kao doprinos misijskom poslanju Crkve.

Kada se svrha karizmi prepozna, nije iznenađujuće da nas Sv. Pavle ohrabruje da čeznemo za njima: „čeznite za darima Duha, a najvećma da prorokujete“ (I Kor 14,1). Pavao nas također potiče da koristimo karizme koje su nam dane: „Dare pak imamo različite po milosti koja nam je dana: je li to prorokovanje – neka bude primjereno vjeri“ (Rim 12,6). Pavao nabroja više primjera karizmi. U Ef 4,11-13 je popis onih koji imaju dar vodstva u Crkvi: apostoli, proroci, evangelisti, pastiri i učitelji. Na drugome mjestu on spominje darove služenja, naučavanja, savjeta, prinosa, upravljanja i djela milosrđa (Rim 12,7-8; I Pet 2,10-11). U I Kor 12 nabroja one karizme koje on zove „duhovni darovi“ zato što su osobito ovisne o poslušnosti Duhu Svetomu: riječ mudrosti, riječ spoznanja, vjera, iscjeljenja, dar čudesa, proroštvo, razlučivanje duhova, jezici i tumačenje jezika. Pavao također govori o karizmama za brak i celibat (I Kor 7,7); i moguće o zaređenju (1 Tim 4,14; 2 Tim 1,6). Ovima su dodate druge karizme koje se spominju na drugim mjestima u Novom Zavjetu: egzorcizam, zagovor, gostoljubivost, duhovne pjesme, siromaštvo i mučeništvo. Vidimo da u svim ovim slučajevima karizme imaju snažnu sposobnost za izgradnju. Kako ćemo se „izboriti“ za karizme? Najbolji je način da molimo Boga za njih i onda željeti da ih koristimo za dobro drugih u duhu poniznosti i poslušnosti pravovjernom autoritetu.

Pavao nas naučava kako se koristiti karizmama za dobrobit Crkve u I Kor 12-14. U sredini ovog naučavanja je njegov veličanstveni himan ljubavi u I Kor 13. Pavlova namjera je da nas podsjeti da iako su karizme divni Božji darovi a ljubav je ta koja im daje vrijednost. Čak i one najizvanrednije karizme se mogu koristiti sebično ili sa puno oholosti, i u tom slučaju one ne vrijede ništa. Ali ako se koriste ispravno one postaju

snažni instrumenti ljubavi u Tijelu Kristovu. Na primjer, ako spoznate da ste primili karizmu prorokovanja i kako ste se počeli koristiti tim darom otkrit ćete da ste u mogućnosti da ohrabrite i osnažite druge u njihovoj vjeri. Možda nečiji dar karizme glazbe ili zagovora zauzvrat podiže vas. Kroz ove darove spoznajemo da nismo samodostatni u našem hodu sa Gospodinom; trebaju nam naša braća i sestre u Kristu i oni trebaju nas. Iskušavamo ono što Pavao opisuje u Efežanima: „od koga (Krista) cijelo Tijelo-skupa povezano i skupa držano svakovrsnom opskrbnom vezom prema djelotvornosti što je svakom pojedinom dijelu odmjerena-ostvaruje svoj rast za izgradnju samoga sebe u ljubavi“ (Ef 4,16).

Na kraju, spomenuli ste učenje II Vatikanskog Koncila. Jedan od velikih dostignuća Koncila je ponovno otkriće karizmatičke dimenzije u Crkvi koja je dugo bila zanemarena. Nuačavanje Koncila o karizmama izražava se u divnom odlomku u Lumen Gentium 12.

„Ne samo kroz sakramente i službe u Crkvi Duh Sveti posvećuje i vodi Božiji narod i obogaćuje ih sa krepostima, nego, „daje svoje darove svakome po svojoj volji i On raspodjeljuje posebne milosti među vjernima u svakom staležu. Ovim darovima On ih osposobljuje i sprema da preuzmu svakovrsne dužnosti i službe koje doprinose obnovi i izgradnji Crkve, prema riječima Apostola: „Očitovanje Duha je data svakome na korist.“ Ove karizme se trebaju primiti sa zahvalnošću i utjehom, bez obzira da li su izvanredni ili jednostavni i široko rasprostranjeni, jer su one besprijekorno usklađene sa i na korist potrebama Crkve. Nadnaravni darovi se ne smiju tražiti niti su to plodovi apostolskog truda koje su drsko očekivane iz njihovog korištenja; ali prosudba njihove vjerodostojnosti i ispravnog korištenja pripadaju onima koji su postavljeni kao vođe u Crkvi, čijoj osobitoj mjerodavnosti pripada, ne da utru Duha nego da provjere i zadrže ono što je dobro.“

U odlomku se naglašava kako su važne karizme za život i misiju Crkve. Upozoravajući nas da ne tražimo nadnaravne darove Koncil nas podsjeća da ne čeznemo za izvanrednim darovima jer zbog njihove neobične naravi ili njihove mogućnosti privlačenja pozornosti na nas same. Radije, naš motiv treba da bude ljubav prema Bogu i drugima. Gdje god je Karizmatička Obnova zdrava i zrela naglasak nije na čudesima i izvanrednijoj naravi darova nego na mogućnost posredovanja između Božje ljubavi i naroda i tako služiti misijskom poslanju Crkve.

Dakle, ne bojte se moliti Boga za karizme i da se velikodušno koristite karizmama.

Zagovor: Darovi i karizme u službi

Peter Thompson

Širom svijeta, doslovce, milijuni katolika i veliki broj Kršćana iz drugih crkvenih zajednica su iskusili Krštenje u Duhu Svetomu, koje je bilo popraćeno očitovanjem karizmi i duhovnih darova i običnih i nadnaravnih.

U prošlom stoljeću svijest o ovim darovima i karizmama se ponovno pojavila u svakodnevnom životu Crkve. Jezik Crkve je rastao i došao do uključivanja riječi koje odražavaju dublje razumjevanje ovih postojanih istina i načina kako ćemo koristiti ove darove Duha za opće dobro i izgradnju tijela. Drugim riječima: u službi Božjeg naroda.

U svakome od četiri Evanđelja zapisane su riječi Svetog Ivana Krstitelja da će onaj koji ima doći poslije njega „Krstiti vas sa Duhom Svetim i vatrom“ Mt 3,11, Mk 1,8, Lk 3,16, Iv 1,33. Ovo veliko obećanje je centralna značajka Evanđelja. Isus Krist Druga Osoba Svetog Trojstva, Sin Božiji je obećao da će ispuniti svoje sljedbenike, kroz sve vrijeme, snagom Duha Svetoga da žive Evanđelje i da šire Radosnu Vijest po svem svijetu.

Kako je Isus koristio darove

Najbolji način da razumijemo korištenje darova i karizmi u službi jeste da pobožno čitamo svako od četiri Evanđelja i da upijemo u sebe načine kojima je Isus, ispunjen Duhom, koristio svoju moć u službi Božjeg naroda. Kako dalje čitamo stranice suočeni smo sa ovom snagom Božjeg postojanja koja je korištena svaki put za slavu Božju i izgradnju Božjeg naroda. Služeći mu i prepoznavajući njegove potrebe.

Nadahnuti Svetim Duhom, pisci Evanđelja su nam ostavili opsežan izvještaj Isusove javne službe. Nekoliko odabranih, od mnogo čudesa koje je Krist učinio, su zabilježena za nas i mogu nas puno toga naučiti. Na riječi svoje Majke (Iv 2,3) Isus odgovara na veoma praktičnu potrebu: kada je ponestalo vina čini čudo pretvarajući vodu u veoma ukusno vino tako da svi gosti na svadbi mogu nazdraviti mladencima.

Kakav veoma dubok čin ljubavi i službe! Možda ćemo mi svojom ljudskom mudrošću misliti da je ova potreba za više vina malo djelovanje s obzirom na velike potrebe svijeta. Ipak Krist u svojoj velikoj ljubavi

vi želi da nam bude od pomoći ne samo u vremenu velike krize nego i u svakodnevnim događajima u našem životu.

Postoje opetovani događaji kako Isus ozdravlja od bolesti kao što su guba, tri slučaja kada je uskrisio mrtve. Slijepi, gluhi, nijemi, paralizirani i ožalošćeni su iscjeljeni. Oni koji su bili opsjednuti zloduhom su bili oslobođeni i radosna vijest se navješćala veoma snažno. Sve je učinjeno u ljubavi i na slavu Boga Oca.

U Iv 11, Isus nam govori da je uskrišenje Lazara od mrtvih određeno za slavu Božju. „Ova bolest nije smrtonosna već je određena za slavu Božju: da proslavi Sina Božjega“ (Iv 11,4).

Isus nam je u svojoj velikoj ljubavi obećao Duha Svetoga tako da bi nas Bog mogao iskoristiti za Njegovu slavu i ljubav i brigu o Njegovoj djeci. Isus nam kaže „neću vas ostaviti siročad“ (Iv 14,18). U Iv 16,7 kaže nam da „će nam poslati Branitelja“.

Kako su Apostoli koristili darove

Kada nakon Evandjelja dođemo do Djela Apostolskih vidimo ispunjenje ovog obećanja sa Apostolima i učenicima koje očituje djela koja je Isus činio. Ozdravljajući bolesne, oslobađajući one koji su bili opsjednuti zloduhom, uskrisujući mrtve, navješćajući Evanđelje u snazi i sve čineći u ljubavi i u službi za slavu Božju. Prvo čudesno ozdravljenje u Djelima je u 3-ćem Poglavlju kada Sveti Petar ne uzima slavu za sebe nego upućuje na Isusa. U Dj 3,12 kaže: „Braćo izraelci, zašto se čudite ovomu? Zašto ste uprli pogled u nas, kao da smo mi svojom snagom ili pobožnosti učinili da ovaj može hodati?...I zbog vjere u njegovo ime, upravo je njegovo ime očvrstnulo čovjeka koga vidite i poznajete.“

Stoga nije čudno što se Sveta Majka Crkva svake godine u liturgijskom kalendaru osvrće na Djela Apostolska između Uskrsa i Duhova. Kada ponovo čujemo ove riječi koje su navješćene u slavljenju Euharistije čujemo kako su se apostoli koristili karizmama koje su primili na Pedesetnici.

I mi smo jednako tako potaknuti da ih koristimo na isti način kao što su i oni činili, nasljeđujući ih kao što su oni nasljeđovali Isusa Krista. U 1 Kor 11,1 Sv. Pavao kliče, „Nasljeđujte mene, kao što i ja nasljeđujem Krista“. U 1 Kor 13 jedan od najpoznatijih odlomaka u Svetom Pismu podsjeća nas da se sve ove karizme moraju koristiti u ljubavi i sve na službu Božjeg naroda. Inače smo ništa drugo nego mjed što ječi i prepreka Evandelju. Ako se karizme koriste za našu vlastitu slavu Bog nas ne može blagosloviti, čak i onda ako nas zbog ljubavi za Njegov narod

izabere da kroz nas ozdravlja njegov sud će biti strog.

Samo pogledajte u Dj 8, gdje Šimun vrač želi da kupi moć Duha Svetoga. Riječi Sv. Petra odzvanjaju u našim ušima. „Neka ide u propast tvoj novac zajedno s tobom jer si vjerovao da dar Božji možeš steći novcem.“ (Dj 8,20). Šimun vrač je završio kao Gnostik heretik. I danas se grijeh Simonija naziva po njemu.

Kako mi treba da koristimo darove

U Katekizmu Katoličke Crkve № 2003: Da su ove karizme (blagonakloni darovi) koja god im bila narav, katkada i izvanredna, kao što je dar čudesa ili jezika – karizme su usmjerene na posvetnu milost, a cilj im je opće dobro Crkve. One su u službi ljubavi koja izgrađuje Crkvu. Zbog toga moramo stalno biti svjesni o našim osobnim motivima kada tražimo da nas Bog iskoristi u korištenju ovih darova i karizmi. Svatko od nas je podložan svojoj grešnoj naravi, svojoj požudi. Tu je i opasna oholost i samouzdanje kada nas Bog koristi, tako da moramo, poput Apostola da usredotočimo svoje zahvale na Boga i da samo Njemu damo slavu. Mi smo slabi na zavodljivost oholosti tako da je od životne važnosti ostati ponizan u srcu i u mislima ali radujući se činjenici da nas Bog u Njegovoj ljubavi i milosrđu prema svojoj djeci rado koristi da ozdravi bolesne, ohrabri očajne, navjesti Evanđelje, oslobodi one u sužanjstvu i čini svako djelo Božje.

Sjećam se mudrog savjeta našeg svećenika misionara u misiji u Zapadnoj Africi. Na početku jedne Mise on nas je sve u timu podsjetio da smo beskorisni i da trebamo držati svoje oči uperene na Isusu. Da bi vidjeli silu Božjeg djelovanja moramo ostati bliski Isusu. Mene su poslali prije glavnog tima da priprelim put sa još jednim bratom u Kristu. Kada smo stigli, saznali smo da te večeri treba da govorimo pred masom od 5 000 ljudi. Prateći govore, ples, manje igrokaze, zamoljeni smo da služimo narodu. Bilo je tu roditelja koji su držali svoju bolesnu djecu moleći za Božju ozdravljujuću ruku. U trenutku panike osjećao sam se potpuno beskorisno. (i bio sam beskoristan) Potpuno sam zaboravio upute od tog jutra: „Drži svoje oči na Isusu.“ Pobjegao sam od mase i kada sam bio sam u svojoj sobi u razgovoru sa Isusom ispovjedio sam svoje pomanjkanje povjerenja u njega. Uprskao sam Gospodine! Da, sine moj, ali ja ću ti dati još mnogo više prilika. To je bila lekcija koju sam naučio ali mi je pomoglo da shvatim da sam ja samo mala posuda u ruci Božjoj i da me On može koristiti na način na koji On želi. Sve na slavu Božju i u službi ljubavi za Njegov narod kada god i gdje god On odluči.

Plod Obnove: CHRISTEEN, Indija

P.V. Marykutty

Prelijepa riječ „CHRISTEEN“ je spojena iz dvije riječi „CHRIST“ („KRIST“) & „TEENS“ („TINEJĐERI“). Kada riječ „teens“ stoji sa riječi Christ, tada one postaju tinejđeri za Krista. Isus Krist je uvijek volio biti sa tinejđerima, potičući ih za Božje Kraljevstvo i oblikujući ih u svoju sliku i odatle izgrađujući snažniji odnos sa Bogom i jedni s drugima.

CHRISTEEN je plod Katoličke Karizmatске Obnove. Nakon iskustva Krista kroz Karizmatску Obnovu, grupa mladih ljudi su bili spremni na predanje samih sebe radi Kraljevstva Božjeg. Osjetili su potrebu za dovođenje djece u bliži odnos sa Isusom. Tada je većina njih bila još u srednjoj školi. Godine 1979., došli smo do grupe djece i tinejđera iznenada kao tresak u gradskoj podzemnoj željeznici u Kerali. To je donijelo mnoge promjene u njihovim obiteljima i bili smo ushićeni njihovom duhovnom i društvenom transformacijom.

Jedan je dan jedna od nas sanjala poseban san u kojem je vidjela grupu od oko 60 djece koji su izgledali kao da su u smrtnoj opasnosti. Osjećala je da Bog traži da ona pomogne toj djeci. Ovo smo uzeli jako ozbiljno. Desili su se brojni slučajevi kada su djeca dolazila da podijele svoju bol i jad. Mogli smo im pomoći sa blagoslovom koji smo primili od Isusa. Isusove riječi su oživile u svim našim djelovanjima sa djecom. Isus je rekao: „Pustite dječicu neka dolaze k meni: ne priječite im“ (Mk 10,14). On je htio da blagoslovi djecu. Isus nastavlja i dalje blagoslivljati djecu.

Iako je CHRISTEEN imala skroman početak u maloj obiteljskoj sobi, sada je izrasla do statuta Centra za zbrinjavanje gdje se može smjestiti 500 djece. Postoji takođe i jedan ured za koordinaciju svih nacionalnih aktivnosti uključujući i one inozemne.

CHRISTEEN pomaže i služi koncentrirajući se na razvoj mladih generacija, sa Isusom i Njegovim učenjem kao središtem. Osjetili smo potrebu vremena i spremni smo da ovisimo o Bogu. U trenucima teškoća Božja nas Riječ osnažuje. „Tražite stoga najprije Kraljevstvo Božje i pravednost Njegovu, a sve će vam se ostalo nadodati“ (Mt 6,33).

Naše Aktivnosti

Svake godine u Centru provodimo Obnovu (o.p.poduke), Kampove, Skupštine, programe za razvoj talenata, a također i Tečajeve za poduku voditelja.

Christeenine – Obnove (o.p. poduke)

- Christeen obnova za tinejđere
- Obiteljska obnova (za sve članove obitelji)
- Obnova Anđela (za djecu od 3 do 8 godina & roditelje)
- Poduka Animatora (10 dana kampiranja za mlade, sestre & svećenike)
- Kripasangamam (tretman za siročad)

Izdanja

- Časopis Christeen za tinejđere (na Malayalamskom, Engleskom, Hindi & Tamilskom)
- Kunjumalakha za djecu (na Engleskom i Malayalamskom)

Službe u Centru

Služba Zagovora

Imamo 24 sata klanjanja & molitve zagovora za djecu i obitelji u centru. Predani animatori se smjenjuju i mole sa puno ljubavi u svojim srcima.

Služba Pisma

Dirljive riječi i izrečene s ljubavlju mogu iscijeliti ranjeno srce. Pisma koja primamo u CHRISTEEN Centru su prožeta molitvom i na svako se odgovori osobno sa preporučenom uputom i odgovarajućom porukom.

Služba Televizije

CHRISTEEN se pridružila duhovnom kanalu „Shalom“ i sada organizira devetomjesečni program za djecu, jer možemo djeci dati Isusa kao i odraslima. CHRISTEEN takođe pokušava da poboljša dječje talente. Ima improvizirane programe koji su dosta odgovarajući za cjelovit razvoj na svim područjima djelovanja djece. Programi obuke i radionice su dobar primjer u tom pogledu. CHRISTEEN cilja na razvoj djece kao misionara Kristovog Evanđelja, Njegove Crkve i vječnih vrednota.

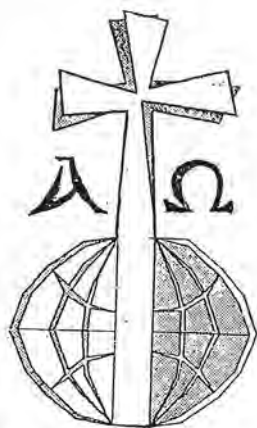
Do sada možemo dosegnuti na četiri kontinenta i zemlje gdje CHRISTEEN djeluje a to su sljedeće: Australija, Austrija, Irska, Engleska, Švajcarska, Portugal, Singapur, Malezija, Ujedinjeni Arapski Emirati, Kvarteru, Kuvajt i Oman. Počeli smo da djelujemo u drugim zemljama 1997. god. Tijekom posljednjih 13 godina mogli smo da podijelimo Dobru Vijest sa milijunima djece. Crkva je oživjela sa djecom koja su punim srcem sudjelovala u Nedjeljnoj Liturgiji. Mnogi dječaci su izabrali svećeništvo i mnoge djevojčice su postale časne sestre nakon pohađanja CHRISTEEN tretmana i kampova za obuku vodstva. Mnoge obitelji su doživjele obnovu Božjeg iskustva pohađajući našu Obnovu za obitelji.

CHRISTEEN obuhvaća 30 godina u božanskoj službi dovodeći djecu ka Kristovoj ljubavi. Više od 3 milijuna djece isijava rajsko svjetlo koje su primili kroz CHRISTEEN obnovu. Oni koji su došli na samom početku CHRISTEEN-a su rašireni širom svijeta. Oni služe Gospodinu različitim sposobnostima. Ima ih svećenika, sestara, liječnika, inženjera, vladinih službenika, industrijalaca i laičkih apostola.

Svijet je unaprijeđen na mnogo načina. Ali potreba za iskustvom dovoljne ljubavi u obiteljima je pod moranje za normalan rast djeteta. Tehnologija je učinila naše živote mnogo lakšim i ugodnijim, ali glad za ljubavlju se povećala u srcima djece. Neki su roditelji prezaposleni, neki su bolesni, neki su neupućeni a neki neobrazovani. CHRISTEEN grupa je osjetila da treba da dosegne do djece i da ih upoznaju sa nekim tko će ostati u njihovim srcima u obliku ljubavi! A to je Isus.

CHRISTEEN je inicijator za grupu predanih laika koji su iskusili Isusovu ljubav. Postoji Savjetodavni Odbor i tim od Duhovnih Vođa uključujući biskupe, svećenike i redovnice koji su spremni pomoći. Isus nam je pomagao u svakom trenutku našega rasta. Providio nam je ured, mnogo ljudi koji rade zajedno sa dubokim predanjem. Naš cilj je da vršimo Božju volju., „Moj Otac koji je na nebesima ne želi da se izgubi ni jedan od ovih najmanjih“ (Mt 18,14).

Pozivamo i vas da počnete voljeti djecu; oni su cvijeće u Isusovom vrtu. Dopustite im da učine svijet ljepšim. Hoćemo li da zajedno sanjamo za bolji svijet za naše mlade generacije?

Novo razdoblje Duha

Michelle Moran

Kao Predsjednicu ICCRS-a često me pitaju da kažem nešto o trenutnoj stvarnosti KKO-a u svijetu i kako ja vidim gdje nas to Gospodin vodi u budućnosti. U Knjizi Otkrivenja 2,7 piše ohrabrenje da „poslušamo što Duh poručuje Crkvi“. Dakle, što to nama u KKO-u Duh Sveti govori u ovom vremenu? Ove godine je 50-a obljetnica od kada je Papa Ivan XXIII molio onu svoju poznatu molitvu „obnovi svoja čudesa u našim danima novom Pedesetnicom“. Molitva je praćena ohrabrenjem da se pridružimo učenicima u ustrajnoj molitvi (Dj 1,14). U isto vrijeme kako se Crkva obnavljala kroz II Vatikanski Koncil uočili smo pojavljivanje Katoličke Karizmatске Obnove u SAD-u. Ovi početni dani su okarakterizirani novom slobodom u Duhu. Desila su se velika obraćenja i životi su se mijenjali nakon što su primili krštenje Duhom Svetim ljudi su ulazili u „osobni odnos“ sa Isusom.

Kada su Izraelci bili oslobođeni ropstva u Egiptu pušteni u pustinji su proveli 40 godina. To je bilo mjesto njihove obuke i oblikovanja. Tijekom tog perioda neki su otpali bilo zbog grijeha, nedostatka ustrajnosti ili neke druge smetnje. Mi smo to isto vidjeli u KKO-u tijekom 40 godina naše kratke povijesti. Nakon pustinje Gospodin ih je poveo do obale rijeke Jordan odakle su mogli vidjeti Obećanu Zemlju. Osjećam da je to mjesto gdje se mi sad nalazimo. Mi smo na pragu novog razdoblja Duha. Trebamo se pripremiti da pređemo Jordan, da uđemo i uzmemo u posjed zemlju koju nam je Gospodin obećao.

Osjećam da u ovom periodu preobrazbe postoji jaki poziv za dublji zagovor. Kroz zagovor Bog može promijeniti sudbinu naroda. Daje nam razumjevanje, hrabrost i mogućnost da djelujemo odlučnije i strateški tako da unaprijedi Svoje Kraljevstvo. Kako se krećemo ka zlatnom jubileju KKO-a 2017. trebamo biti vođeni korak po korak. Zato ICCRS održaje zagovornički susret pod nazivom „put ka Pedesetnici“ u Asizu od 19.-23. Svibnja 2010. god. I mi kao Jošua trebamo imati vjeru i pouzdanje da tražimo nasljeđe koje nam pripada i da poništimo djelovanje neprijatelja. Budite spremni da hrabro i sa entuzijazmom dođete u susret ovom novom razdoblju. Naš Bog čini nove stvari i mi trebamo da se otvorimo iznenađenjima Duha.

Darovi za zajednicu

Allan Panozza Subota, 30 Kolovoz 2008

Sadržaj poučavanja:

1. Darovi Duha Svetoga izgrađuju zajednicu
2. Darovi Duha Svetoga moraju djelovati u jedinstvu
3. Darovi Duha Svetoga moraju djelovati u ljubavi

U subotu 30 svibnja 1998. našao sam se među skoro 250.000 ljudi okupljenih u Rimu na trgu Sv. Petra, da bih sudjelovao na Susretu Svetog Oca s Crkvenim pokretima i novim zajednicama. Mnoštvo je ispunjalo Trg Svetog Petra i Via della Conciliazione, i ovo more ljudi koje se gubilo s pogleda očiju okupilo se oko Kristovog zamjenika na zemlji. Zaključio sam, da ako dolazimo iz raznih krajeva svijeta, a i čuo sam oko sebe razne jezike, da u ovom skupu činimo dio jedinstvenog Tijela Kristova. Postali smo zajednica vjernika, ujedinjeni zajedničkom vjerom u Isusa i pomazanjem Duha Svetoga.

Darovi Duha Svetoga izgrađuju zajednicu

Dar jezika

Jedan dar Duha Svetoga koji snažno uzdiže izgradnju zajednice je dar jezika. Rečeno nam je da apostoli i drugi okupljeni u Cenacolu prigodom Pedesetnice "počeše govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti" (Dj 2,4), i tako bijahu optuženi od nekih da su previše popili slatkog vina. Sveti Petar se usprotivio optužbama govoreći: "Nisu ovi pijani, kako vi mislite" (Dj 2,15). Oni su zapravo iskusili dar glosolalije, slavili su i hvalili Gospodina jezikom Duha Svetoga, koji je kao fenomen opće nazvan kao "dar jezika". I dan danas smo naviknuti na očitovanje ovog dara tijekom molitvenih susreta i karizmatičkih okupljanja. Ma koliko brojne bile okupljene različite narodnosti, nesposobne da komuniciraju između sebe zbog različitosti jezika koji govore, kada se počne slaviti Gospodin u jezicima, dobija se jedinstveni molitveni jezik, zajednički svima, koji Svemogućí Bog poznaje dobro.

Dar proroštva

Jedan drugi dar Duha Svetoga je dar proroštva. Često, tijekom molitvenih susreta, neka osoba izgovori riječ primljenu od Gospodina, koristeći nepoznati jezik. Budući da sudionici nisu u stanju razumjeti što je

rečeno, Gospodin nadahnjuje istu osobu, što je najvjerojatnije, ili neku drugu da navijesti tumačenje poruke na zajedničkom jeziku. Može se dogoditi da cjelovita poruka bude tumačena od dvije ili tri osobe, od kojih svaka dobija različiti dio proroštva prema nadahnuću Duha Svetoga. Često poruka počinje izrazom "Narode moj", (a ovo je) stoga što Gospodin ne želi da slušamo kao pojedinci, nego svi zajedno, da učinimo našom Riječ i tako budemo jedinstven narod. Sveti Pavao je precizan, u poslanici Korintskoj crkvi glede dara proroštva, kada tvrdi da tko koristi ovaj dar koristi ga za izgradnju zajednice. (usp. 1 Kor 14,4).

Dar ozdravljanja

Sljedeći veliki dar koji nalazimo izražen u zajednici je dar ozdravljanja. Možemo samo zamisliti kakav je učinak imalo ozdravljenje Petrove punice na zajednicu okupljenu u njenoj kući, (usp. Mk 1,29-31); ili ozdravljenje gubavca na narod (usp. Mk 1,40-45), te također onog paraličara spuštenog kroz krov od prijatelja (usp. Mk 2,1-12).

Vjera ovih zajednica biva neposredno potkrijepljena (ojačana) i rečeno je da "Isus više nije mogao javno ući u grad, nego se zadržavao vani na samotnim mjestima" (Mk 1,45). Sjetio sam se jednog molitvenog susreta kojemu sam bio nazočan, a koji se održao u jednom seocetu gdje su se svi poznavali međusobno. Jedan je stanovnik ušao šepajući s vidno upaljenom petom i tako natečenom da nije mogao obući cipele. Dok smo molili za razne potrebe stanovnika, ovaj čovjek je čudesno ozdravio. Počeo je plesati i skakati tamo i ovamo s velikim emocijama, pokazujući svima petu sada potpuno zdravu. Nije bilo ni traga upale koja je nestala prije nekoliko trenutaka i na čijem su mjestu ostala samo tri tanke bijele crte. Prijatelji i stanovnici mjesta su ostali začuđeni i počeli su svi slaviti i zahvaljivati Gospodinu za ono što je učinio među njima. Bijaše to čudesan primjer kako je dar ozdravljanja dan za cijelu zajednicu, rušeći tako pregrade koje su razdvajale braću i sestre i ujedinjujući ih u samo jedno tijelo, usredotočeno na nazočnost i snagu Isusovu.

Darovi Duha Svetoga moraju djelovati u jedinstvu

Sveti Pavao jasno tvrdi, u prvoj poslanici Korinćanima, da bez jedinstva darovi ne funkcioniraju kako bi morali. Apostol se služi analogijom ljudskog tijela. "Mnogi udovi - jedno tijelo. Ne može oko reći ruci: «Ne trebam te», ili pak glava nogama: «Ne trebam vas»" (1 Kor 12,20-21). Kako pojedini dijelovi ljudskog tijela tvore jedinstveno biće, tako također Krist daruje jedinstvo svim članovima svoga Tijela i tvori jedno jedino biće a to je Crkva. Vidi se mnogo jasnije, kako Gospodin, kada je

skupina vjernika ujedinjena i služi se darovima Duha Svetoga, u zajednici tako oblikovanoj, šalje blagoslove u obilju. Tamo gdje zbog bilo kojeg razloga se pojavljuju podjele, gdje se bori za moć među animatorima ili odgovornima, zajednica je razjedinjena. Iako može biti bogata darovima Duha Svetoga, manjak jedinstva neizbježno će završiti razjedinjavanjem.

Darovi Duha Svetoga moraju djelovati u ljubavi

Trinaesto poglavlje Prve Poslanice Korinćanima je veoma kratko, sadrži samo 13 redaka. Unatoč tomu, pisac uspijeva u ovo malo izraza, koncentrirati jak nauk o daru ljubavi. Doslovno govori, da korištenje darova bez ljubavi ne koristi ništa niti onomu tko ih koristi, niti zajednici, ne umanjujući važnost ovih samih darova sadržanih u njima samima. Uvijek imam ovaj utisak kada gledam Isusa kako tvrdi: "Nikad vas nisam poznao! Nosite se od mene, vi bezakonici" (Mt 7,23); uistinu je užasno tvrditi kako su ove njegove riječi upućene onima koji koriste darove Duha Svetoga, ali koji ih koriste bez ljubavi za braću. Sveti Ivan govori "Bog je ljubav" (1 Iv 4,16), i jasno je da kada ljubav biva isključena iz bilo koje službe, biva također ostavljen vani i Gospodin. Ljubav i jedinstvo potvrđuju istinitost darova, i Sveti Pavao je bio veoma svjestan kada je napisao "Kad bih sve jezike ljudske govorio i anđeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči." (1 Kor 13,1).

"Ljubav je velikodušna, dobrotiva je ljubav" (1 Kor 13,4)

Kada sam pristupio Karizmatskom pokretu, sudjelovao sam na jednom velikom susretu gdje su govorili velikani toga vremena. Kada sam izašao naprijed izgovoriti proroštvo, bijaše mi rečeno da nije prikladno, udaljio sam se i razočaran vratio na svoje mjesto. Ne bijaše ni najmanji trag ljubavi i dobrote u ponašanju ovih animatora. Tada odlučih, da ću ako u budućnosti budem imao prigodu, uvijek nastojati drugoga prihvaćati ljubavno i brižno, s dužnim poštivanjem njegove osjećajnosti i dostojanstva. S milošću Božjom nastojao sam održati obećanje dugi niz godina i koristeći darove Duha Svetoga uvijek se sjetim Isusovih riječi upućenih svojim učenicima: "I kako želite da ljudi vama čine, tako činite i vi njima" (Lk 6,31).

Na trgu Svetog Petra, u srcu velikog mnoštva, koje je na Duhove sudjelovalo na misi koju je slavio Sveti Otac, imadoh snažan primjer ljubavi i pažnje koju sam zabilježio. Bio sam izložen utjecaju jakog sunca, a jedan brat iz Savjeta ICCRS, koji je vidio moju nevolju, upitao me

jesam li dobro. Odgovorih da jesam i u tom trenutku mi je stavio ruku na rame i tako mi pokazao da ako bude trebalo, on je tu, darujući mi svoju bocu s vodom da se osvježim. Ovo je dar ljubavi na djelu, a odnosi se na zaključne riječi Svetog Pavla o ovom pitanju: "A sada ostaju: vjera, ufanje i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav!" (1 Kor 13,13).

Težite za ljubavlju i vruće čeznite za duhovnim darovima – (1 Kor 14,1)

Na kraju, iako smo shvatili svoje slabosti, krhkost i sklonosti ka grijehu ipak ne smijemo odbiti darove nego radosno ih prigrliti znajući da je Božja milost tu da nas očisti za korist Njegovih darova. U Rimljanima 12,6-8, Pavao nam daje odlične upute: „Imamo različite darove već prema danoj nam milosti. Tko ima dar proricanja, neka proriče u omjeru s vjerom! Tko ima dar posluživanja, neka poslužuje! Tko ima dar poučavanja, neka poučava! Tko ima dar tješnja, neka tješi! Tko dijeli, neka dijeli darežljivo! Tko vrši starješinsku službu, neka je vrši brižno! Tko čini milosrđe, neka ga čini veselo.“

Gorjeti ili izgorjeti?

Charles Whitehead (Prilog oblikovanju vodstva)

UVOD

"Ne silom, niti snagom, već duhom mojim!..."(Zah 4, 6).

Svaki voditelj žarko žudi gorjeti po Božjem Duhu Svetom, no nažalost mnogi od nas danas su vjerojatnije izgorjeli i iscrpljeni. Zašto je to tako? Sigurno to nije Božji plan, učiniti njegove voditelje toliko umorne i iscrpljene tako da oni počnu ozbiljno grijehiti, padaju u grijeh, postaju nesposobni, i na taj način daju malo plodova. Gdje smo pogriješili kada smo tako sigurni da smo čuli gdje nas Bog zove u vodstvo, i gdje je pogriješio sav taj vjerni narod koji je prihvatio i potvrdio naše vodstvo? Naravno mi možemo pogriješiti, no to nije uobičajeni odgovor na moja pitanja. Problem je taj što vođe često počnu vjerovati da smo mi spasitelji svijeta i da mi trebamo sve preuzeti na sebe jer da ni na koga drugog ne možemo računati da će to učiniti kako treba. Tada počinjemo vjerovati u našu vlastitu snagu i sposobnost, a ne u Božju providnost i moć kroz njegovog Svetog Duha. Kada počnemo tako razmišljati stavljamo sebe i one koje vodimo u rizik odmicanja od Božjih planova i ciljeva. Kao što je sv. Pavao izrazio u Galaćanima 3,1-5: "O nerazumni Galaćani!... Jeste li tako nerazumni da počinjući s Duhom sad svršavate s tijelom? ...". Početak vjerovanja u našu vlastitu snagu i sposobnost ponovno nas brzo vodi kraju života u Duhu, i početku izgaranja. Kako možemo ovo izbjeći?

MOJ ODNOS S BOGOM

"Dodite k meni..." (Mt 11, 28)

Najvažnija stvar za svakog voditelja je biti potpuno podložan Gospodinu. To znači biti vjeran u našem moljenju, u našem čitanju Biblije, u našem sakramentalnom životu, i našem prihvaćanju onih koje je Crkva postavila u zakonski autoritet iznad nas. Te stvari su još mnogo više važnije ako želimo biti zapaljeni Duhom, nego li seminari (tečajevi), sastanci, planovi, tehnike, ili dobre ideje. Da smo i najzaposleniji ljudi na svijetu, zanemarimo li svoj odnos s Bogom sigurno ćemo pasti. To je jednostavno istina – svi to znamo – ali nekako u iscrpljujućim životima koje vodimo, tako lako to možemo zaboraviti, s tužnim posljedicama. Kršćansko vodstvo ne podrazumijeva vježbanje moći – već imati dobro rasuđivanje, dar raspoznavanja. Ono ne znači popularnost – već vjernost

onomu što Bog traži od nas. Ono ne znači imati značajnu i snažnu službu – nego biti osoba koja moli. Evo nekoliko pitanja za svakoga od nas da o njima razmislimo:

- Kako bih ja opisao moj odnos s Gospodinom?
- Provodim li dobro kvalitetno vrijeme u molitvi i slušanju Njega?
- Osiguravam li vrijeme za molitvu pred Presvetim Sakramentom, za klanjanje, za euharistiju?
- Hranim li se Biblijom i učenjem Božjih putova?
- Imam li iskusnu osobu da me vodi i pomaže mi u duhovnom rastu?

Podsjećajući nas na ove jednostavne potrebe, neću promatrati neke praktične stvari koje bi morali činiti kako bi izbjegli da izgorimo u prekomjernom radu.

BOŽJI PRIORITETI

"Jer misli vaše nisu moje misli..." (Iz 55, 8).

Neophodno je znati da nas je Bog pozvao, te da imamo njegove prioritete za određeni posao za koji nas je pozvao da ga izvršimo. To će nam pomoći na mnoge načine, osobito će nam osigurati da ne dominiraju nad nama ideje drugih ljudi i očekivanja glede onoga što bi trebali učiniti. Moramo biti vođeni Božjim prioritetima, a ne zahtjevima ili pritiscima od drugih. Trebamo također prepoznati i upotrijebiti darove koje nam je Bog dao.

- Imam li osjećaj poziva, svrhe, (da sam) biti djelom Božjeg plana?
- Znam li smjer kojim ići, i imam li strpljenja i izdržljivosti da nastavim?
- Jesam li usredotočen na moj posebni poziv, imam li jasne prioritete tako da znam kada reći "da" nečemu, a kada reći "ne"?
- Jesam li sposoban upotrijebiti posebne darove koje mi je Bog podario, te znam li u mom srcu da kada me Bog zove on me također opskrbljuje za onu zadaću za koju sam pozvan? Koje određene darove sam primio?

Poznavanje Božjih prioriteta u mojoj službi i upotrebljavanje Bogom

mi danih darova, donijeti će mi život i motivirat će me jer ću vidjeti dobre plodove, a to će ohrabriti i poticati ne samo mene već i one koje ja vodim.

BOŽJE VRIJEME

"Sve ima svoje doba..." (Prop 3).

Uvijek ima dovoljno vremena za učiniti one stvari koje Gospodin od nas traži da učinimo. Izgorjet ćemo, naravno, kada počnemo pokušavati činiti puno više stvari koje On od nas NIJE tražio i za koje nemamo njegovo pomazanje ili njegove darove. Služba vođenja je biblijsko načelo koje je potrebno primijeniti u svim područjima naših života. Kako koristim darove koje mi je Bog podario, novac koji mi je dao, sredstva koja mi je providio, i iznad svega kako koristim svoje vrijeme? Jednaka je količina vremena u danu za sve nas, i odgovarat ćemo Gospodinu za način na koji ga koristimo. Vrijeme je obično izgubljeno ili protraćeno u malim količinama, ali se nakuplja. Pa, kako koristimo naše vrijeme? Evo ovdje nekih pitanja na koja trebamo obratiti pažnju:

- Tko kontrolira moje vrijeme – ja, Bog, ili drugi ljudi?
- Jesam li naučio reći ne stvarima koje nisu prioritet?
- Dajem li dovoljno vremena mome odnosu s Gospodinom, s mojom obitelji i prijateljima, za opuštanje i osvježanje?
- Jesu li ti načini na koje osiguravam vrijeme za Božje prioritete otrgnuti od onih stvari koje su gubitak vremena?
- Tko mi pomaže procijeniti način na koji koristim moje vrijeme?

PRENOŠENJE VODSTVA NA DRUGE (USTUPANJE)

"Bolje je dvojici nego jednome..." (Prop 4, 9).

Mnogi od nas se protive prenošenju vodstva na druge (ustupanju vodstva drugima). Izgleda da vjerujemo kako sami možemo sve bolje, no istina je kako možemo postići puno više kao tim nego sami. Bolje je uvježbati deset ljudi, nego sam raditi posao za deset ljudi, ali naravno teže je to učiniti i duže traje. Ipak svaki vođa treba obučiti, uvježbati druge. S ovim se ne samo izbjegava izgaranje, već se i omogućuje drugima da koriste svoje darove i da rastu u njihovom području služenja i službi. Evo nekih izgovora koje ljudi često daju za ne prenošenje zadaća drugima – koliko njih se odnosi na tebe?

- Nitko ne može to učiniti tako dobro kao što ja mogu.
- Previše vremena oduzima to objasniti nekome drugom.

- Bolje funkcionira po mom.
- U prošlosti sam bio prečesto razočaran.
- Nitko drugi to ne želi učiniti i osim toga to je moja odgovornost.
- Volim držati kontrolu u svemu.
- Mora biti ispravno. Ne mogu priuštiti nikakve greške.
- Nemam vremena da pratim što oni rade.
- Ljudi očekuju od mene da učinim sve jer sam ja vođa.

Ovdje napiši svoje vlastite izgovore – možda imaš neke nove!

Ni jedan od ovih izgovora nije prihvatljiv i svi oni samo čine pritisak na tebe kao vođu. Možemo izbjeći stres i izgaranje sa prenošenjem zadaća na one oko nas koji su ih sposobni izvršiti. To će nas zadržati da koncentriramo naše napore na važnije stvari koje nam je Bog povjerio da ih učinimo.

SAŽETAK

Gorjeti ili izgorjeti...

Ako želimo GORJETI PO DUHU SVETOM moramo dobro brinuti o našem odnosu s Gospodinom. Apsolutno nema nadomjeska za to. Zatim moramo voditi računa da izbjegnemo IZGARANJE tako što ćemo biti sigurni da znamo prioritete koje nam je Gospodin dodijelio, te dajući za to svoje vrijeme i energiju. Nemoj upasti u zamku uzimajući previše stvari na sebe koje nisu tvoj prioritet, iako one štoviše sve mogu biti veoma dobre ili važne. Potrudi se povjeriti i pitati za pomoć, jer će to poticati inicijativu i rast kod drugih. Nikad ne zaboravi da mi nismo spasitelji svijeta. Samo je jedan Spasitelj, Isus Krist, i on nas poziva da s njime djelujemo koristeći darove i moć koju nam on daje. Ako moramo izbjeći izgaranje nikad ne smijemo zaboraviti slijedeće:

" Ne silom, niti snagom, već duhom mojim! – riječ je Jahve nad Voj-skama".

Gospodine, tko je moj bližnji?

Charles Whitehead

Kršćanstvo se ne temelji na individualizmu, nego na životu izražanom u obitelji i zajednici. Naš susret s Bogom se događa toliko u drugima, koliko u molitvi u osami. Gostoljubivost je ljubazno i velikodušno primanje u našu kuću i naš život kako prijatelja tako i stranaca. Radi se o jednom od najstarijih znakova karakterističnih za civilizirano društvo, i nalazi se u središtu Evanđelja. Bog nam kaže da nije dobro da čovjek bude sam: izoliranje i samoća nisu Njegova volja za nas (Post 2, 18). Rijetki su koji sami uspijevaju izdržati teret života; zaista, svi trebamo bliske odnose koji nam dopuštaju dijeliti s drugima nade i snove, boli i pogreške. Odnose u kojima smo priznati i ljubljani radi onoga što jesmo, u kojima smo prihvaćeni potpuno. Za mnoge od nas takvi odnosi se ostvaruju u braku i obitelji, ili u različitim oblicima zajedničkog života (života u zajednici); pod zajednicom ne shvaćam samo redovničke zajednice, nego također zavjetne zajednice, male župne zajednice i molitvene skupine, mjesta na kojima se braća obvezuju dijeliti život i uzajamno se pomagati u rastu kao narod Božji.

"NAPUŠTENE OKUĆIT ĆE JAHVE" (Ps 68, 7).

Općenito, obitelji izvlače korist od otvaranja vrata onima koji ne žive u ozračju izgrađenom od roditelja i djece, tj. od kućne crkve. Nazočnost krvnih roditelja, kao također i "stričeva, strina, ujaka, ujni" i posebnih prijatelja je izvor za uzajamno obogaćivanje. Za jednu osobu koja živi sama, spoznaja (svijest) da je prihvaćena kao član takve "proširene" obitelji, sa slobodom da odlazi i dolazi po svojoj volji, da je uključena u obiteljske događaje i djelatnosti, čineći njen dio u punini, a ne samo kao gost, bit će element ohrabrenja i podrške. Obitelj je institucija koja oslobađa, otvara vrata i prozore zatvora u koja se ponekad povlačimo kada smo sami. Bog je Mojsiju dao Jitrovu obitelj (Izl 2, 11-3, 1): Gospodin je znao dobro da mu trebaju ljubav, ruka na ramenu, dobar objed, bratstvo jedne obitelji; imao je potrebu da bude prihvaćen i shvaćen. Moramo naučiti suzdržavati se od davanja savjeta, slijedeći jednostavno Jitrov primjer: "Zašto ste ostavile toga čovjeka? Pozovite ga na objed!" (Izl 2, 21).

"GOSTOLJUBIVOST REVNO NJEGUJTE" (Rim 12, 13).

Sveto Pismo je puno opomena o gostoljubivosti. Pavao traži da budemo revni u njoj (Rim 12, 13) i opisuje svećenika kao "gostoljubiva" (Tit 1, 8); Petar preporučuje da gostoljubivo primamo jedni druge bez

mrmljanja (1 Pt 4, 9). Gostoljubivost može biti zahtjevna. Jedna stvar je primiti one koji ti se sviđaju, a veoma je drukčije primiti one koje nismo birali. Zahtjeva promjene i prilagođavanje, mudrost i razlučivanje, jer nisu svi koji dolaze na naša vrata poslani od Gospodina. Neki će nas rastresti, oslabiti i iscrpiti, poremetiti naš obiteljski život; gostoljubivost, zaista ne znači prevrnuti sve da bi zadovoljili nerazumne zahtjeve drugih. Odmah ćemo prepoznati one koje je poslao Gospodin: općenito, oni su spremni primiti bilo koju stvar koju im možemo dati. Ali prije nego ih mognemo primiti, možda moramo pustiti da Gospodin prevrne od glave do pete nekoliko misli i vrednota koje nas pokreću.

"Evo na vratima stojim i kućam" (Otk 3, 20)

Biti kršteni u Duhu Svetom znači širom rastvoriti vrata vlastitog srca i vlastitog života Gospodinu, kao i prihvatiti da Mu damo ključeve. Ovo zbog toga, jer ljubiti Gospodina Boga svim srcem, svom dušom, svom snagom i svim umom (Lk 10, 27) bit će nemoguće ako ne povjerimo sve Njemu: obitelj, posao, kuću, sigurnosti. Sve. Tada više nisam ja gospodar kuće: postajem kućepazitelj; sada me Gospodin prima u Njegovu kuću, a ne ja Njega. Kako ću se ponašati onda, kada Gospodin pošalje bližnjega koji treba mene ili moju pomoć?

"Ljubi bližnjega kao samoga sebe" (Lk 10, 28)

"Gospodine, tko je moj bližnji?", pitam ja. Dobro pitanje. Kao zakonnanac u prisposobi o dobrom Samaritancu, skoro svi doživljavamo odgovor koji postavlja granice: tvoj bližnji je ovaj, svakako nije onaj. Isus, međutim, ne postavlja nikakvu granicu. Moj bližnji je svatko tko se nalazi u potrebi, bilo koje da je rase, vjerovanja ili bilo kojeg da je društvenog naslijeđa: On ih prihvaća sve. Potrebe drugih mogu u meni proizvesti u meni razne stavove: bit ću kao svećenik i levit, kao gostioničar ili kao Samaritanac? Za prvu dvojicu ranjeni čovjek bijaše samo problem koji treba izbjeći; za gostioničara on predstavlja osobu koju treba uslužiti, ali samo za pristojnu naknadu; za Samaritanca se radi o ljudskom biću o kojemu treba brinuti i ljubiti ga. Ako ovom popisu osoba dodamo Isusa, za Njega je žrtva razbojnika osoba za koju daje život. Isus naučava ljubav bez granica: po Njegovom nauku svaka osoba koju susrećem predstavlja moga bližnjega. Kada kažemo "prijatelji", "bližnji", "braća i sestre", govorimo o odnosu koji karakterizira ljubav i briga za druge; jesu li naši postupci u visini (u skladu) ovih izraza? Isus neće od nas tražiti da nam bude simpatičan, mnogo je zanimljiviji onaj koga smo odbacili, komu smo uskratili našu ljubav. Kada zovemo Isusa "Gospodi-

ne", moramo biti spremni povjeriti Mu svaku stvar, svjesni da će On to iskoristiti za proširenje Svoga Kraljevstva. Naš kršćanski poziv, dakle, uključuje i gostoljubivost onima koje nam šalje Gospodin; možda neće uvijek biti lako, ali će uvijek biti blagoslov, kako za nas, tako i za one koji dolaze.

Naš poziv za zagovor

Cyril John

Što je to zagovor?

Prema sažetku Oxfordskog Riječnika zagovor je „molitva ili prošnja u ime drugoga“. U prošnji Bog čini nešto za nas; u zagovoru Bog čini nešto kroz nas. Zagovornička molitva je molitva za druge. Zagovornik je onaj tko se zauzima za drugoga ili brani slučaj drugoga. Druga izrazita definicija zagovora je: „Sveta, s vjerom, ustrajna molitva kojom se netko zauzima kod Boga u ime drugoga ili drugih koji očajnički trebaju Božje posredovanje.“ Prema Katekizmu Katoličke Crkve „Zagovorna molitva prozbenja je molitva koja nas izbliza usklađuje s Kristovom molitvom. On je jedini Zagovornik kod Oca za sve ljude, osobito za grešnike“ (Br.2634).

Isus: Zagovornik u prvom redu

„On, pošto u vrijeme svog zemaljskog života prikaza molitve i prošnje s jakim vapajima i sa suzama onomu koji ga je mogao spasiti od smrti, bijaše uslišan zbog strahopoštovanja.“ (Heb 5,7). Isus je proveo cijelu noć u molitvi prije nego je izabrao svoj tim učenika. Kada je Isus upozorio Petra da je Sotona dobio dopuštenje da može rešetati učenike kao pšenicu (Lk 22,31-32).

On nije rekao: „Ja ću zaustaviti Sotonu“. Umjesto toga On je rekao: „Molio sam se za tebe“. On je posredovao čak i revnije tijekom Njegove muke u Getsemanskom Vrtu (Iv 17,9-26). Isusova služba zagovora se nastavlja s desne strane Bogu: Prema Sv. Pavlu: „Tko će ih osuditi? Isus Krist koji je umro – još bolje: koji je uskrsnuo – koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas“ (Rim 8,34). „Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih“ (Heb 7,25).

Zagovor u Starom Zavjetu

Vođe u Starom Zavjetu poput Abrahama, Mojsija, Ilije, Joba i Amos su bili sjajni zagovornici. Govoreći o Abrahamu, Gospodin je rekao Abimeleku: „prorok je on; molit će se za tebe“ (Post 20,7). Zbog njegovog silnog zagovora (Post 18,22-23) Abraham je zaslužio da se zove prorokom (Post 20,7). U stvari, proroci su bili ljudi molitve: Ilija (I Kr 18,36), Samuel (Jer 15,1) i Amos (Am 7,1-6). Židovska tradicija se sjeća Jeremije kao čovjeka koji „mnogo moli za narod i za Sveti grad“ (2 Mak

15,14). Zagovor se smatrao kao jedan od bitnih dužnosti u proročkoj službi. „Ako su oni zaista proroci, te ako je u njima riječ Gospodnja, neka mole Gospodina nad vojskama...“ (Jer 27,18). Jer od proroka se očekuje da bude Božji glasnogovornik među narodom, tako da on bude posrednik za njihove potrebe pred Bogom. Zato je Samuel osjećao da je grijeh ne moliti za njegov narod: „A od mene neka je daleko da zgriješim Gospodinu prestajući moliti za vas“ (1 Sam 12,23).

Zagovor u Službi učenika Sv. Pavla

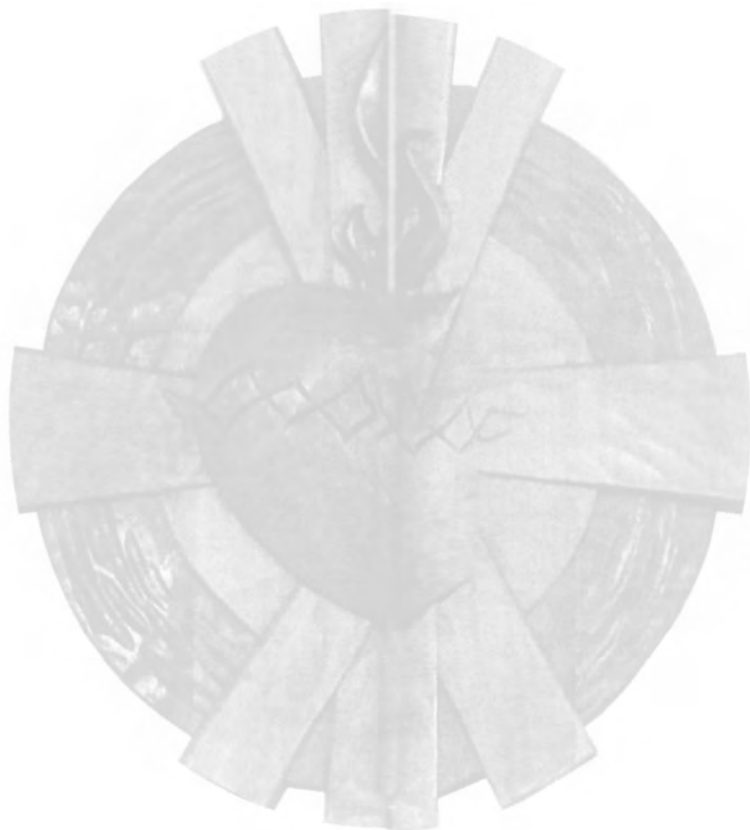
Sv. Pavao je shvatio ovu odgovornost jako dobro. Ono što je Sv. Pavao učinio kao apostol i u službi Riječi je bilo da posreduje za ljude za koje se on duhovno skrbio. „Povrh svega – moje svakodnevno salijetanje: briga za sve crkve. Tko je slabić, da ja nisam slabić? Tko se od drugoga navodi na grijeh, da ja ne izgaram?“ (2 Kor 11,28-29). Izgleda da je Pavao iskusio jednu vrstu „tereta“ radi njegove „duhovne tjeskobe“ za članove crkve koju je on ustanovio. Sv. Pavao je išao dalje govoreći kako je bio u boli kao majka u porođajnim bolovima sve dok Isus nije došao začetak koji se rodio. „djeco moja, koju ponovo s bolovima rađam dok se Krist ne oblikuje u vama...“ (Gal 4,19). Takav porod mu je omogućio da se stalno za njih zauzima: „Svaki put u svakoj svojoj molitvi rado molim za vas sve“ (Fil 1,4). Zahtijevala se molitva bez prestanka: „Zato i mi od onoga dana u koji smo to čuli ne prestajemo moliti za vas i prositi da vas Bog napuni potpunom spoznajom svoje volje sa svakovrsnom mudrosti i duhovnim razumjevanjem...“ (Kol 1,9-10).

Naš poziv

U Redemptoris Missio (Misija spasenja), Papa Ivan Pavao II je naglasio ulogu zagovora za učinkovitu evangelizaciju: „Molitvu treba da prati put misionarstva tako će navještaj Riječi biti učinkovit kroz Božiju milost“ (Br 78). Sv. Pavao nas opominje: da „molimo bez prestanka“ (1 Sol 5,17). „Sa svakovrsnom prošnjom i molitvom molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi, i k tome bdijte sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom za sve svete“ (Ef 6,18). Nekoliko ljudi su svjedočili o takvom „teretu“, i kako su osjetili hitnost i osudu koje su iskusili u molitvi za spas duša, i za uspostavljanje zajedništva u grupi razdjeljenog naroda ili u donošenju ponovne vjere na nekom određenom mjestu. Postoje ljudi koji se probude u sitnim satima ujutro da mole zagovor za ljude, mjesta i situacije.

Naš odgovor

Povijest Crkve je napunjena sa primjerima muškaraca i žena, proglašanih svetaca i drugih, koji su zagovarali za svoje prijatelje i koji su unijeli mnogo blagoslova u naš svijet. Glavno pitanje je: Da li smo uvjereni u mnogo obećanja koja je Bog dao za učinkovitu molitvu“ „Zazovi me, i odazvat ću ti se i objavit ću ti velike i nedokučive tajne o kojima ništa ne znaš“(Jer 33,3). Jer On „...prema snazi što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti“(Ef 3,20). Imamo ovo uvjerenje od Isusa: „Sve što s vjerom zamolite dobit ćete“(Mt 21,22) Sv. Pavao također ulijeva pouzdanje u zagovornika „Dakle, pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nademo milost za pravodobnu pomoć.“(Heb 4,16). Konj se treba upregnuti ispred kočije. Zato zagovor treba da bude upaljač i prvi pokretač za sve naše nakane!

UČENJE NA VLASTITIM POGREŠKAMA

Charles Whitehead

Kad pogledam unatrag, vidim sve one čudesne stvari koje je Gospodin učinio preko Karizmatske obnove. Svjestan sam da su mnogi od nas očekivali i više. Naviještali smo milost Obnove po kojoj bi bilo očigledno da je svatko žedno prihvaća, upravo onako kao što smo je i mi prihvatili, ali to se nije dogodilo. Ponekad Bog ne djeluje kada mi sa sigurnošću očekujemo da će djelovati. Nekoliko puta smo napravili pogreške i u vjeri uradili stvari koje su nam već na samom početku izgledale pogrešne. Istina je da smo napravili mnoge pogreške i većina od nas su doživjeli i razočaranja. Kako smo izašli na kraj s tim? Kako možemo biti sigurni da od sebe nismo napravili zarobljenike zbog vlastitog osjećaja krivnje zbog učinjenih propusta u prošlosti, zbog nedostatka hrabrosti i pouzdanja da poduzmemo nove korake u slučaju da ponovno pogriješimo? Može li obnova i novi život riješiti naše propuste?

Neispunjena očekivanja

Nedavno sam slušao dobro poznatu voditeljicu kako govori o tomu što je gledala dok je putovala svijetom. Da, dogodile su se mnoge divne stvari zbog kojih je bila zahvalna, ali mnogi kršćani su proživljavali teška vremena dok su se suočavali sa stvarima za koje su mislili da Bog želi da im se dogode, umjesto onih koje se nisu dogodile. Dok je ona govorila ja sam prepoznao neispunjena očekivanja, razočaranje, pogrešnosti, obeshrabrenosti u svome vlastitom životu. Pomislio sam na vrijeme kada sam toliko mnogo vjerovao a tako malo vidio. Sjetio sam se vremena kušnji i iskušenja - koja su često za posljedicu imala slabost i pogrešku. Pitao sam se zar je grijeh pasti? Mislio sam na ljude u koje sam se i sam pouzdavao, ali koji su se nakon svega opredijelili da budu samo ljudi i ništa više. Prisjetio sam se svih svojih nada koje su u meni rasle, a onda su se slomile i nestale. Mnogi od nas se vjerojatno mogu identificirati sa dvojicom apostola koji razgovaraju s Isusom na putu za Emaus: "A mi se nadasmo da je on onaj ..." (Lk 24, 21). Ali, u stvarnosti naše nade često ostanu neostvarene. Zašto, pitao sam se? Sjetio sam se 1 Pt 1, 3-4: "Neka bude hvaljen Bog, Otac našega Gospodina Isusa Krista, koji nas po svome velikom milosrđu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih ponovo rodi za živu nadu, za neprolaznu, neokaljanu, neuvelu baštinu koja vam stoji sačuvana u nebesima". Kako ćemo mi to naslijediti? Po svojoj vjeri (5. redak). Stoga, ako ću i ja to naslijediti po vjeri, ja moram proći i kroz svoje pogreške s Vjerom u nepogrješivoga Boga.

Malovjerni, zašto ste posumnjali?

Petar je bio čovjek vjernik, ali i on je također znao pogriješiti. Sjetio sam se razgovora između Isusa i Petra dok je on sav iznenađen hodao po vodi (Mt 14, 22-33) Znamo da je bilo teško more i puhao je jak olujni vjetar dok je Isus išao prema lađi, hodajući po vodi. "Gospodine, ako si to ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi." U ovim okolnostima Petrov zahtjev je ishitren, ali odvažan. Odgovor je jednostavan: "Dodi." Pouzdajući se u njegovu riječ, Petar relativno sigurno korača prema lađi po uzburkanome moru. Shvatio je da doista i radi ono što mu je Isus zapovjedio. Ali, pošto osjeća snagu vjetra i shvaća nemogućnost svega toga, on počinje tonuti. "Gospodine, spasi me!" I njegov Gospodin još jednom pruža ruke prema njemu, pomažući mu da se popne na lađu. Jedini komentar koji Isus čini jeste jedna blaga, gotovo smiješna, kritika: "Malovjerni, zašto si posumnjao?" Ja znam što je Isus htio reći, ali zar Petar nije već svojim iskorakom na uzburkanom more iskazao svoju vjeru? Kako sam ja shvatio ovu scenu?

Sigurno je i pasti

Ja trebam naučiti lekciju koju je i Petar naučio. Može se biti poslušan Gospodinu kada on od mene traži da uradim stvari koje su ljudskom rodu nemoguće. I može se sa sigurnošću i pasti - onoliko dugo koliko se s pouzdanjem okrećem Gospodinu moleći ga da me izbavi. "Gospodine, spasi me!" to je vapaj čovjeka koji tone. Nakon što je Isus ispružio ruku i pridržao ga, Petar je naučio da njegova slabost ne utječe na Gospodnju ljubav i brigu za njega. Sigurno je ponekada i pasti zato što je sigurno potpuno se pouzdati u Boga koji nas ljubi dubokom i osobnom ljubavlju. Ja se ne trebam ispričavati za sve moje padove i slabosti. Trebam se pokajati i promijeniti. Ali, iznad svega moram se okrenuti potpunoj vjeri, neprestano se pouzdavati u Boga. To je upravo ono što je i Isus pokazao Petru. Najvažnija stvar nije da provedemo sate analizirajući razloge koji su me doveli do pogreške. Ono što moram uraditi jeste ponovno čvrsto prikovati svoj pogled na Gospodina i s povjerenjem i pouzdanjem odgovoriti na njegovu sljedeću zapovijed. Razlog zbog kojega padam je obično u mome slabom pouzdanju u Boga - ne u nedostatku napora ili predanosti ili odvažnosti. Nikada se ne smijem bojati pogrešaka. To me neće povrijediti ako dopustim Bogu da vlada. To je lekcija koju je Nehemija već naučio kada se suočio sa sličnim nemogućim zadatkom oko izgradnje zidova oko Jeruzalema. On se pouzdao u Boga - ne u sebe samoga niti u svoju mudrost ili sposobnost.

Pogreške vode do ispunjenja

Ako želim služiti Bogu moram naučiti da se svi moji resursi nalaze u Njemu. Sam po sebi ja ne mogu učiniti ništa. To je početak novoga života. Isus je to ovako formulirao: "Ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi velik rod." (Iv 12, 24). Pavao to izražava na drugi način: "S Kristom sam razapet. Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist. A što sada živim u tijelu, u vjeri živim u Sina Božjega koji me ljubio i predao samoga sebe za mene." (Gal 2, 19-20) Božja milost i snaga mogu u meni učinkovitije početi djelovati kada se prestanem pouzdavati u svoju vlastitu prikladnost i samodostatnost i kada shvatim da se moram okrenuti Njemu jedinomu. Petar je sasvim upoznao ovaj teški put kroz pogrešku kada je zaniijekao Gospodina iako Ga je dobro poznao. Ali uskrsli Isus se ukazao svome slomljenom učeniku: (Lk 24, 13). Nama nisu poznate riječi koje su tada izgovorene, samo da je Petar otkrio da ga Isus još uvijek ljubi i da mu je oprošteno. Nekoliko dana kasnije, Isus će javno potvrditi svoje pouzdanje u njega, "Pasi ovce moje." Što se tiče Isusa, ništa nije podsjećalo na Petrov propust - samo nježno insistiranje na javnom izražavanju njegove predanosti. Kada je Bog s nama ništa nam više nije potrebno, jer On nam je dovoljan. Kao i Petar, većina nas ovu istinu nauči na težak način. Mi također moramo naučiti kako drugima dokazati da je sigurno nekada i pasti. Mi moramo na njihove propuste odgovoriti isto onako kako Isus odgovara na naše. Pogreške nas ne diskvalificiraju i ne udaljavaju od Božje službe. Naprotiv, to je često vrlo važan korak u ostvarenju vizije koju nam je On dao.

Snaga Duha Svetoga

Petru je bila potrebna jedna vrlo velika stvar - snaga Duha Svetoga. Njegova nova vjera kojom se pouzdavao u svoga Gospodina bila je stijena na kojoj će Isus izgraditi svoju crkvu. Vjera je nadvladala pogrešku i slabost - dvije stvari koje mnogi od nas dobro poznajemo. Pedesetnica bi sada upotpunila stvaranje novoga Petra. To isto vrijedi i za nas. Kada smo u bliskom odnosu s Gospodinom, svjesni svojih slabosti, ali ispunjeni njegovim Duhom Svetim i kada ovisimo samo o njegovoj snazi, naš život će također biti obilježen prisustvom i snagom živoga Boga. I pored pogrešaka može nastupiti novi život vjere, možemo živjeti u snazi Duha Svetoga. Ali najprije se moramo osloboditi svih onih pogrešaka iz prošlosti. I tek tada se možemo uputiti prema novim zadacima.

Voditeljeva vizija

José H. Prado Flores

Sadržaj predavanja:

- Vidi dalje od ostalih
- Ne gleda unatrag
- Naviješta radosnu vijest
- Svjedoči svoju viziju pred drugima
- Vidi što je najvažnije: definiranje cilja
- Ohrabruje i motivira svaku osobu
- Pronalazi zdravu strategiju za postizanje cilja

Najodlučniji element koji potvrđuje i označava bit istinskog voditelja jest njegova vizija. Da bismo pokazali što vizija znači, možemo uzeti primjer mornara koji gleda s glavnog broskog jarbola i pružajući ruku prema horizontu poziva posadu uzbuđeno vičući: "Kopno na vidiku". On vidi ono što drugi ne mogu vidjeti i sve ohrabruje da dosegnu cilj.

1. Vidi dalje od ostalih

Voditelj ima visoko-frekventni radar da procijeni stvarnost i sposobnost da sanja i ono što je nezamislivo. On može vidjeti ono što još nitko nije otkrio. Ovo ga stavlja iznad običnih ljudi, on zna kako oblikovati stvari i predvidjeti okolnosti. On razlikuje ono što je bitno od onoga što je drugorazredno. On je sposoban stvoriti sveopći osjećaj za informacije. On ima razvijen sustav za sagledavanje stvarnosti. On ima ljestvicu vrijednosti. Jednom riječju, on je jedan od ljudskoga roda koji ne priznaje osrednjost. Šaul, iz Benjaminova plemena se isticao visinom između svih ostalih (1 Sam 10, 23). To je bilo zato jer je mogao vidjeti mnogo dalje nego bilo tko drugi. To je bilo zato jer je bio sposoban pronaći nove načine i ići novim putovima u uspostavljanju novoga razdoblja izraelskog kraljevstva. Pavao, koji je također bio iz Benjaminova roda, na svom putu u Damask, imao je viziju u kojoj je čuo ono što još nitko nije: njegovi prijatelji "čuli su doduše glas, ali ne vidješe nikoga" (Dj 9, 7) Samo je Pavao mogao vidjeti ono što drugi nisu zamijetili. Sve nam ovo služi za isticanje jedne bitne činjenice. Pavao je zamijetio ono što drugi nisu vidjeli.

2. Ne gleda unatrag

Mornara ne zanima gledati unatrag, da vidi brazdu koju brod ostavlja za sobom u oceanu. Jedanput kada je napustio obalu, on je podignuo

sidra, koja su ga mentalno vezala da napusti svoje zamisli i nade, da leti prema novom odredištu koje ga očekuje. Za voditelja koji ima viziju, prošlost je samo učitelj koji mu pokazuje kako gledati u budućnost, koristeći iskustvo koje ima.

Pavao, kao i svaki voditelj, nije gledao unatrag. On je uvijek gledao naprijed. "Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio. Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem." (Fil 3, 13).

3. Naviješta radosnu vijest

Služba mornara koji se penje na jarbol jeste naviještati radosne vijesti. Njegova obveza nije zastrašujuće vikati uplašenoj posadi: "Oluja". Njegova glavna odgovornost jeste navijestiti da se približavaju svome cilju. Vodeća zamisao ne bi trebala zvučati kao alarm kada ponestane snage. Bolje bi bilo da se sve razjasni! On traži i pronalazi rješenja. Pavao ne samo da je savršeno rješavao sofizme (2 Kor 10, 4) ili predviđao probleme (Dj 27, 10), nego je on i naviještao Radosnu Vijest: "Ondje su navješćivali evanđelje." (Dj 14, 7).

4. On svoju viziju dijeli s drugima: omogućava i drugima vidjeti ono što je on vidio

U trenutku kada mornar potvrđuje da je kopno blizu, svi mu vjeruju i penju se na palubu kako bi se uvjerali da će uskoro vidjeti vrhunce planine. Voditelj je dostojan da mu se vjeruje. Ako on to kaže, ostali znaju da za to postoji razlog, nepoznata činjenica ili iznenađenje koje će potvrditi njegov navještaj. Voditelj je prvi koji vjeruje u ono što naviješta. Njegovo srce jače kuca prije nego što i srca drugih počnu snažnije udarati. On živi ono u što vjeruje. Biti istinski voditelj, nije dovoljno imati viziju ili vidjeti ono što drugi ne vide, nego omogućiti i drugima da vide ono što je on već vidio. Voditelj nije onaj voditelj koji zasljepljuje čovjeka. Njegova misija je omogućiti ljudima da bliže vide ono što je on vidio s određene udaljenosti. Isus je Pavlu jasno izložio ovu misiju, kada je rekao: "Šaljem te da im otvoriš oči" (Dj 26, 17-18).

5. Vidi ono što je najvažnije: definiranje cilja

Mornar s ispruženom rukom i jasnim glasom potvrđuje da je moguće dosegnuti cilj. Što je voditelj sposobniji odrediti cilj, to će bolje omogućiti ljudima da dosegnu viziju. Kada je on neodređen, slabo usredotočen i rezultat je zbunjujući. Pavao je jedan od onih ljudi koji je imao unutarnji kompas. Njegovi ciljevi bili su jasni, s njima se nije moglo pogađati.

"Jer ne posla me Krist krstiti nego naviještati Evandjelje. Jao meni ako Evandjelje ne navješćujem." (1 Kor 1, 17; 9, 16) Srž njegove poruke nije kompliciran, to je Evandjelje milosti (Dj 20, 24), koje nam želi reći da je spasenje besplatno.

6. Potiče i motivira svaku osobu

Mornar, kao svaki voditelj, ima zarazan entuzijazam i zahvaća svakoga. On je kao električni generator na koji svatko može napuniti svoje baterije. Njegov dar je da svakome može dati najbolje od sebe. To je privlačnost voditelja.

U sred oluje, kada se danima ne pojavljuju ni sunce ni zvijezde svi gube nadu spasenja – to je bilo i kada je Pavao pokazao svoju osobinu voditelja. "(Pavao kaže) Sada vas pak opominjem: razvedrite se. Stoga vas molim založite nešto jer to je za vaš spas. Ta nikome od vas ni vlas s glave neće propasti. ... Svi se razvedre ..." (Dj 27, 20; 36). Kada voditelj predstavlja cilj, on tada ne samo da motivira, nego također i motivira ljude da samostalno krenu naprijed. Ovo se čudo otkriva kada je voditelj sposoban otkriti zašto su se neke stvari dogodile. Ljudi nisu strojevi koji rade kao roboti. Treba ih motivirati i ta motivacija treba biti u njima samima. Voditelj zna kako svojim vlastitim znanjem davati savjete svakoj glinenoj posudi. On zna da je to veliko blago koje je pronašao. (2 Kor 4, 7). Kada je cilj jasan i određen, motivacija bi trebala biti izvanredna. To je katalizator koji bi trebao aktivirati snage do maksimuma i pomoći ljudima da dosegnu svoj osobni vrhunac.

7. Pronalazi zajedničku strategiju za ostvarivanje cilja

Vidljivi cilj je motor koji proizvodi strategiju, veze s kormilom su izgubljene, kapetan preuzima kontrolu nad brodom, jedra su savijena i sidro je bačeno u more. Kapetan ne treba samo jednom pridržati kormilo u svojim rukama, nego on sinkronizira sve aktivnosti (sinergija), tako da sve može glatko proći sa samo jednim ciljem: uspješno brod dovesti.

Dobar voditelj nije onaj koji svakoga drugoga pokreće, nego onaj koji svojim ponašanjem čini da se svatko pokrene, kao što je Pavao uradio u zatvoru: "ta većina braće, ohrabrena mojim okovima, još se više usuđuje neustrašivo zboriti Riječ" (Fil 1, 11, 14).

Voditelj je onaj koji uspostavlja strategiju radi postizanja konačnog cilja, potičući sve snage da se kreću k istoj točki. Njegovi snovi kristaliziraju se u planove i strukture koji omogućavaju postizanje cilja. Sanjar bez strukture je samo "putujući Don Kihot" koji se bori protiv vjetrenjača

i ide tamo kuda ga vodi glupavi debeljko (Sančo Pansa) Vizija nas vodi u akciju, a akcija zavisi od vizije.

Pavao od početka nije sve dobro razumio. Ni on nije počeo savršeno raditi stvari. Ako svi voditelji izgledaju kao da imaju i doista imaju moralni autoritet da im se vjeruje i da će biti prihvaćeni, kršćanski voditelj ima drugi razlog i drugačije sredstvo kojim potiče druge da ga slijede: "Nasljedovatelji moji budite, kao što sam i ja Kristov." (1 Kor 11, 1).

I on dakle slijedi još nekoga, Voditelja svih voditelja, Glavnog Pastira (1 Pt 5, 4), tako da ljudi ne slijede njega nego Onoga koga on slijedi.

Pitanja za raspravu:

- Navedite po važnosti karakteristike koje su predstavljene, i recite zašto?
- Koje od ovih karakteristika su najpotrebnije u vašoj skupini / zajednici?
- Koja od ovih karakteristika najviše nedostaje vašoj zajednici?

EUROPSKA KATOLIČKA KARIZMATSKA OBNOVA – INFORMACIJA (Eucril)

IZDANJE 211 18. kolovoz 2008. godine

U ovom izdanju: Na Europskoj konferenciji ICCRS-a u Varšavi, u rujnu 2007. godine, Charles Whitehead iz Engleske podnio je sljedeće kratko predavanje o vođenju s vizijom. Na kraju se nalazi šest pitanja na koja trebate odgovoriti nakon osobnoga razmatranja.

VOĐENJE S VIZIJOM

Charles Whitehead

Vodstvo je sposobnost da povedete skupinu ljudi od točke A do točke B.

Ako idete naprijed, okrenete se oko sebe i otkrijete ljude koji vas slijede, vi ste voditelj.

Duhovno vodstvo se ne odnosi na stvaranje vlastite pozicije.

1. Ono se odnosi na mijenjanje života drugih ljudi.
2. Ono se sastoji u pomaganju drugim ljudima da postanu SVE ONO na što ih Bog poziva da budu.

Duhovno vodstvo nije samo ukazivanje na velike stvari i poticanje drugih ljudi da žive po njima. Ne – ono zahtijeva intimni odnos s Isusom i dragovoljnu odluku da sijedimo Njegov primjer kroz služenje drugoj osobi koju Bog donosi pred nas.

Ako vodstvo želi biti učinkovito, ono mora imati viziju (objavu). Mnoge župe imaju jako puno aktivnosti, ali vrlo malo ih ima jasnu viziju. Izr 29, 18 nas podsjećaju da se narod bez objave razuzda.

Što je vizija?

- Nešto što možete vidjeti.
- Ona je vidljiva vizionaru.
- Bog nas je stvorio da nas potiču stvari koje vidimo.

Duhovna vizija sadrži:

- Božje otkrivenje
- Uputu koju trebamo izvršiti
- Planove koje trebamo slijediti
- Ciljeve na putu (kojim hodimo, op. prev.)
- Božansku snagu, pomazanje, koje tu viziju čini mogućom (ostvarivom)

Vizija će nas potaknuti:

1. na djelovanje
2. na komunikaciju
3. na zajednički rad

Opasnost

Ali, postoji i jedna opasnost:

- Većina ovih stvari mogu biti također i čisto ljudske naravi
- Svi mi imamo svoje ideje Što je to onda drugačije kod duhovne vizije?
- Ona je riječ Božja, Božansko otkrivenje (objava)

Hab 2, 2-3:

Tada Jahve odgovori i reče: "Zapiši viđenje, ureži ga na pločice, da ga čitač lako čita." Jer ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ispunjenju teži, ne vara; ako stiže polako, čekaj, jer odista će doći i neće zakasniti!

Hab 2, 2-3:

Gospodin je rekao da zapišemo objavu kako bi je narod koji je pročitao mogao slijediti. Vizija je za točno određeno vrijeme. Štoviše, i ako dolazi sporo, trebamo čekati na nju jer će se sigurno ispuniti.

Duhovna vizija sadrži božansko otkrivenje – nešto što je bilo skriveno, ali je sada izašlo na svjetlost.

To je obično ZADATAK, NALOG, npr.

- Noi – napravi arku
- Abrahamu – idi u drugu zemlju
- Gideonu – i njegovoj vojsci

Mi čujemo glas Božji i ...

1. on mijenja naše živote
2. vidimo svoje poslanje, svoj poziv
3. dajemo svoj život za to

SLUŠAJ – ČUJ – VIDI SVOJU VIZIJU

Kao rezultat – događaju se velike stvari i ljudi se preobražavaju. Vizija je ključ za sve:

- ako dobijemo pravu viziju, uspjjet ćemo
- ako dobijemo krivu viziju, nećemo uspjjeti

Vizija je Riječ Božja u srcu vjernika. Ona može doći na različite načine:

- Nije važno kako ona dolazi.
- Važno je ono što se izgovori.
- Moramo je provjeravati.
- A zatim je moramo poslušati.

Habakuk je bio otvoren da čuje i izvrši sve ono što je Bog želio, ne ono što je on želio

(Isus je naš Gospodar i Gospodin, zar ne?)

ISPUNJENJE VIZIJE

Ne možemo pretpostaviti da će se ono što Bog kaže dogoditi odmah.

Do ispunjenja vizije može proći mnogo godina, ali vrijeme koje prolazi ne znači protraćene godine (ili da je vizija bila netočna).

Vizija je komadić vječnosti, zato vrijeme i nije najvažnije.

Zato je vizija uvijek proročka, ona nam govori o nečemu što još ne postoji.

ALI sam jezik je čini da ona zvuči kao da već postoji, npr. Bog je rekao Abrahamu: "Ocem mnoštva naroda ja te postavljam" (Post 17, 5; Rim 4, 17):

- Voditelji moraju biti vizionari.
- Vizija mora upravljati s nama!

CRKVA

Kada je u Otkrivenju sagrađena Crkva, sagrađena je nepobjediva "Ni vrata paklena neće je nadvladati!"

Otkrivenje je snažno, moćno:

- Ono može pokrenuti Crkvu
- Ono može izvući Crkvu izvan svjetovnosti, ljudskog obzira, kompromisa, negativnosti, sekularizma i iz poraza u pobjedu.

Naša Crkva ima viziju.

VODITELJI

Voditelji moraju imati viziju:

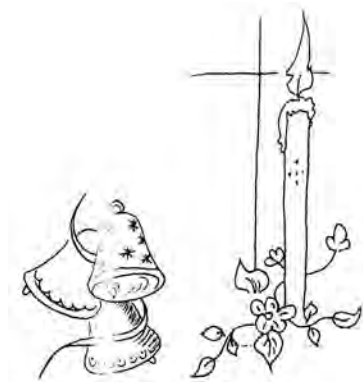
- Primit ćemo je na koljenima.
- Mi smo KATALIZATORI.
- Vizija sadrži silu (snagu, moć).

Pitanja za nas voditelje:

1. Imam li ja viziju?
2. Što je (kakva je, op. prev.) tvoja vizija?
3. Jesi li je zapisao?
4. Jesi li je objavio, drugima priopćio?
5. Jesu li je ljudi oko tebe razumjeli i prihvatili?
6. Da li zajedno radite na njezinom ostvarenju?

Vizija je Božja – On ju je tebi povjerio. On računa s tobom.

Budi vjeran svojoj viziji!

Moćni alati za evangelizaciju

Bob Canton

Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!" "I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta. (Mt 28, 18-20). Učenici su pošli, kako im je Isus zapovjedio i naviještali su Radosnu vijest, a pratili su ih znakovi i čudesa – i svijet više nikada nije bio isti.

Po krepostima našega krštenja, i kao članovi mističnoga tijela Kristova, i nas Gospodin poziva da širimo evanđelje svima oko nas. Drugi vatikanski koncil u Dekretu o apostolatu laika, 2., ističe: "Apostolat Crkve, a time i svakoga njezinog člana, prvenstveno ima za cilj, riječju i djelom, naviještati Kristovu poruku Svijetu i priopćavati mu Kristovu milost.

Zašto bi trebali evangelizirati?

Nacionalna konferencija katoličkih biskupa (NKKB) u SAD-u navodi sljedeće odgovore na pitanje, kako je navedeno u knjizi "Idite i poučavajte":

1. Mi moramo evangelizirati zato što nam je Gospodin Isus zapovjedio da tako radimo.
2. Mi moramo evangelizirati zato što se ljudi moraju privesti spasenju koje Isus Gospodin nudi u i kroz Crkvu.
3. Isus nam je zapovjedio da evangeliziramo kako bi donijeli prosvjetljenje i izvukli ljude iz grijeha.
4. Gospodin nam je predao poruku koja je jedinstvena. Poznavanje Krista Isusa i pripadnost njegovoj Crkvi nije isto kao pripadnost bilo čemu drugomu i pripadnost nekoj drugoj zajednici.
5. Mi moramo evangelizirati kako bismo pokazali ljubav prema svakoj osobi, bez obzira na njezinu životnu situaciju, jezik, tjelesno, mentalno ili društveno stanje. Zato što smo iskusili ljubav Kristovu, mi želimo to i svjedočiti.

Moćni alati za evangelizaciju

Kako bismo posao što bolje obavili, Gospodin nas je opremio temeljnim i snažnim alatima, do kojih možemo vrlo lako doći. Ovaj popis ni u kojem slučaju nije potpun, ali ja vjerujem da su to potrebni elementi u evangelizacijskom djelovanju. To su:

1. Prisutnost Duha Svetoga,
2. Zagovor Marije, majke Božje i majke mističnoga tijela Kristovog,
3. Korištenje karizmatičkih darova Duha Svetoga i
4. Molitva

1. Prisutnost Duha Svetoga

Prije uzašašća na nebo, Isus je rekao svojim učenicima: "Nego, primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje." (Dj 1, 8). Na Duhove, kada su učenici primili izlivanje Duha Svetoga, oni su primili silu, istu silu koja je Isusa uskrsnula od mrtvih. Upravo zbog toga, oni su se preobrazili u neustrašive i moćne evangelizatore. Krštenje Duha Svetoga osposobilo ih je da kroče u duhovno kraljevstvo, tamo gdje ih vodi Duh Sveti, tamo gdje ih Duh Sveti nadzire, ispunjeni i vođeni Duhom Svetim. Bili su sposobni činiti Isusova djela kao što je vraćanje u život mrtvih, vraćanje vida slijepima, hromi su hodali, gluhi su čuli, a oslobođali su one koje je bio opsjeo đavao. U Iv 14, 12 Isus kaže: "(Amen, Amen) Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; da veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu." U svojoj enciklici Evangelii Nuntiandi, papa Pavao VI ističe da "evangelizaciju nikada nećemo moći obaviti bez djelovanja Duha Svetoga". On dalje ističe: "Duh Sveti je onaj koji, danas, baš kao i u početku stvaranja Crkve, djeluje u svakom evangelizatoru koji dopusti da ga On zahvati i vodi. Duh Sveti mu na usne stavlja riječi koje on u sebi sam ne bi mogao pronaći. U isto vrijeme, Duh Sveti unaprijed dušu slušatelja čini spremnom i otvorenom za primanje Radosne vijesti i naviještanje Kraljevstva Božjega." (EN 75)

Zazivajući Duha Svetoga da nas osnaži, postat ćemo učinkoviti osvajači duša za Božje Kraljevstvo. To bi trebao biti prioritet svakoga kršćanina.

2. Zagovor Marije, majke Božje i majke Mističnoga Tijela Kristovoga

Marija, posrednica svih milosti, zaručnica Duha Svetoga, evangelizator je parexcellence. U KKC, 973, nalazimo ove riječi: "Izgovarajući svoj "da" pri Navještenju i dajući pristanak na otajstvo Utjelovljenja, Marija već surađuje u čitavom djelu koje će njezin Sin izvršiti. Ona je svugdje Majka gdje je on Spasitelj i Glava otajstvenog Tijela." Njezino "da" Gospodinu i njezina vjera i pouzdanje u njega, načinili su od nje model evangelizatora. Kada im je nestalo vina tijekom svadbe u Kani, Marija je rekla poslužiteljima "učinite sve što vam kaže" (Iv 2, 3). Da bismo i mi postali snažni navjestitelji evanđelja, i mi bismo

si trebali staviti na srce njezine upute, da budemo poslušni Isusu, vršeći sve što nam on kaže da uradimo. Za nas je, također, mudro da zazivamo njezin zagovor za nas, da ostvarimo zadaće koje nam je Gospodin povjerio. Nakon svega, ona je i naša "majka", ona je "puna milosti". KKC 968 ističe: Njezina uloga, međutim, u odnosu prema Crkvi i cijelom čovječanstvu seže još dalje. "Na sasvim je osobit način sudjelovala u Spasiteljevu djelu poslušnošću, vjerom, ufanjem i žarkom ljubavlju, da obnovi vrhunaravni život duša. Radi toga nam je postala Majkom u redu milosti".

3. Karizmatički darovi Duha Svetoga

Sveti Pavao opisuje sljedeće karizmatičke darove, kako se spominju u 1 Kor 12, 8-10: riječ mudrosti, riječ spoznanja, vjera, ozdravljenje, čudesa, proroštvo, razlučivanje duhova, jezici i tumačenje jezika. Ovi su darovi potrebni sastojci za snažnu i učinkovitu evangelizaciju: KKC 798 ističe da su "karizme posebne milosti" kojima Duh Sveti vjernike čini sposobnima i spremnima da prime razne poslove i službe korisne za obnovu i izgradnju Crkve." Karizme nisu samo "prirodne sposobnosti" nego i darovi koje Duh Sveti daje svakoj osobi kako on želi. Postoje i drugi popisi darova koji se spominju u Ef 4, Rim 12 i 1 Pt 4. Sigurno, karizme su duhovni darovi koji očituju Božju transcendentnost. Ne tako davno, imao sam tu povlasticu da vodim "Healing Crusades" u Tajlandu i Malaziji. Bile su jako vidljive manifestacije darova Duha Svetoga kao što su riječ spoznanja, proroštvo, ozdravljenja, čudesa, jezici i riječ mudrosti. Neki su ljudi ustali iz invalidskih kolica, gluhi su mogli čuti, tumori i nenormalne izrasline su nestajali, slijepima se vraćao vid, a događala su se i druga ozdravljenja: emocionalna i duhovna ozdravljenja i ozdravljenja međuljudskih odnosa. Kasnije su nam pristupili neki nekršćani i zamolili nas da ih krstimo u rimokatolike, jer su bili svjedoci Isusove moći i njegove prisutnosti među njima. Povjerovali su u propovijed da je Isus istinski Bog i istinski čovjek koji je umro za naše grijehе, koji je uskrsnuo od mrtvih i koji sada sjedi s desne Boga. Povjerovali su da je Isus ozdravitelj koji i dan danas ozdravlja. Isus u Iv 14, 11 kaže: "Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte."

Ovi duhovni darovi nisu primjenljivi samo tijekom Healing Crusade ili službi ozdravljanja ili tijekom molitvenih susreta, nego se oni, također, mogu koristiti i u trgovini, na radnom mjestu, kod kuće ili na bilo kojem mjestu na kojem ljudi međusobno kontaktiraju. Dokument Drugoga vaticanskog koncila – Dekret o apostolatu laika 3, iznosi: "Nakon primanja ovih karizmi, štoviše i onih najobičajnijih, svaki vjernik ima pravo i obvezu

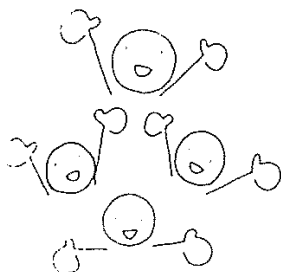
vježbati ih u Crkvi i u svijetu, na dobrobit ljudi i za razvijanje Crkve: to je vježbanje (practiciranje) slobode Duha Svetoga koji "puše kud hoće".

4. Molitva

Što je molitva? Molitva je, prema KKC, uzdizanje uma i srca k Bogu ili traženje dobrih stvari od Boga. Molitva je ključ koji otvara vrata Božje moći. U Mt 7, 8-11, Isus kaže: "Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu koji kuca otvorit će se." "I zazovi me u dan tjeskobe: oslobodit ću te, a ti ćeš me slaviti." (Ps 50, 15).

Jedno od najsnažnijih oružja koje koristimo za evangelizaciju je molitva. Molitva može srušiti sile zla. Ona je sredstvo za ostvarivanje pobjedonosnog kršćanskog života. "Al' onima što se u Jahvu uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne umaraju se." (Iz 40, 31)

Ne bismo trebali molitve usmjeravati samo ka Gospodinu niti samo za svoje osobne potrebe. Trebamo se moliti i za one koji ne poznaju Gospodina. sv. Pavao, u Ef 6, 18-19, piše: "Svakovrsnom se molitvom molite i prošnjom u svakoj prigodi u Duhu molite. Poradi toga i bdijte sa svom ustrajnošću i molitvom za sve svete, i za me, da mi se otvore usta i dade riječ hrabro obznani ti otajstvo evanđelja." Nikada neću zaboraviti iskustvo koje sam imao jednoga dana kada sam davao intervju u jednoj emisiji na kršćanskoj TV u San Francisco Bay. Tema intervju bila je služba ozdravljenja i izbavljenja. Voditelj me je zamolio da molim uživo za gledatelje. Bez ustručavanja sam molio u jezicima i zazvao sam Duha Svetoga da očituje svoju prisutnost. Zatim sam počeo primati riječi spoznanja o ozdravljenjima i proroštva za određene pojedince koji su gledali tu emisiju. Također sam iskoristio tu prigodu i molio sam za krštenje u Duhu Svetomu. U završnom dijelu te emisije, mnogi gledatelji su nazvali tu TV postaju kako bi nas izvijestili o ozdravljenjima koja su doživjeli i kako bi potvrdili dana proroštva.

Ispunilo se vrijeme za Aziju i Oceaniju

Cyril John

Član sam ICCRS-ovog vijeća od lipnja 2006. godine. Dok sam sjedio otraga i razmišljao o Crkvi i Obnovi u Aziji i Oceaniji, zahvatila me je strahovita svijest da se "ispunilo vrijeme", "Kairos" za moju regiju. Grčka riječ "Kairos" označava "pravi ili prigodni trenutak u kojem se događa nešto posebno". Što više nastojim analizirati događanja iz prošlosti, stvari koje se okolo događaju i povećani progon Crkve, moje uvjerenje raste sve snažnije i snažnije. Želio bih vam ukratko posvjedočiti o nekim razmišljanjima koja su me dovela do ovog uvjerenja.

KKO u proteklim godinama

Obnova je na područje Azije i Oceanije stigla 1969. godine. Gledajući u prošlost, shvaćam da je Obnova na ovom području, tijekom posljednja tri desetljeća, pokušavala i nastojala doći do zajedništva, bez nekog trajnijeg efekta. Neki od ovih pokušaja su bili: (i) Azijska konferencija voditelja, održana u Bangalore-u, u Indiji, od 8. do 12. studenog 1985. godine, gdje su sudjelovali voditelji iz 14 azijskih zemalja; (ii) Azijska konferencija za voditelje KKO, organizirana u Karachiju, Pakistan, od 9. do 13. srpnja 1992.

Zahvaljujući naporima Allana Panozza, nakon dugotrajne molitve i iščekivanja, formiran je ICCRS-ov pododbor za Aziju i Oceaniju, u prosincu 2006. godine, kada su se u Singapuru okupili ključni voditelji iz 14 zemalja. Mada ni jedna od 25 zemalja u Aziji i 16 zemalja u Oceaniji, nije imala nikakvog kontakta sa stvarnošću Obnove, ISAO je imao čudesno ogroman zadatak – doprijeti do ovih stvarnosti i povezati se s njima, i on se prihvatio tog poslanja sasvim ozbiljno. ISAO je preuzeo inicijativu organiziranja Prve konferencije voditelja KKO za Aziju i Oceaniju u Južnoj Džakarti, u Indoneziji, od 14. do 18. Rujna 2008. godine na kojoj je sudjelovalo 525 voditelja iz 21 zemlje. Bilo je to doista vrijeme novog buđenja za Obnovu u tom području. Na ovom okupljanju smo iskusili nevjerojatno prijateljstvo i jedinstvo. Mi, kao tijelo, osjetili smo da nam Gospodin govori: "Evo činim nešto novo; već nastaje, zar ne opažate?" (Iz 43, 18). Slučajno je Konferencija ISAO održana u Krakatau, u kongresnoj dvorani u hotelu Mercure, u Sjevernoj Džakarti, poznat po vulkanskom otočju u Indoneziji koji je u kolovozu 1883 izbacio prosječno 21 četvorni metar stijene, pepela i plavca i proizveo najbučniji zvuk za koji se u povijesti ikada čulo. Čuo se u Australiji, Filipinima, štoviše i u Mauritaniji, koja je udaljena više od 5.000 km. Nakon cunamija uslijedi-

la je eksplozija i njezin utjecaj se osjetio svud unaokolo. Na kraju Konferencije, imali smo nekoliko razloga za povjerovati da je to bila duhovna erupcija, cunami koji je imao veliki utjecaj na to područje, koji je vodio do Novog proljeća!

Najnovija događanja

Zaljev je bio regija u koju Obnova sa svojim skupinama nikada ranije nije dolazila, štoviše ni kao konferencija na nacionalnoj razini. Po prvi puta, 1.800 voditelja iz šest Otočnih zemalja – Bahrain, Kuwait, Oman, Equatar, Saudijska Arabija i UAE (Ujedinjeni Arapski Emirati) – okupilo se pod zastavom Zaljevske službe Katoličke Karizmatске obnove (ZSKKO) na konferenciji u Abu Dhabiju, od 8. do 9. prosinca 2008. godine. Tema prve konferencije zaljevskih voditelja KKO bila je: "Neka vatra siđe". Kroz neprekidnu potporu konferenciji, biskupija Abu Dhabija i Kuvajta (jedine dvije biskupije u Zaljevskoj regiji) čine sve što je moguće na jačanju i konsolidiranju Obnove. Biskup Kuvajta je službeno priznao Obnovu izradom i donošenjem Statuta za Kuvajtski nacionalni tim za služenje. Biskup Abu Dhabija je poduzeo inicijativu oko imenovanja Nacionalnih duhovnih upravitelja u svakoj zemlji Zaljeva pod njegovim vikarijatom i uspostavio Nacionalni pododbor koji pomaže u poticanju Obnove.

ICCRS-ova Međunarodna konferencija voditelja u lipnju 2009. godine je bila prva takva konferencija koja je održana izvan Italije, a odabrano mjesto bilo je Kkottongnae, Južna Koreja u Aziji. Ovo je bila još jedna prigoda za voditelje ove regije da se okupe u velikom broju kako bi još više surađivali s KKO na međunarodnoj razini. ISAO također planira četiri Regionalne konferencije koje bi se organizirale u razmaku od dvije godine, pored Obnove za svećenike i Obnove za poslovne ljude koje se planiraju održati u 2010. godini. U svemu ovome, Michelle Moran je preuzela vodstvo i osobno je poticala međusobno povezivanje Obnove u Regiji.

Mladi

Ierece Gilberto + Marcos Volcan

Najpoželjnija opcija za mlade je da oni neće biti samo nedjeljivi dio Katoličke karizmatске obnove nego cijele Katoličke Crkve i Isusa Krista. To je zbog toga što su mladi izvanredna snaga u društvu, Crkvi i naravno KKO-u u cijelom svijetu. Kada malo pogledamo mlade ljude, vidimo bljesak budućnosti Crkve; jer će današnji mladi u skoroj budućnosti postati svećenici, biskupi, katehisti, roditelji i profesionalci koji će voditi Crkvu, društvo i KKO. Crkva to isto prepoznaje tako da ne mogu ne predvidjeti ulaganje u razvoj mladih za evangelizaciju.

„...U stvari u mladima Crkva vidi svoj put prema budućnosti, prepoznajući u njima svoj odraz i svoj poziv prema toj blaženoj mladosti u kojemu ona stalno uživa što je učinak Kristovog Duha“ (Christifideles Laici, 46)

Mladost je stupanj života kada se susreće s velikim izazovima, problemima i nesigurnostima, ali isto tako i poglavlje u kojem se snovi, fizička snaga, odvažnost, hrabrost, velikodušnost, duh avanturizma, ljubav za preuzimanje rizika, idealizam, radost, otvorenost srca, interesiranje i otvorenost novim idejama žive intenzivnije. Mladi ljudi također traže i vole živjeti u grupama, imati slobodnog vremena, uključivati se u volonterski rad – dok u isto vrijeme pokazuju osjećaj za umjetničke i kulturne manifestacije, otvorenost prema bratstvu, prijateljstvu i velikodušnosti, a i veliku želju za izgradnjom boljeg i ljepšeg svijeta koji je u porastu. Postoji značajan udio mladih ljudi u KKO-u od kojih su neki uključeni u više službi i djeluju na nekoliko područja. Međutim, još uvijek ih je samo nekolicina kada u usporedbi s velikim brojem sudionika na događajima specifičnim za mlade.

Činjenica je da ovi mladi ljudi žele aktivnije sudjelovati u životu svojih zajednica, žele ponuditi mnoge prijedloge za poboljšanje i čine vrijedan doprinos iako ne nalaze uvijek mjesta za sve ovo. Također je činjenica i to da mnogima od njih nedostaje potrebna obuka i zrelost da se nose s određenim aktivnostima – ravnoteža se mora naći zajednički, tako da svi možemo obogatiti KKO i Crkvu. Zajedno s mnogo pozitivnih kvaliteta koje imaju mladi, a koje su već spomenute, također je važno uzeti u obzir opću populaciju mladih i to ne samo onih koji su uključeni u KKO.

Misija KKO-a je evangelizacija kroz krštenje u Duhu Svetom i neće biti završena sve dok i posljednja mlada osoba ne iskusi ovo krštenje.

Moramo imati viziju za trenutnu stvarnost mladih; kao što znamo ta vizija stvara snove koji uzrokuju poticaj, stvarajući djelo da bi se desile potrebite transformacije. U našem društvu danas postoji mnogo mladih ljudi kojima nedostaje vodstvo njihovih roditelja kod kuće, nedostaje im jako prijateljstvo i među njima možemo naći povećanu konzumaciju droge; smanjeno zanimanje za učenje, nerazumno i prekomjerno korištenje sredstava komunikacije, prekomjerna konzumacija, nedostatak prijenosa vrijednosti strane tradicijskih institucija kao što su obitelj i škole, nesređeni obiteljski odnosi, slabo obrazovanje; nedostatak granica u djetinjstvu i adolescenciji; oskudica, novi oblici kulturnih izražaja, proizvodi globalizacije, ograničen pristup sportu, rekreacijskim i kulturnim aktivnostima, depresija, nedostatak kršćanskog poticaja, individualizam, itd. Ovo je stvarnost i mi moramo nastojati spasiti vrijednosti koje smo prije spomenuli, a najvažnije od svega, plodove Duha Svetoga (Galaćanima 5,22-23), tako da oni postanu hrabre i odlučne vođe, poticani Duhom Svetim i odraz i spomen.

Pedesetnice u Crkvi i svijetu!

Moramo ulagati ogromne napore u ovome smjeru, bez gubljenja vremena. Već postoji generacija mladih ljudi u KKO-u koji podižu obitelji – obitelji Karizmatika koji moraju učiti kako živjeti svoj život u Duhu tako da se njihova djeca rode i odrastu u novoj kulturi, kulturi Pedesetnice. Možemo željeti spasiti ovu kulturu! Već 40 godina KKO doživljava i nada se prenijeti ovo iskustvo Pedesetnice. Danas imamo zrelu mladež koja je upoznala Isusa u ranim godinama i od njih će – ako čvrsto nastojimo u ovome pravcu – nove generacije KKO-a imati djecu koja će pripadati autentičnim karizmatiskim obiteljima od začeća, koji će živjeti živuću vjeru, omogućavajući nam da izgradimo novu civilizaciju, „Civilizaciju ljubavi“. To ovisi o našem trenutnom stavu prema evangelizaciji i razvoju naših mladih da ih uvedemo u KKO.

Jasno je da moramo poraditi na dva obličja: na mladima koji su već uključeni u KKO i na onima koji još nisu čuli za Isusa. Među njima moramo uzeti u obzir one koji su na molitvenim skupinama KKO-a, možda ima onih koji još nisu primili kerigmu (op.prev. propovijedanje Evanđelja) ili nisu kršteni u Duhu Svetom.

1. Moramo ohrabriti razvoj molitvenih skupina kojima je cilj evangelizacija mladih. Ove skupine ne moraju biti određene samo za mlade, ali trebaju biti usredotočene na njih. Živa glazba i poticaj, obični jezik u propovijedima i molitvama može se koristiti za duboku i s pomazanjem

povezanost sa stvarnošću mladih

2. Potičite, ohrabrite i vodite mlade ljude da pronađu duhovnog vođu. Danas postoji samo nekolicina među mladima koji traže duhovno vodstvo.

3. Ne možemo željeti snažno vodstvo među mladima KKO-a ako se ne želimo uključiti u sljedbeništvo. Moramo pronaći načine za razvoj istog ili nećemo donijeti potrebiti plod. Nema koristi od obrađivanja zemlje, sijanja sjemenja a zapostaviti drvo i plod. Radi se o tome da samo dobri pastiri mogu poučavati s revnošću, ljubavi i pomazanjem naše mlade ljude da iskuse osobnu molitvu, puninu vjere u Riječ Božju da sudjeluju u Sakramentima, da uče Katoličku kršćansku doktrinu, čitaju Božju Riječ, koriste karizme, mole u obiteljima, pored vršenja pobožnosti i ljubavi. Ne zaboravimo da, dok druge učimo i kada brinemo o drugima, žar našeg osobnog posvećenja će se povećati. Mi predstavljamo primjer drugima i ovo povećava u nama sve jaču potrebu da postanemo poput Isusa i Marije.

4. Središta Duhovne Obnove mogu se održati s ograničenim brojem sudionika tako da mogu biti Mladi ljudi. Tijekom seminara. Ove obnove se moraju usredotočiti i na određene teme i poželjno je da ih predvodi isti propovjednik od početka do kraja, tako da se može pratiti tijek istog mišljenja i poduke. Moraju se povući i provesti vrijeme u tišini s Bogom, osluškajući Božju nazočnost. Biti će također i razgovor u skupinama, tako da mladi mogu razgovarati o svome osobnom iskustvu i ne samo da slušaju nego da osjete i iskustvo molitve za njih, bilo pojedinačno ili u malim skupinama.

5. Aktivnosti misionarstva teže privući mlade ljude karakteristikama koje oni posjeduju: odvažnost, radost, hrabrost, velikodušnost, otvorenost srca, osjećajnost, prijateljstvo, solidarnost. Misija će nam omogućiti da dostignemo dva oblička na kojima moramo poraditi tako što će dopustiti objema skupinama da budu obilato blagoslovljene od Gospodina! Misija se može izvesti skoro svugdje. Često najveći plod u misionarskim aktivnostima pakupe sami misionari, koji imaju to iskustvo dopuštanja Bogu da radi kroz njih i konkretno ga živeći dok također osiguravaju osobno svjedočanstvo koje dopušta djelovanju Duha Svetoga da nas oslobađa, ispunja radošću, osnažuje vjeru i oživljava Božju ljubav u nama i za nas. Osim toga, misije donose plod za molitvene skupine i za KKO i cijelu Crkvu. U biti je KKO misionarski pokret. Međutim, u mnogim mjestima smo ograničili naše aktivnosti na molitvene skupine. Ovo su načinili lju-

di koji nisu više u mogućnosti provoditi misijske aktivnosti i kojima je potrebna obuka o nečemu što je za mnoge od nas oduvijek bilo prirodno.

Ivan Pavao II. je polagao svoju nadu u mlade ljude, koje je zvao „Stražari jutra“, što naviješta nova vremena. Karizmatici žive svoj poziv da budu „Staražari jutra“ tako kako su apostoli izljeva Duha Svetoga!

O korištenju blagoslovljenog ulja tijekom molitvi

Ulje radosti" je biblijski izraz koji su prihvatili i ljudi u Karizmatškoj obnovi da označe blagoslovljeno ulje koje su koristili laici, za razliku od blagoslovljenog ulja koje koriste svećenici kod davanja sakramenta Bolesničko pomazanje.

U Pismu, ulje radosti se javlja u Ps 45, 7 (citira se u Heb 1, 9), gdje upućuje na ulje s kojim se pomazuje kralj tijekom njegove krunidbe, znak radosti i časti. Ono se također javlja u Iz 61, 1-3, koji naviješta (proklamira) da će Mesija, pomazanik, svem Božjemu narodu dati znakove radosti njegovog dolaska: "vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto žalosti, pjesmu zahvalnicu umjesto duha očajna, da se mogu zvati hrastovima pravde, nasadom Gospodnjim, na slavu njegovu." Za Izraelce je pomazanje uljem bilo dio svakodnevnog kulture i način izražavanja štovanja pridošlicama (vidi Lk 7, 46). Ulje je često bilo mirišljivo, i stavljali su ga kao tobožnji znak radosti, slično kako mi koristimo parfem ili kolonjsku vodu (v. Ps 133, 2). Ali, više od toga, ulje je bilo znak posebnog Božjeg ili kraljevskog (1 Sam 10, 1), ili svećeničkog (Lev 8, 12) ili proročkog (1 Kr 19, 16) posvećenja.

Postoji određena zbuđenost oko toga kako laici danas trebaju koristiti blagoslovljeno ulje. U nekim prigodama u KKO ili među drugim skupinama, stekao se krivi dojam da su laici bili oni koji su davali sakrament bolesničkog pomazanja. Da bi djelomično razjasnio ovu pomutnju, Vatikan je 1997. godine izdao "Upute o određenim pitanjima vezanim za suradnju nezaređenih vjernika u posvećenoj službi svećenika". Ovaj dokument ističe: "U korištenju sakramentalna, nezaređeni vjernik bi trebao osigurati da se na ove ni na koji način ne gleda kao na sakramente čije je podjeljivanje pravilno a koje obavlja isključivo biskup i svećenik. Pošto oni nisu svećenici, ni u kom slučaju kao nezaređeni ne smiju obavljati pomazanja, niti bolesničkim uljem niti nekim drugim uljem." (Članak 9, 1).

Nakon što je objavljen ovaj dokument, postavilo se pitanje – da li se time namjeravalo isključiti laike iz bilo kakve uporabe blagoslovljenog ulja? Ovo bi se protivilo prastarom katoličkom običaju. 1964. godine,

Rimski obred, u stvari Ulje radosti" je biblijski izraz koji su prihvatili i ljudi u Karizmatskoj obnovi da označe blagoslovljeno ulje koje su koristili laici, za razliku od blagoslovljenog ulja koje koriste svećenici kod podjeljivanja sakramenta Bolesničko pomazanje.

U pogledu ovog pitanja, biskup Sam Jacobs, bivši predsjedatelj Američkog biskupskog odbora pri KKO, zahtijevao je jasno objašnjenje od ondašnjeg kardinala Ratzingera, tijekom njegove ad limina posjete Rimu. Biskup Jacobs piše: "Upitni dokument je govorio o pitanju sakramenta bolesničkog pomazanja koji može podijeliti samo zaređeni svećenik. Nezaređenim laicima nije dozvoljeno podijeliti ovaj sakrament s bolesničkim uljem niti korištenje bilo kakvog blagoslovljenog ulja za podjeljivanje ovog sakramenta. Kada sam u ožujku bio u Rimu, u ad limina posjeti, ovo pitanje sam postavio i kardinalu Radzingeru. On mi je, pred ostalim biskupima iz regije V, odgovorio da je ovaj dokument bio jedini dokument koji je upućivao na sakrament bolesnika a ne na prastari običaj laika koji su koristili blagoslovljeno ulje, štoviše i onda kada su molili za bolesnika, pravila se jasna razlika između sakramenta bolesničkog pomazanja i sakramentalne uporabe blagoslovljenog ulja, a to isto učinjeno je i sa blagoslovljenom soli, palminim grančicama, pepelom itd. Upitao sam da li će ovo pojašnjenje imati koristi, a on mi je odgovorio da ćemo to uskoro vidjeti. Mislim da nije potrebno da se među ljudima shvaćanje autora ovog dokumenta širi izvan njegove nakane, koja je bila ograničena i usredotočena."*

Stoga, blagoslovljeno ulje mogu koristiti i laici kod nezvaničnog pomazanja, sve dotle dok i oni prave jasnu razliku između sakramentalnog pomazanja koje može podijeliti samo svećenik. I nema nikakvog razloga zašto se blagoslovljeno ulje koje koriste laici ne bi moglo zvati "ulje radosti", prihvaćajući tako biblijski izraz. Blagoslovljeno ulje je sakramental, posvećeni znak koji je nalik sakramentima i koji nas priprema da primimo milost sakramenata. Kao što Katekizam kaže (1669): "Sakramentale izvodi kršteno svećenstvo: svaka krštena osoba je pozvana da bude "blagoslov" i da "blagoslivlja".

Kao i uvijek, nakon ovoga, posebne upute možete dobiti kod svojih lokalnih svećenika.

1. Rekli su mi da osoba, prije nego što uopće bude mogla koristiti druge darove, mora imati dar molitve u jezicima. Je li to istina?

To je klasični Pentakostalni stav, ali Katolička Crkva se ne drži ovoga mišljenja, a za to ne postoje nikakvi temelji ni u Svetom Pismu. Karizme

su široke i raznolike, ne samo one uobičajene nego i one izvanredne. Za devet karizmi koje su navedene u 1 Kor 12, 7-12 ne navodi se nikakav preduvjet molitve u jezicima, nego se molitva u jezicima navodi u sklopu popisa. Međutim, postoje izvjesni praktični dokazi da nakon Krštenja u Duhu uslijedi molitva u jezicima. Molitva u jezicima je često jedna od izvanrednih karizmi koja se najprije očituje. Nekima je ta molitva kao vrata ili prolaz za korištenje drugih darova. Sigurno je da molitva u jezicima služi za izgradnju vjere pojedinca, kao što vidimo u 1 Kor 14, 4, i ona može pomoći da ta osoba dragovoljno i otvoreno s vjerom prihvati korištenje drugih darova kao što su dar proroštva, riječ spoznanja itd.

Ne smijemo ograničavati Duha Svetoga koji puše gdje hoće i iznenađuje nas u svojoj želji da nas upotrijebi na slavu Boga Oca i na izgradnju tijela, Crkve. Zato, kao što sv. Pavao kaže u 1 Kor 14, 1: "Težite za ljubavlju, čeznite za darovima Duha, a najvećma da prorokujete..."

2. Kako ću razlučiti, dolazi li proroštvo, za koje osjećam da bi ga trebao javno objaviti, sigurno od Gospodina, a ne od mene?

Ovo je čest problem s kojim se borimo da bismo odgovorili na poticaj Duha Svetoga, osobito u darovima koji se manifestiraju kroz riječi. Lakše je moliti u jezicima ili moliti za ozdravljenje dok tiho molimo nego s vjerom istupiti pred narod i izreći proročke riječi.

Sjetite se – naše prorokovanje je nesavršeno, prema 1 Kor 13, 9. Neki su, koji se uključe, nepromjenljivi, ali trebamo se odvažiti i dopustiti Gospodinu da pročisti taj dar. Koje bismo, onda, kriterije trebali zadovoljiti?

Najprije, ne trebamo čekati da drugi razluče proročku riječ. Možemo i sami početi analizirati svoje riječi, ima li nešto što je suprotno Svetom Pismu. Ako se riječ za koju mislimo da je imamo protivi Pismu, onda to nije od Gospodina. Prije nekoliko godina sam upitao brata u Kristu, koji je neprestano koristio dar proroštva, kako bih ja mogao rasti u korištenju toga dara.

On mi je dao znakovit savjet. Moli intenzivno i uroni u riječ Božju. Ako netko tako radi onda će njegov um zahvatiti Kristov način razmišljanja, ujedinit će se sa Gospodinom i s Duhom Svetim i tada će biti sposobniji oblikovati riječi u svojoj nutrini.

Drugo, ono što govoriš treba biti u skladu s doktrinom Katoličke Crkve. To se ni na koji način ne smije suprotstavljati učenju Katoličke Crkve. Ovo se također odnosi i na druge karizme: riječ mudrosti i riječ

spoznanja. Dati nekome riječ kao da je od Gospodina, dok se ona protivi crkvenom nauku o Vjeri i Moralu neizmjerne je opasno za dušu osobe koja prima tu riječ, osobito ako je ona neuka u pogledu crkvenoga nauka.

Zbog toga na svima nama je dužnost i obveza da se dobro upoznamo s temeljnim načelima svoje vjere i s naukom Katoličke Crkve koji se temelji na Kristu.

Nadahnuje li ili izaziva vjernike riječ proroštva? To može biti samo jedna lijepa misao ili molitva koja se može izreći, ali je trebata dati kao osobnu misao ili razmišljanje. Nikako ne biste trebali reći: "Gospodin kaže ...". Možda to nije prikladno za taj specifični trenutak. Pustite neka se riječ formira u vama i nemojte žuriti da je izgovorite odmah. Nekada znade proći i po nekoliko dana dok se Riječ Gospodnja oblikuje, prije održavanja molitvenoga susreta ili konferencije.

Slobodno se obratite voditeljima u svojoj molitvenoj skupini i svjedočite pred njima riječ koju imate i dopustite im da oni razlučuju i da vas vode. Često na velikim okupljanjima kao što su konferencije, na raspolaganju imamo odgovarajuću službu za dar proroštva ili riječ spoznanja, koji razlučuju proročke riječi prije nego što se javno izgovore. Nemojte se obeshrabriti ako im pismeno predate svoju riječ proroštva, a oni je ne objave. Često nam treba čvršći osjećaj sigurnosti za ono što Gospodin želi svima nama poručiti.

Iznad svega nemojte se obeshrabriti, nego, tražite ovaj dar, onako kako nas sve potiče sv. Pavao. Ako imate vjere za tri riječi onda ih izgovorite odvažno i molite Duha Svetoga da razvije i pročisti taj dar u svima nama. Jer, Gospodin želi govoriti svome narodu.

3. Jedan prijatelj, koji je bio aktivan u KKO, rekao mi je da su oni prerasli KKO i sada su u kontemplaciji. Nisam znao što bih mu odgovorio. Je li je istina da je kontemplacija bolja od Karizmatске obnove?

Nije u pitanju ili/ili, kao da je jedan oblik molitve napredniji od drugoga. Karizme su nerazdvojive od našeg života u Kristu, pošto one predstavljaju alate koje nam je Bog dao, po Duhu Svetomu, za izgradnju tijela, Duha Svetoga nitko i ništa ne može prerasti. Možda tvoga prijatelja više privlači kontemplativna molitva, ali ona ni u kojem slučaju ne isključuje djelovanje Duha Svetoga.

Opasnost je u tomu da jedna osoba može upasti u zamku elitizma, osjećajući se superiornije u odnosu na druge, kao što su radili farizeji, u

prisposobi o farizeju i siromašnom grešniku.

Svatko od nas može, s vremena na vrijeme, ući u duboku kontemplativnu molitvu, a također dođe vrijeme kada smo glasni i koristimo darove koje nam je Bog dao za izgradnju Njegovoga tijela. Čuo sam da se molitva u jezicima uspoređuje sa glasovnom kontemplacijom, jer, dok mi molimo u Duhu tada je naša svijest isključena. Zato se i molitva u jezicima u svojoj naravi može nazvati kontemplativnom molitvom.

O polaganju ruku

Važno je razlikovati polaganje ruku koje se događa tijekom Potvrde i Ređenja, kojima se podjeljuje sakramentalna milost – i polaganje ruku običnih vjernika. Samo biskup (ili svećenik kojega za to ovlasti biskup) ima ovlast polagati ruke na prvi način. Ovo sakramentalno polaganje ruku je oslikano u Novom zavjetu u Dj 6, 6; 1 Tim 4, 14 (i eventualno u 2 Tim 1, 6-7). "Njih postave pred apostole, a oni pomolivši se, polože na njih ruke." (Dj 6, 6).

"Ne zanemari milosnog dara koji je u tebi, koji ti je dan po proroštvu zajedno s polaganjem ruku starješinstva." (1 Tim 4, 14) "Poradi toga podsjećam te: raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku. Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora." (2 Tim 1, 6-7) Druga vrsta polaganja ruku se također spominje u Pismu. U Mk 16, 17-18, uskrsli Gospodin Isus obećava: "A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na nemoćnike će ruke polagati, i bit će im dobro." (Mk 16, 17-18) On ne kaže da će ovi znakovi pratiti samo one koje je on imenovao za apostole ili voditelje. U Dj 9, 17 vidimo Ananiju, običnog vjernika, koji pod vodstvom Duha Svetoga polaže ruke na Saula, kako bi on progledao i napunio se Duha Svetoga. "Ananija ode, uđe u kuću, položi na nj ruke i reče: "Savle, brate! Gospodin, Isus koji ti se ukaza na putu kojim si išao, posla me da progledaš i napuniš se Duha Svetoga." (Dj 9, 17).

Jak 5, 14-16 upućuje sve one koji su bolesni "Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje" a zatim nadodaje: "Ispovijedajte dakle jedni drugima grijehe i molite jedni za druge da ozdravite!" U Dj 13, 3, zajednica kao cjelina polaže ruke na Barnabu i Pavla da ih pripreme i mole za pomazanje Duha Svetoga za njihovo poslanje (v. također Br 8, 10).

"Onda su postili, molili, položili na njih ruke i otpustili ih." (Dj 13, 3)

"Kad dovedeš levite pred Jahvu, neka Izraelci stave na njih svoje ruke."
(Br 8, 10).

Uobičajena praksa vjernika – polaganje ruku – ponovno je zaživjela u proteklim godinama, posebno kroz Karizmatsku obnovu. Ona može biti dio molitve za ozdravljenje, ili molitve za pripremanje za poslanje ili službu u koju se neka osoba poziva; ili molitva za druge potrebne milosti. Ovo je jedan od načina na koji prepoznajemo da smo mi tjelesne osobe, i da Krist čini da njegove milosti teku kroz sve dijelove njegovoga Tijela. Važno je napomenuti da se ova služba dobro uradi od strane svećenika, te stoga nema nikakve zabune između sakramentalnog i jednostavnog (neslužbenog) polaganja ruku. Polaganje ruku bi se, također, trebalo obaviti s poštovanjem i s velikim suosjećanjem za osobu za koju se molimo. Obično biste trebali nježno zamoliti tu osobu za odobrenje, prije nego što na nju položite ruke: "Da li je u redu ako položim ruke na vaše rame dok molim?" Ne treba ni spominjati, da nikada ne biste trebali gurati osobu rukama da im "pomognete" da počinu u Duhu. Nitko, tko se bori sa nečistim mislima, ne bi trebao polagati ruke. Ne bi trebao postojati nikakav osjećaj magičnosti ili osobne moći, nego jednostavno predanje Isusu koji određuje, koga, kada i kako će ozdraviti i kome, kada i kako će podijeliti milost.

RASTI VIŠE U MOLITVI

Nikol Baldacchino

NACRT POUČAVANJA

Uvod: Važnost molitve

1. Moliti u Duhu
2. Neprestana molitva
3. Različitost molitve
4. Ustrajna molitva
5. Zagovornička molitva

Važnost molitve

Molitva je disanje duše. Ona je naša duhovna pupčana vrpca što dovozi Božju hranu i kisik. Evo kako s. Ivan Krizostom, jedan od crkvenih otaca iz V stoljeća, opisuje molitvu. "Riba izvan vode ne može živjeti. Za kratko vrijeme umire. Tako niti čovječja duša ne može postojati bez molitve: stupnjevito će postati ravnodušna i umrijet će. Uvjerimo se, dakle, da je ne moliti i izgubiti život duše – tj. milosti Božje – jedna te ista stvar". A sveta Tereza Avilska kaže ovo, glede molitve i posljedica ravnodušnosti prema njoj: "Duše koje nisu navikle moliti su kao hromo i paralizirano tijelo, koje unatoč što ima ruke i noge, ne može ih koristiti. Stoga zapostaviti molitvu, izgleda čini mi se kao napustiti glavni put; kao što su molitva vrata kroz koja ulaze sve Božje milosti, ne znam kako bismo drukčije imali ijednu".

Ako je molitva bitna stvar za kršćanski život, toliko više ona ima najveću važnost u životu svih onih koji vrše službu voditelja.

Isus je obećao da ćemo ako budemo sjedinjeni s Njim donijeti plod. "Ja sam trs, vi ste mladice. Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda. Jer bez mene ne možete ništa učiniti". (Iv 15,5). Prije mnogo stoljeća Bog nas je opomenuo: "Ne silom niti snagom, već duhom mojim! - riječ je Jahve nad vojskama" (Zah 4, 6b).

Razlog zbog kojega više puta uspijevamo učiniti tako malo je taj što ne idemo zajedno s Bogom. Moć naše službe proizlazi iz naše duhovnosti, koja se na svoj način rađa iz naše osobne intimnosti s Kristom. Molitva je prava limfa našeg služenja drugima. Prema tome, voditelj ne bi smio biti ispred onih koji ga slijede osim u prakticiranju molitve.

Kako možemo nastaviti rasti u molitvi, da možemo rasti u sličnosti Kristu (svetost) i našem služenju drugima (poslanje)? Samo Sveto Pismo opisuje način kako postići taj rast: "Molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi, i k tome bdijte sa svom ustrajnošću i svakovrskom molitvom za sve svete" (Ef 6,18). Kako mi se čini, opomene ovog retka su mi pomogle da rastem u molitvi.

1. Moliti u Duhu

"Molite u jedinstvu s Duhom..." Molite u Duhu

Kako se obavlja molitva u Duhu? Rim 8,26-27 nam objašnjava: "Jednako i Duh pritiče u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba, ali sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima. A onaj koji ispituje srca zna koja je želja Duha; zna da u skladu s voljom Božjom posreduje za svete". Duh Sveti moli za nas i istovremeno nas sjedinjuje sa svojom molitvom. Juda u 20 retku svoje poslanice nas potiče (izaziva) da razvijamo i rastemo u ovom svetom uzajamnom djelovanju s Duhom: "Vi se, ljubljene, naprotiv uzdižite na temelju svoje presvete vjere; molite se uz suradnju Duha Svetoga". Duh Sveti nam govori za što moramo moliti, kako moramo moliti i kako ući u dublji i znakovitiji odnos s tri osobe Presvetog Trojstva. Razum i shvaćanje (intuicija) ograničavaju našu molitvu. Uz pomoć Duha Svetoga, oni su nadahnuti od Neba. Osim toga mi smo Njegov Hram. On prebiva u nama i stoga možemo moliti u Njegovoj moći i s Njegovom snagom. Kroz Karizmatiku Obnovu Bog daje nama, članovima Svoga Tijela, dar jezika. U biti ovo je dar molitve. Naš molitveni život je blagoslovljen ovim darom. Živimo ga uvijek više i dajmo prostor Duhu Svetom. Posredstvom ovog dara On može moliti uvijek više kroz nas i s nama.

2. Neprestana molitva

"Bez prestanka se molite..." (1 Sol 5, 17).

Ovo je ono što karakterizira praksu prvih kršćana; "Svi su ovi bili jednodušno ustrajni u molitvi zajedno s nekim ženama, Isusovom majkom Marijom i braćom njegovom" (Dj 1,14). Isus nam je preporučio da uvijek molimo. On sam je molio neprestano. Pavao govori Solunjanima "Bez prestanka se molite" (1 Sol 5,17). Molitva nije povremeni rad niti za jednog kršćanina. Ne postoje dvije kategorije kršćana, oni koji mole neprestano i oni koji mole povremeno. Ipak moramo postaviti pitanje: "Je li moguća neprestana molitva?". Odgovor je: "Da i ne!". Naravno da je nemoguće imati neprekinuti razgovor s Bogom u svakom trenutku.

Ali možete živjeti na neprestan način u Njegovoj svetoj nazočnosti, biti "uprljani" od Njega. Živjeti u Njegovoj nazočnosti nije neka dužnost, nego pravo po rođenju. Za osobe koje rastu u molitvi i svetosti, ovo je prirodna stvar kao i udisanje zraka.

Srednjovjekovni redovnik Lorenzo je govorio o svom iskustvu neprestane molitve u klasiku: "Iskustvo Božje nazočnosti": "za mene vrijeme posvećeno svjetskim brigama ne razlikuje se od onoga posvećenoga za molitvu; u žamoru moje kuhinje, dok se neke osobe bave istom brigom, zanimajući se raznim stvarima, ja posjedujem Boga s unutarnjim mirom skoro kao kada klečim". Neprestana molitva nije samo ideal koji se ne može dostići, nego je nešto što je moguće. Svi možemo iskusiti neprekinuti unutarnji dijalog s Bogom.

3. Raznovrsnost molitve

"Molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi, i k tome bdijte sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom za sve svete..." Svakovrsnom se molitvom i prošnjom u svakoj prigodi u Duhu molite. Ako molimo neprestano, različite situacije koje susrećemo zahtijevaju raznovrsne načine molitve. Mislite na razne okolnosti koje moramo susresti u svakodnevnom životu, na našem odgovornom položaju, u služenju drugima; molitva da se odupremo napastima, da postignemo mudrost i moć duha, za duhovnu borbu; zahvalna molitva i molitva pohvala, za postizanje zaštite, duhovni rast, uvjeravanje i ona za posredovanje u teškim situacijama, itd.

4. Ustrajna molitva

"Molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi, i k tome bdijte sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom za sve svete..." Ohrabrivati na neprestanu molitvu bijaše česta tema Isusovih poučavanja o molitvi: "Molite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!" (Mt 7, 7). U Getsemaniju Isus potiče svoje učenike: "Bdijte i molite da ne padnete u napast" (Mk 14, 38).

Kao odgovorni, molimo li ustrajno za naše skupine, naše službenike i razne službe? Za naše obitelji? Za Crkvu? Postoje li teške osobe, odgovorne situacije, idealni poticatelji za koje bi morali neprestano moliti? Rastimo u ustrajnosti. Gospodin odgovara na našu ustrajnu molitvu.

5. Zagovornička molitva

"Molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi, i k tome bdijte sa svom

ustrajnošću i svakovrsnom molitvom za sve svete..."

"Sveti", koji su vjernici u Krista moraju imati veliko mjesto u našoj molitvi. Nekoliko puta Pavao hrabri Crkvu "molite također za mene"; Pavao je poznavao koristi od molitve. Zagovornička molitva donosi milost u naš život, proizvodi zaštitu, ima za posljedicu duhovni rast. Molitva za naše skupine i zajednice otvara vrata velikom broju znamenja i čudesa. Stvara jedinstvo gdje je podjela; donosi život gdje je apatija, mlakost i ravnodušnost. Na koncu, ako želimo nastaviti rasti u molitvi, moliti u Duhu posredstvom neprestane molitve "u svakoj prigodi"; raznovrsnim molitvama, sa "svakovrsnom molitvom i prošnjom" i zagovornom molitvom "za sve svete", osjetit ćemo se potaknuti, motivirani i nikad nećemo izgubiti duh. "Kada počnem moliti", pripovijeda jedan poznati kršćanin, "nalazim da je moje srce neraspoločeno ići prema Bogu, a kada je s Njim, tako se opire ostanku". Upravo u ovom trenutku moramo sami sebe naložiti disciplinu: "Kada se osjetite neraspoločeni za molitvu, ne odustajte", savjetuje on "nego se natjerajte moliti, također i onda kada mislite da to nećete uspjati". Ne postoji drugi način da naučimo moliti i rasti u molitvi, osim kroz samu molitvu!

Pitanja za razmatranje:

1. "Molitva je prava limfa našeg služenja drugima". Koju važnost dajete molitvi na vašem putu s Gospodinom?
2. Koji prostor dajete Duhu Svetom u vašem molitvenom životu tako da vam On može reći za što biste trebali moliti i kako moliti?
3. "Molitva nije povremeni rad niti za jednog kršćanina". Molite li povremeno ili neprestano?
4. Molite li ustrajno za vašu službu, vašu obitelj, Crkvu itd.?

Nikol Baldacchino Preuzeto s dopuštanjem iz ICCRS Newletters svibanj/lipanj 1999

Rast u karizmama

Sinteza deset točaka o rastu u karizmama

Jude Muscat – Varšava, rujan 2007.

1. Rast je znanje,
2. Rast je svjesnost,
3. Rast je korištenje,
4. Rast je služenje,
5. Rast je služenje u ljubavi,
6. Rast je ponizno služenje,
7. Rast je skok u vjeri,
8. Rast je odvažno kročenje naprijed,
9. Rast je molitva i
10. Rast je vjera koja mijenja budućnost

Kao i sve drugo, što raste ili sazrijeva, i karizme, također, imaju svoj sistematski proces. Svaka od sljedećih točaka pomaže nam u razvijanju i u zreлом korištenju karizmi. Nije bitno kojim su redom poredane, iako sam iz iskustva naučila da je plodonosno ako slijedimo ovakav redoslijed.

1. Rast je znanje

"O darovima Duha ne bih, braćo, htio da budete u neznanju." (1 Kor 12, 1).

1. znanje odakle dolaze,
2. znanje o njihovoj neizmornoj moći da promijene svijet, i što je najvažnije i
3. znanje da smo opremljeni.

Izraz Rucha u Starom zavjetu postao je simbol za označavanje božanskoga dinamizma ili snage koja djeluje u ljudima i koja iz osposobljava za izuzetna djela za zajednicu, u njezinom odnosu prema Bogu. Učenici u Starom zavjetu za pojam Ruach, vide konceptualni razvoj koji se sastoji od tri koraka:

- funkcionalni (Suci 13, 24-25; 1 Sam 16, 13),
- nutarnje osposobljavanje (jačanje) osobe (Iz 11, 2; Ez 36, 25-26) i
- izvor života (Ez 37, 14).

Vjerujem da su ova tri aspekta još uvijek prisutna i prožimaju cijeli Novi zavjet, koncept Sile Duha Svetoga, ali i šire.

"Ne znate li? Hram ste Božji i Duh Božji prebiva u vama." (1 Kor 3, 16)

"Ta ne primiste duh robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: "Abba! Oče!" Sam je Duh susvjedok s našim duhom da smo djeca Božja" (Rim 8, 15-16).

2. Rast je svjesnost

U Bogu je snaga (Ps 62, 11b), ali on je posebno sretan ako tu snagu podijeli s nama.

On nas je osposobio, tako da kroz njega i s njim možemo donijeti spasenje, ozdravljenje i mir u svijetu.

Njegova snaga nije nekakva vanjska moć koja me gura ili prisiljava da učinim nešto.

To je snaga Duha Svetoga koji mi se slobodno daje.

To nije ljudska narav (priroda) niti će ikada biti, ali po milosti koja nam je dana po Kristu Isusu, to je snaga kojoj mi možemo pristupiti. Bez svjesnosti i spoznavanja takve svjesnosti, darovi će ostati neaktivni.

Ovdje nije u pitanju visoko poštovanje prema sebi, mada svi znamo da je i to važno, ali po stavu koji nam je majka Marija pokazala: "Jer velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo!" (Lk 1, 49).

3. Rast je korištenje

"Tako i vi, budući da čeznete za darovima Duha, nastojte njima obilovati radi izgrađivanja Crkve." (1 Kor 14, 12).

"Što ne koristite – izgubit ćete."

Analogija mišića: Ako je netko povrijeđen i ne može koristiti neki od svojih mišića kroz određeno vremensko razdoblje, taj mišić sve više slabi. Tada nam je potrebno vrijeme i terapija da bi se taj mišić ponovno formirao. Tako je i s duhovnim darovima: izgubit ćemo ono što ne koristimo.

Iako su ostale točke neophodne za rast, sve one opisuju karakter "korištenja".

4. Rast je služenje

"Ako dakle ja - Gospodin i Učitelj - vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge." (Iv 13, 14).

Nakon našega iskustva u Krštenju u Duhu Svetomu, jedna od prvih posljedica je svijest o Božjemu Očinstvu i njegovoj veličanstvenoj moći.

Iz ove svjesnosti izviru mnoge stvari, o kojima, zbog nedostatka vremena, ne možemo svjedočiti, ali posebno su važne dvije točke:

a. nova svijest o Božjoj prisutnosti i veličini poziva za zahvaljivanje

i slavljenje,

b. nova svijest o Njegovom očinstvu čini sve nas svjesnim da smo braća i sestre. Sada nas ova nova svijest prisiljava na služenje jedni drugima u sili i snazi Duha Svetoga.

Kršćansko služenje proizlazi iz činjenice da je Bog naš otac, a mi njegovi ljubljeni sinovi i kćeri.

5. Rast je služenje u ljubavi

"Čeznite za višim darovima! A evo vam puta najizvrsnijega!" (doslovno: A Ja ću vam pokazati najuzvišeniji put!") (1 Kor 12, 31).

Nemamo ni vremena ni prostora za dublje razmatranje, ali molim vas da razmislite i razmotrite sljedeći citat iz propovijedi sv. Augustina, biskupa Hippe

Za vas, ja sam biskup, ali, nakon svega, i ja sam kršćanin, zajedno s vama. Ranije je to značilo službu koju je trebalo poduzeti, kasnije milost; ranije je to bio naziv za opasnost, kasnije naziv za spasenje ... Stoga se nadam da mi činjenica što se slažem s vama, daje više zadovoljstva nego da vam se popnem na glavu; tako ću vam, kako je Gospodin zapovjedio, učinkovitije služiti.

Ja sam, svakako, siguran da ljubim izbavitelja i znam što je on rekao Petru: Petre, ljubiš li me? Pasi ovce moje. On je to rekao jednom, dvaput, triput. Ljubav je bila upitna, a teški rad prezahťjevan, jer gdje je ljubav veća, tu se lakše radi (doslovno: rad je manje naporan, op. prev.)

6. Rast je ponizno služenje

"Ponizite se pred Gospodinom i on će vas uzvisiti!" (Jak 4, 10).

Naša svijest o sili i snazi koju nosimo u svojoj nutринi mogla bi biti opasna, kako smo upravo pročitali kod sv. Augustina

Biti svjestan milosti u sebi i ponizno ići ka savršenstvu – pristaje zajedno, dok se spoznaja o milosti koju nosim u sebi i oholost dramatično suprotstavljaju jedno drugome.

Pravi stav bi bio onaj koji je zauzela Marija: prije nego što je objavila svoju svijest o tome što je Bog učinio u njoj i za nju, rekla je:

"jer pogleda na nezatnost službenice svoje". "Pred zlomom ide oholost i pred padom uznositost." (Izr 16, 18).

7. Rast je iskorak u vjeri

Razmatranje Post 12, 1-5 (Božji poziv Abrahamu).

Nedavno, na jednoj bejzbol utakmici, mnogi sportski komentatori u

Americi rekli su da su bili svjedoci najboljega hvatanja koje je ikada učinjeno. Dok je lopta letjela kroz zrak, a onda je počela padati, igrač Coco Crisp bio je toliko daleko od lopte tako da je izgledalo ljudski nemoguće da je uhvati. Trčao je svom snagom i zaronio je u zrak dok je širio ruke da uhvati loptu – na sveopće iznenađenje on je to i učinio. Kada su ga nakon utakmice upitali o tome, Coco je odgovorio: Nisam ni mislio da bih ja to mogao uraditi, to je bio skok vjere!

8. Rast je hodanje u odvažnosti

"Hrabri budite. Ja sam pobijedio svijet" (Iv 16, 33).

Netko je jednom rekao: Hrabrost je strah kojem su uslišane molitve. Molim vas razmislite o načinu na koji je Estera djelovala kada je išla kralju bez poziva (pogl. Es 4).

9. Rast je molitva

"Prestanite i znajte da sam ja Bog" (Ps 46, 10).

Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim. (Jr 29, 13)
Molitva znači biti ustrajan, štoviše i onda kada ne osjećate ništa, i kada osjećate suhoću kao da ste u pustinji.

Molitva je održavanje sastanka i onda kada ste zauzeti. Molitva je ustrajnost u znanju da je On ondje.

10. Rast je vjera koja mijenja budućnost

"... ako imadnete vjere koliko je zrno gorušičino te reknete ovoj gori: 'Premjesti se odavde onamo!', premjestit će se i ništa vam neće biti nemoguće." (Mt 17, 20).

Vjera je vjerovanje i iščekivanje da će se stvari promijeniti.

Vjera je znanje da je Bog sa mnom, da on čuje moje molitve, da upravlja mojim djelima.

Vjera je znanje da nas je on osposobio i poslao da mijenjamo svijet.

Povijest je mjesto za ljudsku odluku.

U svakom trenutku svoga života, od nas se traži da biramo ili dobro ili zlo.

Sadašnjost je od životne važnosti, nešto što se više nikada neće ponoviti.

Naša djela iz prošlosti su nas oblikovala u ovo što jesmo danas, ali svako naše "danas" nudi nam novu šansu da promijenimo tijek svoje povijesti.

Budućnost je plod naših prošlih i sadašnjih izbora (odluka).

Crkva u Jeruzalemu - jučer, danas, sutra

Djela apostolska 2,42-47.

„Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama. Strahopoštovanje obuzimaše svaku dušu: apostoli su činili mnoga čudesa i znamenja. Svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali porazdijelili svi-ma kako bi tko trebao. Svaki bi dan jednodušno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzim-mali hranu hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda. Gospodin je pak danomice zajednici pridruživao spasenike.“

Djela apostolska 2,42 Ovaj tekst nas poziva na povratak počecima prve crkve u Jeruzalemu; poziv na nadahnuće i obnovu, vraćanje bit-nostima vjere; poziv je na prisjećanje na vremena kad je crkva još bila jedna. Unutar ove teme predstavljaju nam se četiri elementa koji su bili obilježja rane kršćanske zajednice, koji su također bitni za život kršćan-ske zajednice gdje god bila. Kao prvo, apostoli su prenosili Riječ. Drugo, zajedništvo (koinonia) je bilo važno obilježje ranih vjernika kadgod su se sastajali. Treće obilježje rane Crkve bila je Euharistija („lomljenje kru-ha“), spomen Novog Saveza kojeg je Isus donio svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Četvrti je vid postojana molitva. Ova su četiri elementa stupovi života crkve i njenog jedinstva.

„Sjedinjeni u poučavanju apostola, zajedništvu, lomljenju kruha, i u molitvi“. Kako je u tjednu molitve za jedinstvo 2011 u nedjeljnom pod-nevnom nagovoru podsjetio papa Benedikt XVI., iako su kršćani raštr-kani po cijelom svijetu, te stoga i različitih kultura i tradicija, bitno je da budu samo jedno. U članku pak objavljenom u vatikanskom dnevniku L'Osservatore Romano, kardinal Kurt Koch, predsjednik Papinskoga vijeća za promicanje jedinstva kršćana, ističe da je došao trenutak za obnovljenu „ekumensku odgovornost“.

Nada potaknuta ponajviše uvjerenjem da je ekumenski pokret veli-čanstveno djelo Duha Svetoga – primijetio je kardinal Koch te dodao - Bili bismo ljudi slabe vjere kad ne bismo vjerovali da će Duh ispuniti ono što je započeo. Kardinal je nadalje istaknuo da kršćansko svjedočan-stvo treba imati „ekumenski violinski ključ“ kako bi njegova melodija bila skladna. Kršćanski je glas u ovom svijetu vjerodostojan ako su kr-šćani sjedinjeni u svjedočenju ljepote Evanđelja – istaknuo je kardinal te dodao da su najvjerodostojniji svjedoci bez sumnje mučenici koji su dali vlastiti život u zaštitu Evanđelja.

Kršćanska je religija danas najviše progonjena. Samo u 2008. godini – kako je podsjetio kardinal – više od dvije milijarde kršćana u svijetu, njih 230 milijuna bili su žrtve diskriminacijâ, zlostavljanja, neprijateljstva, pa čak i pravih progona. To znači da osamdeset posto ljudi koji su progonjeni zbog svoje vjere čine kršćani. Ti strašni podaci – prema riječima predsjednika Papinskoga vijeća za promicanje jedinstva kršćana – veliki su izazov za sve Crkve, koje su pozvane biti doista solidarne. Spomen na progonjene kršćane u molitvi može povećati našu odgovornost, i preoblikovati je u „ekumenizam mučenika“. Moramo živjeti u nadi da će krv mučenikâ našega doba jednoga dana postati sjeme punoga jedinstva Kristova Tijela. Tu nadu moramo na vjerodostojan način svjedočiti u djelotvornoj pomoći pruženoj progonjenim kršćanima u svijetu, zatim javno upozoravajući na slučajeve mučeništva, te zajedničkim zalaganjem za poštovanje vjerske slobode i ljudskoga dostojanstva – istaknuo je kardinal Koch.

Bruno Forte, član Biskupskoga povjerenstva za ekumenizam i dijalog Papinskoga vijeća za promicanje jedinstva kršćana, te na upit kako kršćani mogu postići puno jedinstvo, istaknuo je da ga imamo zazivati, sjediniti se u Isusovoj molitvi „Da svi budu jedno“, ali i tražiti to jedinstvo od Boga, jer samo je On Gospodar našega jedinstva.

Prije dvije tisuće godina, prvi Kristovi učenici okupljeni u Jeruzalemu iskusili su izlivanje Duha Svetoga za Pedeseticu i bili sabrani u jedinstvo koje tvori Tijelo Kristovo. U tom događaju kršćani svakog vremena i mjesta vide svoje izvorište kao zajednica vjernih, pozvana da zajedno naviješta Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja.

Ps 96, 1-13 nas poziva da slavimo Gospodina i navješćujemo Njegovo spasenje:

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu!
Pjevaj Gospodinu, sva zemljo!
Pjevajte Gospodinu, hvalite ime Njegovo!
Navješćujte iz dana u dan spasenje Njegovo,
kazujte poganima Njegovu slavu,
svim narodima čudesa Njegova.
Pjevajte Gospodinu pjesmu novu
i blagoslivljajte Njegovo sveto ime.
Dajte Gospodinu, narodna plemena,
dajte Gospodinu slavu i silu!
Dajte Gospodinu slavu imena Njegova!

Prinosite žrtvu i uđite u dvorove Njegove,
poklonite se Gospodinu u sjaju svetosti Njegove.
Pjevajte Gospodinu pjesmu novu
i blagoslivljajte Njegovo sveto ime.
Raduj se, nebo, i kliči, zemljo!
Neka hući more i što je u Njemu!
Nek` se raduje polje i što je na Njemu,
neka klikće šumsko drveće pred Gospodinom,
jer dolazi, jer dolazi suditi zemlji.
Sudit će svijetu u pravdi
i narodima u istini svojoj.
Pjevajte Gospodinu pjesmu novu
i blagoslivljajte Njegovo sveto ime.

Izaija 58, 6-10

Ovo je post koji mi je po volji, riječ je Jahve Gospoda: Kidati okove nepravedne, razvezivati spona jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove; podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola i ne kriti se od onog tko je tvoje krvi. Tad će sinut` poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Jahvina bit će ti zalaznicom. Vikneš li, Jahve će ti odgovorit, kad zavapiš, reći će: "Evo me!" Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu, dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini i tama će tvoja kao podne postati.

Evangelje Mt 5, 21-26

"Čuli ste da je rečeno starima: Ne ubij! Tko ubije, bit će podvrgnut sudu. A ja vam kažem: Svaki koji se srđi na brata svoga, bit će podvrgnut sudu. A tko bratu rekne `Glupane!`, bit će podvrgnut Vijeću. A tko reče: `Luđače!`, bit će podvrgnut ognju paklenomu." "Ako dakle prinosiš dar na žrtvenik pa se ondje sjetiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi dar ondje pred žrtvenikom, idi i najprije se izmiri s bratom, a onda dođi i prinesi dar." "Nagodi se brzo s protivnikom dok si još s njim na putu, da te protivnik ne preda sucu, a sudac tamničaru, pa da te ne bace u tamnicu. Zaista, kažem ti, nećeš izići odande dok ne isplatiš do posljednjeg novčića."

Rečeno je po proroku Joelu: "Poslije ovoga izlit ću Duha svoga na svako tijelo (...) Svi što prizivaju ime Gospodnje spašeni će biti." (usp. Jl 3, 1.5) Kao oni koji iščekuju dolazak Gospodnji također vjerujemo da u Kristu imamo oprostjenje, obnovljenje i upotpunjenje.

U Kristu, svijet je pomiren s Bogom koji nam je povjerio poruku pomirenja. Kao izaslanici Kristova pomirenja, upućujemo svoje molitve Bogu: Kad zajedno molimo iz naših različitih tradicija, Jedan koji je svet čini da smo jedno, da je naše jedinstvo vidljivo i da donosi ozdravljenje svijetu. Kad uspostavljamo odnose prijateljstva između Židova, kršćana i muslimana, kada uklanjamo zidove ravnodušnosti i mržnje,.

Kada radimo za pravdu i solidarnost, kada strah zamjenjujemo povjerenjem. Gdje god postoje patnje uslijed rata i nasilja, nepravde i nejednakosti, bolesti i predrasuda, siromaštva i beznađa, približavamo se Kristovom križu i jedni drugima, s kršćanima Svete zemlje, svjedoci smo rođenja Isusa Krista u Betlehemu, njegova djelovanja u Galileji, njegove smrt i uskrsnuća te silaska Duha Svetoga u Jeruzalemu, kada čeznemo za mirom i pravdom u sigurnosti i nadi Njegova dolazećeg Kraljevstva. Jedan Trojedini čini i učinit će da smo jedno, da je naše jedinstvo vidljivo i da donosi ozdravljenje svijetu.

Djela 2,1-12 * Kad je napokon došao dan Pedesetnice

Ivan 14,15-21 * Duha istine

U Jeruzalemu na dan Pedesetnice, je početak puta Crkve. Jeruzalemska crkva rođena na dan Pedesetnice kad je Branitelj, Duh istine sišao na prve vjernike, kao što je Bog obećao po proroku Joelu, i Gospodin Isus u noći prije svoje muke i smrti. Svi koji žive u kontinuitetu s danom Pedesetnice žive u kontinuitetu s prvom Jeruzalemskom Crkvom i njenom glavom svetim Jakovom. Ta je crkva - Majka crkva sviju nas. Pruža nam odraz ili ikonu kršćanskog jedinstva za koje molimo. Prema jednoj drevnoj istočnoj tradiciji, nasljedstvo u Crkvi dolazi po kontinuitetu s prvom kršćanskom zajednicom Jeruzalema. Jeruzalemska crkva apostolskih vremena povezana je s nebeskom Jeruzalemskom crkvom, koja zauzvrat postaje ikona svih kršćanskih zajednica. Znak kontinuiteta s Jeruzalemskom crkvom za sve je crkve zadržavanje „obilježja“ prve kršćanske zajednice po našoj postojanosti „u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama.“ Sadašnja Jeruzalemska Crkva živi u kontinuitetu s apostolskom Crkvom osobito po svom dragocjenom svjedočenju za istinu. Njeno svjedočenje za evanđelje i njena borba protiv nejednakosti i nepravdi podsjećaju nas da je molitva za kršćansko jedinstvo neodvojiva od molitve za mir i pravdu.

Ovdje donosim predloške teksta Božje Riječi i komentar sa molitvom koji nam mogu biti smjernice i putokaz kako svaki dan moliti u ovoj Pedesetnici naroda.

TRAJNA DEVETNICA

NEDJELJA

Izaija 55,1-4 *Dodite na vodu

Psalam 85,8-13 * Blizu je njegovo spasenje

1 Korinćanima 12,12-27 *Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni

Ivan 15,1-13 *Ja sam istinski trs

Jeruzalemska Crkva u Djelima apostolskim model je jedinstva kakvog tražimo danas. Kao takva, podsjeća nas da molitva za obnovu i jedinstvo kršćana ne može biti molitva za jednoobraznost budući da je jedinstvo od samog početka bilo obilježeno bogatom raznovrsnošću. Jeruzalemska Crkva model je ili ikona jedinstva u raznovrsnosti.

Izvještaj o Pedesetnici u Djelima apostolskim govori nam da su toga dana u Jeruzalemu bili zastupljeni svi jezici i kulture drevnog mediteranskog svijeta i šire, ljudi koji su čuli Evanđelje na svojim raznolikim jezicima i koji su po Petrovom navješćanju bili ujedinjeni u pokajanju, u vodama krštenja, i po izlivanju Duha Svetoga. Ili, kao što sveti Pavao kasnije piše: „Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni, bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi, bilo slobodni. I svi smo jednim Duhom napojeni.“ To nije jednolična zajednica isto mislećih, kulturalno i jezično povezanih ljudi koji su jedno u apostolskom nauku i zajedništvu, nego zajednica bogata različitostima. Pa ipak, Jeruzalemska je Crkva bila ujedinjena unutar sebe, kao i s Uskrslim Gospodinom koji veli: „Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda.“

No baš kao i najranija jeruzalemska crkva, i kršćani u Jeruzalemu danas podsjećaju nas da smo članovi jednoga tijela, jedinstvo u različitosti. Drevne nas tradicije uče da raznolikost i jedinstvo postoje zajedno u nebeskom Jeruzalemu.

Molitva

Bože, od kojega sav život teče u bogatoj raznolikosti, ti pozivaš svoju Crkvu kao Tijelo Kristovo da bude ujedinjena u ljubavi. Daj da sve dublje spoznamo naše jedinstvo u raznolikosti, i da težimo zajedničkom naviješćanju i izgradnji Kraljevstva tvoje preobilne ljubavi prema svima, prateći jedni druge svugdje i posvuda. Da budemo uvijek pozorni spram Krista, izvora našeg zajedničkog života.

PONEDJELJAK

Izaija 51,4-8 * Pomno me slušaj, puče moj
Psalam 119,105-112 * Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka
Rimljanima 1,15-17 * ...nakana da navijestim evanđelje
Ivan 17,6-19 * I njima sam očitovao tvoje ime

Jeruzalemska je crkva u Djelima apostolskim bila ujedinjena u svojoj postojanosti u apostolskom nauku, unatoč velikoj raznolikosti jezika i kultura svojih članova. Apostolski je nauk njihovo svjedočanstvo životu, nauku, službi, smrti i uskrsnuću Gospodina Isusa. Njihovo je učenje ono što sveti Pavao naziva jednostavno „evanđelje“. Primjer nauka apostolskog navještaj je svetog Petra u Jeruzalemu na dan Pedesetnice. Navodeći proroka Joela, povezuje Crkvu s biblijskom poviješću naroda Božjeg, uvlači nas u pripovijest koja započinje samim stvaranjem.

Riječ nas Božja okuplja i ujedanjuje unatoč našim podjelama. Nauk apostolski, evanđelje u svom punom smislu, bio je u središtu jedinstva u raznolikosti prve jeruzalemske crkve. Današnji kršćani u Jeruzalemu podsjećaju nas da nije sam „apostolski nauk“ taj koji je ujedinjivao najraniju crkvu, nego postojanost u tom nauku. Takva se postojanost odražava i u tome da sveti Pavao evanđelje označava „snagom Božjom za spasenje“. Prorok nas Izaija podsjeća da je Božji nauk neodvojiv od Božjeg svjetla „prva za svjetlo narodima.“ Ili, kao što psalmist moli „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi. Svjedočanstva tvoja vječna su mi baština, ona su radost mome srcu.

Molitva

Bože svjetla, hvalimo te za objavu tvoje istine u Isusu Kristu, tvojoj Živoj Riječi, koju smo primili po nauku apostola, prvi put navještenom u Jeruzalemu. Da nas tvoj Sveti Duh nastavi posvećivati u istinu tvoga Sina, te ujedinjeni u postojanosti Riječi mognemo zajedno služiti tvojem Kraljevstvu u poniznosti i ljubavi. Amen.

UTORAK

Izaija 58,6-10 * Podijeliti kruh svoj s gladnima
Psalam 37,1-11 * U Gospodina se uzdaj i čini dobro
Djela 4,32-37 * Sve im bijaše zajedničko
Matej 6,25-34 * Tražite stoga najprije Kraljevstvo

Znak kontinuiteta s apostolskom Crkvom u Jeuzalemu postojanost je „u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama." Jeruzalemska crkva danas podsjeća nas na praktičnu posljedicu takve postojanosti – zajedništvo. Djela apostolska jednostavno govore da „svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali porazdijelili svima kako bi tko trebao." (Djela apostolska 2,44-45). Današnje čitanje iz Djela apostolskih povezuje takvo radikalno dijeljenje sa silnim apostolskim „svjedočanstvom o uskrsnuću Gospodina Isusa i svi uživahu veliku naklonost." Kasniji progonitelji Crkve iz Rimskog carstva stoga će zabilježiti određenom točnošću: „gledajte kako se ljube."

Slično dijeljenje sredstava označava i život kršćana u Jeruzalemu danas. Znak je to njihova kontinuiteta s prvim kršćanima; znak je također i izazov za sve crkve. On povezuje navještaj Evanđelja, slavlje Euharistije i zajedništvo kršćanske zajednice s radikalnom jednakošću i pravednošću za sve. Ukoliko je takvo dijeljenje svjedočanstvo uskrsnuću Gospodina Isusa, i znakom kontinuiteta s apostolskom Crkvom Jeruzalema, utoliko je i znak našeg međusobnog jedinstva.

Mnogo je načina dijeljenja. Postoji radikalno dijeljenje apostolske Crkve u kojoj se nikoga nije ostavljalo u potrebi. Postoji i dijeljenje tereta, borbi, bolova i patnji jedni drugih. Postoji i dijeljenje radosti i uspjeha, blagoslova i izlječenja. Također postoji i dijeljenje darova i uvida jedne crkvene tradicije s drugom čak i u našoj međusobnoj razdvojenosti - jedna „ekumenska razmjena darova." Takvo je velikodušno dijeljenje darova posljedica postojanosti u apostolskom nauku i zajedništvu; posljedica je naše molitve za obnovu i jedinstvo kršćana.

Molitva

Bože pravednosti, tvoje je dijeljenje bez granica. Zahvaljujemo Ti što si nam dao ono što nam treba, da svi mogu biti nahranjeni, odjeveni i imati krov nad glavom. Sačuvaj nas od sebičnog grijeha gomilanja, nadahni nas da budemo oruđe ljubavi, dijeleći sve što nam daješ, kao svjedočanstvo Tvojoj velikodušnosti i pravednosti. Kao nasljedovatelje Kristove vodi nas da zajedno djelujemo na mjestima potrebe: ondje gdje su obitelji prognane iz svojih domova, gdje ranjivi trpe u rukama moćnih, gdje siromaštvo i nezaposlenost uništavaju živote. Molimo u Isusovo ime, u jedinstvu Duha Svetoga. Amen.

SRIJEDA

Izlazak 16,13b-21a * To je kruh koji vam je Gospod pribavio za hranu
Psalam 116,12-14.16-18 * Tebi ću prinijeti žrtve zahvalne
1 Korinćanima 11,17-18.23-26 * Ovo činite meni na spomen
Ivan 6,53-58 * Ovo je kruh koji je s neba sišao

Od prve Crkve u Jeruzalemu pa sve do sada, 'lomljenje kruha' uvijek je središnji čin za kršćane. Za jeruzalemske kršćane danas, dijeljenje kruha tradicionalno govori o prijateljstvu, oproštenju i predanosti drugima. Izazvani smo da u tom lomljenju kruha tražimo jedinstvo koje bi moglo proročki govoriti svijetu podjela. Tim smo svijetom, na različite načine, svi mi bili oblikovani. U lomljenju kruha, kršćani se nanovo oblikuju za proročku poruku nade čitavom čovječanstvu.

I mi danas lomimo kruh „u radosti i prostodušnosti srca“. To je, kao što slavi naš psalam, trenutak koji poziva na zahvalu – jer je Bog „razriješio okove naše.“

Sveti Pavao shvaća da lomiti kruh ne znači samo slaviti Euharistiju, već i biti euharistijski ljudi – postati Tijelo Kristovo u svijetu. Mi živimo „njemu u spomen“. Kao ljudi lomljenja kruha, mi smo ljudi života vječnoga – života u punini – kao što nas to uči čitanje iz Ivanova evanđelja. Slavlje Euharistije izaziva nas da razmatramo kako se takav obilan dar života odražava iz dana u dan dok živimo u nadi kao i u poteškoćama. Usprkos svakodnevnim izazovima kršćani u Jeruzalemu svjedoče kako je moguće biti radostan u nadi.

ČETVRTAK

Jona 2,1-9 * Spasenje je od Gospoda.

Psalam 67,1-7 * Neka te slave narodi, Bože!

1 Timoteju 2,1-8 * ...da se obavljaju molitve za sve ljude, za kraljeve i sve koji su na vlasti...

Matej 6,5-15 * Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja...

Nakon postojanosti u apostolskom nauku, zajedništvu i lomljenju kruha, četvrta oznaka najranije jeruzalemske Crkve molitveni je život. Danas ga kušamo kao nužan izvor snage i moći potrebne kršćanima u Jeruzalemu – kao i svugdje. Svjedočanstvo kršćana u Jeruzalemu danas poziva nas na dublje upoznavanje načina na koje se suočavamo sa situacijama nepravde i nejednakosti u našim vlastitim okruženjima. U svemu tome, molitva je ta koja osnažuje kršćane za zajedničko poslanje. Silina Jonine molitve vidi se u njegovom oslobođenju iz trbuha ribe. Njegova je molitva iskrena jer se uzdiže iz njegovog osjećaja raskajanosti zbog izbjegavanja volje Božje: ostavio je Božji poziv da prorokuje, i završio na beznadnom mjestu. I ondje Bog uslišava njegovu molitvu oslobađajući ga za njegovo poslanje.

Psalam nas poziva da molimo da nas Bog obasja licem svojim – ne samo za naše dobro, nego za procvat njegovih pravila među „svim narodima“.

Apostolska nas Crkva podsjeća da je molitva dio snage i moći poslanja i proročanstva za svijet. Pavlova poslanica Timoteju upućuje nas da molimo posebice za one s vlašću u svijetu da bismo mogli živjeti zajedno u miru i dostojanstvu. Molimo za jedinstvo naših društava, i zemalja, i za jedinstvo čitavog čovječanstva u Bogu. Naša molitva za obnovu i jedinstvo u Kristu dopire do čitavog svijeta.

Taj dinamični molitveni život ukorijenjen je u Gospodinovom poučavanju apostola. U čitanju iz Matejeva evanđelja slušamo da je molitva 'skrivenih' snaga, rođena ne iz hvalisanja ili pokazivanja, već iz poniznog dolaska pred Gospodina. Isusov je nauk sažet u Gospodnjoj molitvi. Kada ju zajedno molimo, ona nas oblikuje u sjedinjeni narod koji traži volju Očevu i izgradnju njegovog Kraljevstva ovdje na zemlji, te nas zove na život praštanja i pomirenja.

Molitva

Gospodine Bože, Oče naš, radujemo se da u svim vremenima, mjestima i kulturama ima ljudi koji Te traže u molitvi. Iznad svega Ti zahvaljujemo za primjer i naučavanje Tvoga Sina, Isusa Krista, koji nas je učio da u molitvi čeznemo za dolaskom Tvoga Kraljevstva. Nauči nas kako da bolje molimo zajedno kao kršćani, tako da mognemo uvijek biti svjesni Tvog vodstva i ohrabrenja kroz sve naše radosti i žalosti, po snazi Tvoga Svetoga Duha. Amen.

PETAK

Izaija 60,1-3.18-22 * Zidine ćeš svoje nazivati Spasom, Slavom svoja vrata.
Psalam 118,1.5-17 * Ne, umrijeti neću nego živjeti
Rimljanima 6,3-11 * Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt,
... da tako i mi hodimo u novosti života
Matej 28,1-10 * Tada im Isus reče: "Ne bojte se..."

Postojanost prvih kršćana u apostolskom nauku, zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama bila je moguća, iznad svega, živućom snagom Uskrsloga Krista. Ova je snaga još uvijek živa, i tomu svjedoče današnji jeruzalemski kršćani. U kojim god poteškoćama današnje situacije da se našli – i koliko god se čutilo kao u Getsemaniju i Golgoti – oni u vjeri znaju da se sve obnavlja po istini Isusova uskrsnuća od mrtvih.

Svjetlost i nada Uskrsnuća mijenja sve. Kao što Izaija prorokuje, to je preobraženje iz tame u svjetlo, to je rasvjetljenje za sve narode. Snaga Uskrsnuća isijava iz Jeruzalema, mjesta Gospodnje muke, i privlači sve narode svojoj svjetlosti. To je novi život, u kojem se nasilje ostavlja, a pronalazi sigurnost u spasenju i hvali.

U Psalmu nam se daju riječi kojima se slavi središnje kršćansko iskustvo prelaska iz smrti u život. Trajni je to znak Božje postojane ljubavi. Taj prijelaz iz strahota smrti u novi život određujuća je stvarnost svih kršćana. Jer smo, kao što to sveti Pavao naučava, u krštenju ušli u grob s Kristom, i uskrsnuli smo s njime. Umrli smo s Kristom, i živimo da dijelimo njegov uskrsli život. I stoga možemo svijet gledati drugačije – sa samilošću, strpljivošću, ljubavlju i nadom; jer, u Kristu, trenutačne borbe nemaju posljednju riječ. Kao kršćani znamo da je krštenje koje nas ujedinjuje nošenje Križa u svjetlu Uskrsnuća.

Za kršćansko Evanđelje ovaj život uskrsnuća nije samo puki koncept ili poticajna ideja, nego je utemeljen na životnom događaju u vremenu i prostoru. O tome događaju slušamo u evanđeoskom čitanju punom ljudskosti i izražajnosti. Iz Jeruzalema Uskrsli Gospodin progovara svojim učenicima kroz sva stoljeća, zovući nas da ga slijedimo bez straha. On ide ispred nas.

Molitva

Bože, zaštito udovica, siročadi i stranaca – u svijetu u kojem se mnogi suočavaju s očajem, ti si podigao svoga Sina Isusa da čovječanstvu daruje nadu i obnovi zemlju. Jačaj i ujedinjaj i nadalje svoju Crkvu u njenim borbama protiv sila smrti na ovom svijetu, gdje nasilje protiv stvorenja i čovječanstva zatamnjuje nadu novog života kojeg ti nudiš. To te molimo u ime Uskrslog Gospodina, snagom njegova Duha. Amen.

SUBOTA

Postanak 33,1-4 * Ezav mu potrča u susret. Zagrlji ga... i zaplaka
Psalam 96,1-13 * Nek' se govori među poganima: "Gospodin kraljuje!"

2 Korinćanima * 5,17-21 Bog nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja.

Matej 5,21-26 * ostavi dar ondje pred žrtvenikom, idi i najprije se izmiri s bratom.

Naše su nas molitve odvele na zajednički put. Vođeni pismima, bili smo pozvani vratiti se našim kršćanskim izvorima – apostolskoj crkvi u Jeruzalemu. Pri kraju naših razmatranja idealne kršćanske zajednice, kakva nam se predstavlja u Djelima apostolskim, vraćamo se u naš vlastiti kontekst – U ovom nas trenutku crkva u Jeruzalemu pita - na što smo, dakle, pozvani, sada i ovdje?

Odgovor: Pozvani smo, iznad svega, na obnovu i službu pomirenja. Takav poziv tiče se pomirenja na mnogim razinama. Molimo za kršćansko jedinstvo da bi Crkva mogla biti znak i oruđe ozdravljenja političkih i strukturalnih podjela i nepravdi; za pravedan i miran suživot židova, kršćana i muslimana; za rast u razumijevanju među ljudima svih vjera i onih bez vjere. U našim osobnim i obiteljskim životima, poziv na pomirenje također mora pronaći odgovor.

Jakov i Ezav, u tekstu iz Knjige Izlaska, braća su, no otuđena. Do njihova pomirenja dolazi baš onda kada se moglo očekivati sukob. Susrevši se, braća ostavljaju nasilje i srdžbu i plaču zajedno.

Priznanje našeg jedinstva kao kršćana – a svakako i kao ljudi – pred Bogom uvodi nas u veliku pjesmu hvale koju donose psalmi hvaleći i slaveći Boga koji kraljuje svijetom pravednošću punom ljubavi. U Kristu želi Bog pomiriti sve narode. Opisujući to u drugom čitanju, sveti Pavao slavi život pomirenja kao „novo stvaranje“. Poziv na pomirenje poziv je da dopustimo Božjoj snazi da u nama sve čini novo.

Još jednom, znamo da nas ova „radosna vijest“ poziva da promijenimo način života. I kao što to Isus zahtijeva, o čemu imamo svjedočanstvo u Matejevu evanđelju, ne možemo prinositi dar na žrtvenik svjesni toga da smo odgovorni za podjele ili nepravde. Poziv na molitvu za obnovu i jedinstvo kršćana poziv je na pomirenje. Poziv na pomirenje poziv je na djelovanje.

Molitva

Bože mira, zahvaljujemo Ti što si poslao svoga Sina Isusa, da možemo biti pomireni s Tobom u Njemu. Podaj nam milost da budemo djelotvorne sluge pomirenja među crkvama. Na taj način, pomogni nam da služimo pomirenju među svim narodima, posebice u Tvojim Svetoj zemlji – mjestu gdje uništavaš zid podjele među ljudima, i sjedinjuješ sve u Tijelu Kristovu, žrtvovanu na Kalvariji. Ispuni nas ljubavlju jednih prema drugima: neka naša obnova i jedinstvo služi pomirenju koje želiš za cijelo stvorenje. Pomozi nam u našoj slabosti i ojačaj nas Svojim Duhom Svetim. Amen.

Pomolimo se Gospodinu. Milostivi Bog obećao nam je preko svojih proroka da će Jeruzalem biti dom mnogim pucima i majka mnogim narodima. Usliši naše molitve, da Jeruzalem, grad Tvoga pohoda, mogne za sve biti mjesto življenja s Tobom i međusobnog susretanja u miru, molimo Te.

Milosrdni Bože, pošalji svoga životodanog Duha u srce svakog čovjeka, da se barijere koje nas dijele mogu raspasti, sumnje nestati i mržnje prestati, te da ozdravimo od naših razdora kako bi Tvoj narod mogao živjeti u pravdi i miru.

Bože ljubavi, čuj naše molitve za svoj sveti grad, Jeruzalem. Okončaj njegovo trpljenje i zacijeli mu rane. Učini ga trajno svojim domom, gradom mira i svjetla za sve narode. Da se očuva sklad u svetom gradu među svim njegovim stanovnicima, molimo Te.

Otvori danas naše uši i srca da čujemo Tvoju naviještenu Riječ i pomoz nam da živimo više vjerno u svemu što radimo i govorimo, na slavu Tvoga imena i poradi širenja Tvoga kraljevstva, Presveto Trojstvo, Oca, Sina i Duha Svetoga. Amen.

Gornja soba pedesetnice

Današnji čovjek se nalazi zbunjen na svojim raskrižjima suvremenog svijeta punog dilema. Ova zbunjenost se ogleda kako u javnom, tako i u privatnom životu – onom unutarnjem. Kao čovjek koji se relativno dugo bavi javnim poslovima, u raznim sektorima – od privatnog do vladinog, sve više razmišljam koja su najbolja sredstva, metode, putovi i načini da se suočimo sa izazovima današnjice, neovisno koliko smo ‘duboko’ u vjeri i u našem kršćanskom iskustvu.

Suvremena duhovna gibanja, koja sa sobom nose i nastanak novih pokreta, čiji su nositelji često laici uz duhovnu pratnju institucionalne Crkve, postavljaju pitanje što od mnoštva ponuđenog uzeti za što plodniji kršćanski život i svjedočenje.?

Međutim, kao što ćemo vidjeti, ova knjiga nastoji zorno i afirmativno prikazati karizmatički pokret koji je u našoj Katoličkoj Crkvi od samih početaka prepoznat kao odjek na II Vatikanski Koncil koji je dao ton: „Trebalo se vratiti na Prvu crkvu i ogledati se na njezin žar i revnost.“

Dok čitamo ovu knjigu, vidimo da je ona kompilacija najboljih, pozitivnih iskustava autora koji su u vlastitim životima svjedočili Božju prisutnost i djelovanje prolazeći put karizmatičke obnove. Kako su autori pojedinih članaka s raznih strana svijeta, kao i samo duhovno buđenje širom svijeta pa i u našoj katoličkoj Crkvi, tu se vidi kako Duh Sveti djeluje i povezuje stvarajući jedinstvo u raznolikosti. Ova najjača struja duhovne obnove u Katoličkoj Crkvi nije nastala u Africi ili Aziji pa ni u Evropi, iako je sve fascinirala i osvojila, nego u najrazvijenijem civiliziranom društvu slobode razmišljanja, djelovanja i kreativnosti stvaranja pa i traganja kao što su primjer studenti i profesori na sveučilištu u Pittsburgu u Pensilvaniji koji su odvojili vrijeme za proučavanje Božje Riječi i u molitvi iskusili prisutnost Duha Svetoga.

Taj val se počeo širiti preko sveučilišta u akademskom životu, da bi sveučilište u Amsterdamu, i još neka prihvatili znanstveno pratiti zbivanja u Karizmatičkoj Duhovnoj Obnovi - što je izvjesni paradoks, budući se ta sredina smatra kolijevkom liberalnog svijeta i shvaćanja. Tim više što su Nizozemci, nekad čuveni misionari i evangelizatori, sad došli u situaciju da im se (re)evangelizacija vraća preko istih gradova i centara odakle su odlazili diljem svijeta.

Zato je taj otac Baumert, tijekom prva dva dana svoje posjete Nizozemskoj, održao predavanja na Sveučilištu u Amsterdamu, za studente,

svećenike i profesore iz različitih denominacija. Inače, KKO i ekumenski Charismatische Werkgemeinschaft (Karizmataska radna zajednica) Nizozemske ima izvanrednu katedru- Teologija karizmatске obnove (na ovom sveučilištu još od 1992. Godine). Da li je slučajnost i to što su se tu događala ukazanja Gospina, gdje se Majka Božija 50-ih godina prošlog stoljeća objavila kao Majka svih naroda (Moeder van alle volkeren), što je ubrzo bilo i službeno priznato od strane Svete Stolice. Uz dakako prosvjetiteljski duh i humanističku filozofiju Erazma Rotterdamskog, to je možda i plodno tlo, koje danas ima plodove i u najvećem znanstvenom programu EU – Erasmus, utemeljenom na razmjeni studenata, znanstvenika te njihovih znanja i iskustava unutar zemalja članica.

Knjiga daje odgovor na potrebu obnove u duhovnom životu kod nas, koji smo iscrpljeni ratom, krizama, zahvaćeni kolektivnim i individualnim osjećajem malodušnosti i ravnodušnosti, unatoč stereotipima kako smo vjernačka tradicionalna populacija i kultura. Jer mi još živimo od 'kredita' predaka: a što s budućim generacijama?(ovo je i u temelju definicije o održivom razvoju: 'Zadovoljenje potreba sadašnjih generacija bez kompromitiranja potreba budućih generacija', Brundtland Report, 1987; Deklaracija iz Rio de Janeira, 1992.).

U svojoj knjizi, "Oblik Crkve u budućnosti" (dosl. Oblik Crkve koji dolazi), otac Karl Rahner, SI, istaknuo je: "Ako smo poštteni, moramo priznati da smo, do zastrašujućeg stupnja, duhovno beživotna Crkva." Ono što je mislio s time jeste da mnogi današnji kršćani nisu doživjeli nutarnju prebivajuću prisutnost i snagu Duha Svetoga u svojem životu. Kao rezultat ovoga, izgleda da sve više nalikujemo Crkvi bez Pedeset-nice (Duhova). Izgleda kao da smo, bez Duha Svetoga, postali ljudi bez sile i snage.

Također se danas razvio natjecateljski duh, koji se iz sportske, prenio u sferu tržišta, ekonomije i politike. S tim da se ne biraju pravila, pa mnogi trajno posrću, 'pucaju po šavovima' što bi se reklo, jer ne mogu slijediti nametnuti ritam prestiža. Kako ni sportaši ne mogu daleko, ako nemaju dovoljno treninga ili adekvatnu ishranu, tako i u duhovnom životu, ako nemamo treninga i 'hrane' (molitve, posta i sakramenata), ne možemo ustrajati. To je Sv.Pavao lijepo poručio: „Doista, tjelesno vježbanje je malo korisno, a pobožnost je korisna za sve, jer ima obećanje sadašnjeg i budućeg života' (1 Tim 4,8).

Kardinal Leon Joseph Suenens je zasigurno bio jako hrabar kada je istaknuo da "smo svi prosječni kršćani, ali to ne znači da smo svi normal-

ni kršćani. Mi smo nenormalni kršćani, hendikepirana djeca Božja, jer ne dopuštamo Duhu Svetomu da u potpunosti izvrši Svoje djelo u nama. Ali ako želimo živjeti normalnim kršćanskim životom – životom u pu-nini, sile i snaga koju smo primili na krštenju koja mora izaći iz zamrzivača. Trebamo osloboditi Duha Svetoga koji je u nama. "Iz zamrzivača – ravno u oganj – to je ono što je Krštenje u Duhu Svetomu učinilo milijunima kršćana širom svijeta u protekle četrdeset četiri godine. Nema ništa izvanredno u Krštenju Duhom Svetim jer je to ono bitno što se dogodilo 120-orici učenika kada je Duh Sveti sišao na njih na dan Pedesetnice (Duhova).

Isus nam u Djelima 1,8 kaže: „Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje“. Grčka riječ za ovu vrstu snage je „dunamis“ što znači „dinamit“. Božja snaga je definitivno moćnija od svih drugih snaga u svijetu zajedno, jer Božja snaga je nadprirodna i neusporediva u prirodi. Kada Gospodin pusti Svoju moć uvijek je to da ispuni Svoju namjeru i uspostavi Svoje Kraljevstvo. Vjerujem da Duh Sveti traži ljude na koje može računati da će poduprijeti Božje Kraljevstvo i izvršiti Njegovu namjeru na Njegovu čast i Slavu. Robert Canton

Ovaj fragment iz knjige umnogome govori o djelovanju i nakani karizmatske obnove, nečemu što nas treba trgnuti iz uspavanosti, jer tako puno govorimo o potrebi promjena, a malo radimo na njima, polazeći od sebe, a to ne možemo bez Duha. Ja sam se u svom kršćanskom životu u to uvjerio, poglavito kad sam bio na susretima duhovne obnove, od svog kraja u molitvenoj zajednici, pa diljem Europe, gdje sam bio u mnogim ovakvim zajednicama, kao član ili gost. U Irskoj sam vidio kako supruge i članovi obitelji državnih dužnosnika i vladinih službenika gorljivo mole za sve koji su na odgovornim pozicijama i odlučuju o sudbini zemlje, i zar onda treba pitati za korijene irskog gospodarskog čuda. Zar nama treba bolji recept, koji smo u krizi već dugo i kukamo kako ona nema rješenja, šireći nekad i nesvjesno pesimizam.

U jednoj pograničnoj općini na jugu Nizozemske, svakog prvog utorka u mjesecu se održavaju redovite sjednice općinskog vijeća, dakle ljudi odgovornih za lokalnu samoupravu, a tijekom kojih se u cjelosti prenosi na lokalnoj TV. Na početku sjednice se izriče zagovornička molitva, uglavnom u ekumenskoj formi jer su članovi vijeća različitih, uglavnom kršćanskih, zajednica. U molitvi se poziva Gospodina da odluke, rasprave i dokumenti budu nadahnuti Božjom providnošću i upravljani Njemu na slavu i korist cijeloj zajednici.

Ima čudna parabola s ovom frazom gornje sobe i u parlamentima vlada mnogih zemalja gdje postoje dva doma(sobe) – gornji i donji dom.

U donjem domu (,sobi’) se predlažu i donose zakoni za te države, a u gornjem domu (,sobi’) se verificiraju i potvrđuju. To bi značilo da se i u duhovnoj obnovi uvijek iznova trebaju potvrđivati Božji zakoni ljubavi utjelovljeni u Rijeci, koje je Isus usavršio (Nisam došao dokinut Zakon nego ga usavršit’ (Mt 5,17-19) Tako i mi današnji kršćani uđimo u Gornje Sobe u Deveticu Naroda i molimo da svi narodi vide spasenje Boga našega! Nastavimo ovu Misiju koju Isus započe, a daje nam po Duhu Svetome sve darove za koje samo trebamo bit otvoreni i primiti ih, a onda po svijetu u ljubavi dijeliti. U svojim smo životima mnogi svjedoci djelovanja tih darova, uz neraskidivu povezanost i zajedništvo s Nebom kroz naše molitve, osobne i zajedničke, u molitvenim zajednicama i skupinama, donoseći plodove.

I evo, da se vratim na početak ovog osvrtu kad razmišljamo o dilemama, koji duhovni pokret odabrati i slijediti (u dnevnom životu se odnosi na stranku, trend, zvanje, partnera, poljoprivrednu kulturu, glazbu i sl.), možemo uzeti kao dilemu oko mnogih jela na stolu: sve je jestivo, ukusno, a mi znamo što nam donosi koristi, plodove u stvarnom životu. Ova knjiga skupine autora s autentičnim, jednostavnim i razumljivim svjedočenjima obrazovanih a jednostavnih ljudi može biti dobar putokaz na našem vjerničkom putu. ‚Ja sam Put, Istina i život’.(Iv 14,6)...

Na milost vam i blagoslov. Korizma, 2011.

Darko Pavlović mr.sc.

Marija Nakić, ekonomista

Velika mi je radost da kao laik mogu napisati svoj osvrt na knjigu "Gornja soba - Pedesetnica". Budući da sam na početku svoga duhovnog puta i dosta toga mi je nejasno, čitajući ovu knjigu saznala sam odgovore na mnoga svoja pitanja, a nedoumice i oklijevanja su dobili obličja potpunije i jasnije slike o Bogu, te kako na pravilan način koristiti darovane milosti koje imamo kao kršćani.

U današnje vrijeme ova knjiga se može doživjeti kao izazov za novi početak koji Bog čini svaki dan u nama ako mu dozvolimo. Svaki dio knjige je zaseban i osobit na svoj način, što potvrđuje da je isti Duh a različiti darovi, ali je sigurno da je svaki od autora vođen snagom Duha Svetoga te da je svaki redak prožet silom odozgo, stoga zahvaljujem Gospodinu na svakoj osobi koja je dala svoj dio da bi nastala ova skladna duhovna cjelina.

Dok sam čitala ovu knjigu cijelo vrijeme sam osjećala goruću vatru u srcu poput učenika na putu za Emaus, što mi je dalo jasnu potvrdu da je sam Bog na djelu. Ova je knjiga upravo pokazatelj kako Bog čini silna djela kroz stalna preobraženja na našem duhovnom putu do Njega uz uvjet da mu se sasvim prepustimo, stoga je preporučam svakoj duši koja traži Gospodina svim svojim srcem i želi Boga iskusiti na osoban i dubok način, a osobito bih je preporučila osobama koje se utječu vodstvu Duha Svetoga kroz KKO.

Kad primite ovu knjigu u ruke ne ispuštate je dok ne pročitate i posljednje slovo, jer čitajući ove stranice doživjela sam silnu snagu Duha Svetoga, koji kad jedanput zahvati ne pušta dok ne završi započeto u nama. Ja sam dobila nove duhovne oči i moj pogled više nije zamagljen, dao Bog da nam svima bude pod normalno živjeti pod snažnim Božjim djelovanjem i da nam Gornja soba bude mjesto za novi početak u Bogu.

SADRŽAJ

Osvrt - fra Branko Neimarević	3
Osvrt - don Marko Majstorović	4
Predgovor	5
EUCCRIL.....	8
Krštenje u Duhu Svetomu je za cijelu Crkvu.....	13
KKO, Crkveni Pokret ili Struja Milosti	17
Kultura Pedesetnice	19
Dar Proroštva	21
Practiciranje karizme proroštva u Karizmatskoj obnovi	25
Karizma molitve u jezicima: Glosolalija	29
Karizma jezika	32
Zagovor: Poziva za KKO.....	34
Dar svećeništva	36
Duh Sveti, životvorac.....	40
Karizmatiski divovi.....	42
Ljubav na djelu: Iscjeljenje.....	45
Zagovor: Razlučivanje Duhova	48
Sedam darova Duha Svetoga	51
Ljubav na djelu – Evangelizacija.....	54
Kršteni u Duhu, više od jedanput?.....	57
U potrazi za karizmama	59
Zagovor: Darovi i karizme u službi	61
Plod Obnove: CHRISTEEN, Indija	64
Novo razdoblje Duha	67
Darovi za zajednicu.....	68
Gorjeti ili izgorjeti?.....	72
Gospodine, tko je moj bližnji?.....	76
Naš poziv za zagovor	79
Učenje na vlastitim pogreškama	82
Voditeljeva vizija.....	85

Vođenje s vizijom.....	89
Moćni alati za evangelizaciju.....	93
Ispunilo se vrijeme za Aziju i Oceaniju	97
Mladi	99
Rasti više u molitvi	108
Rast u karizmama Sinteza deset točaka o rastu u karizmama...	112
Crkva u Jeruzalemu - jučer, danas, sutra	116
TRAJNA DEVETNICA.....	120

Don Jakov; osvrt na knjigu Gornja soba

Predivno je iskustvo Duhova, dan Pedesetnice, dan čuda, plamenih jezika, naglog preobražaja apostola u vatrene propovjednike, masovnog oduševljenja sa tisućama novokrštenika. Na Jeruzalemskim ulicama desilo se čudo. Plamen Duha Svetoga zapalio je srca apostola i svih onih koji su se oko njih okupili. Svi oni, iz raznih naroda, spremno prignuše svoju glavu pod vodu krštenja, i ostadoše fascinirani posebnim čudom Duha Svetoga, jer svaki je od njih čuo govor apostola na svojem jeziku.

Ova knjiga ima nakanu podijeliti s nama duhovsko oduševljenje. Daje nama na znanje da plamen Duha i danas pada s nebeskih visina. Duh Sveti i danas raspaljuje srca, ohrabruje vjernike i privlači mnoštvo ljudi. Svatko od nas je pozvan biti neustrašiva apostol.

Dragi čitatelju!

Znaš li da Duh Sveti djeluje i u naše vrijeme?! Pitaš se: kako?

Gdje ima ljudi koji žive zajedno, a uz to su sretni, tu je Duh Sveti koji ih povezuje.

Gdje ima ljudi koji se trude živjeti u miru s drugima i spremni su učiniti sve da se uklone napetosti, tu je prisutnost Duha Božjega.

Gdje ima ljudi koji se brinu za one koji su odbačeni i prezreni, tu djeluje Duh Sveti, jer Bog ljubi sve ljude.

„Pošalji Duha svojega, Gospodine, i obnovi lice zemlje!“, pjevamo na svetkovinu Duhova. A lice zemlje je zaista uprljano grijehom.

Zato: DOĐI, DUŠE PRESVETI!

Dođi u naša srca i prožmi naše misli, naše osjećaje, našu volju, naše čine i cijelo naše biće.

Hvala sestri Svjetlani na priređivanju ove knjige. Po tko zna koji puta, sestra Svjetlana nas ugodno iznenadi. U današnjem svijetu, u kojem je nažalost deficit dobrih ljudi, ova knjiga nam je kao „melem na rane“.

Neka Bog blagoslovi sva naša duhovan nastojanja!

Travnik, 29.1.2011.

Don Jakova Kajinić, duhovnik u sjemeništu — Travnik

Izvor Života